

Giới thiệu Đứng Lúc Gặp Đúng Người

Truyện Đứng Lúc Gặp Đúng Người của tác giả Bạch Thập là một truyện ngôn tình phá án, nhất kiến chung tình. Có người nói, Du Kinh là một người lạnh lùng, thờ ơ, không có ham muốn gì. Đương nhiên, đó là chuyện trước kia, lúc chưa gặp phải La Bích. Du Kinh là một người lý trí, cũng là một người sau khi gặp La Bích đã vứt bỏ lý trí để tình cảm làm chủ bản thân.

Có người nói, La Bích là một người độc ác, không coi ai ra gì. Đương nhiên, đó cũng là chuyện trước kia, lúc chưa gặp phải Du Kinh. La Bích vẫn luôn sống dưới sự che chở của bố, vì một vụ án mạng mà quen biết Du Kinh, sau đó bước qua đủ loại bóng tối khiến cô tìm thấy một thế giới trước kia chưa từng biết đến... kích thích, xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đứng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trở Về

Du Kinh từ sân bay đi ra, thấy một cậu trai đeo kính có dáng sinh viên đang giờ bảng tên “Du Kinh”. Anh đi tới cách bảng tên một mét rồi dừng lại, bóng người cao lớn bao trùm trước mặt chàng trai kia, người kia còn chưa phản ứng kịp, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm lối ra.

Nhiều mây, Du Kinh thấy mấy cô gái bên cạnh đang chỉ vào anh nói gì đó, anh giơ tay lên lấy kính cài trên ngực xuống đeo vào. Lúc này, nam sinh ngần người kia mới phản ứng lại, nói, “Là anh Du Kinh phải không, cục trưởng bảo em lái xe và đưa chìa khóa xe cho anh, còn giúp anh chuẩn bị nơi ở. Vậy bây giờ anh muốn đi ăn cơm trước hay là...”

Thấy Du Kinh duỗi tay ra, nam sinh kia ngừng nói, khó hiểu nhìn Du Kinh.

“Chìa khoá.” Thản nhiên phun ra hai chữ. “Còn nữa, nơi ở tôi sắp xếp, chỗ kia trả lại đi. Nói với cục trưởng ngày mai tôi sẽ đi tìm ông ấy.”

Cầm lấy chìa khoá, Du Kinh sải chân dài theo dòng người đi ra cửa.

“Vãi thật, đúng là thần tượng có khác, quá đẹp trai, ôi mẹ nó.” Sau khi Du Kinh đi rồi nam sinh mới hưng phấn phản ứng lại, lấy điện thoại ra lập lại lời Du Kinh nói một lần cho cục trưởng, cục trưởng tính khí nóng nảy vậy mà không hề có ý kiến gì với lời nói của Du Kinh, nghe xong liền cúp máy.

“Thần tượng đúng là thần tượng có khác.” Nam sinh nhìn điện thoại lẩm bẩm.

Du Kinh lái xe qua một tiệm rửa ô tô, nghĩ tới bề ngoài của chiếc xe này, không chút do dự rẽ vào định rửa xe.

Sau khi xuống xe thuận tiện mua một cốc cà phê ở cửa hàng tiện lợi, khi trả tiền, nhìn nhân viên thu ngân và tấm bảng đen sau lưng anh ta, Du Kinh như suy nghĩ chuyện gì, làm như lơ đãng hỏi một câu, “Chỗ các cậu có nhận đưa xe về đến nơi chỉ định phải không?”

“Có... có nhận...” Nhân viên thu ngân bị nói lấp, lấy một quyển sổ đăng ký ra, “Chỉ cần đăng... đăng ký địa chỉ, phương... phương thức liên lạc là được.” Nói xong, anh ta sờ cái nhẫn trên ngón tay trái có vẻ như theo thói quen, rồi cúi đầu cầm kéo tiếp tục cắt tin tức báo chí.

Du Kinh lại ra về lơ đãng lật quyển sổ đăng ký, “Tiệm các anh nghe về rất đắt khách.”

“Đúng... đúng thế.” Nhân viên thu ngân không trả lời, còn cẩn thận cắt tờ báo trên tay.

Du Kinh đi ra, bấm số điện thoại của cục cảnh sát.

“Xin chào, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Tôi là Du Kinh, hiện nay tôi ở một tiệm rửa ô tô số 23 đường Dung Hòa, lập tức phái người tới, đã tìm thấy phạm nhân giết người cường hiếp nửa năm trước, bảo cảnh sát mặc thường phục tới, đừng rút dây động rừng.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, “Cho các cậu 15 phút.”

“A lô —— a lô ——” Người bên kia chưa nói xong đã bị cúp điện thoại.

Bên kia, ở bộ phận cảnh sát, Tiểu Trương bị cúp máy cau mày hỏi, “Các cậu biết Du Kinh là ai không?”

“Du Kinh? Là chuyên gia tâm lý học tội phạm Du Kinh à?” Có cảnh sát nghe được, kinh ngạc đứng lên hỏi. “Anh ta không phải chuyên gia mà cục trưởng chúng ta mời về phá án sao? Cục trưởng còn đặc biệt thành lập tổ nghiên cứu, nghe nói hoàn toàn độc lập với những ban ngành khác trong cục.”

“Cậu ta nói đã tìm được tên tội phạm cường hiếp phụ nữ rồi sát hại nửa năm trước, bảo chúng ta mặc thường phục xuất cảnh.” Tiểu Trương do dự một lát rồi đứng lên đi tìm cục trưởng.

Cục trưởng nghe vậy suy nghĩ rồi phê chuẩn xuất cảnh, đồng thời yêu cầu cảnh sát mau chóng tiếp ứng cho Du Kinh.

Hai, ba cảnh sát dùng tốc độ nhanh nhất lái một chiếc xe nhìn có vẻ rất bản dưng trước tiệm rửa xe, một cảnh sát nhìn quanh muốn tìm bóng dáng Du Kinh.

Nhìn một vòng, chỉ thấy một anh chàng cao lớn, một tay cầm cốc cà phê hòa tan, một tay đút túi quần, trên mặt đeo kính râm.

— Hẳn là cậu ta. Một cảnh sát vừa nghĩ vừa làm như lơ đãng tới gần.

Anh chàng này nhìn bề ngoài hoàn toàn không giống cảnh sát, Du Kinh cũng thật sự không phải cảnh sát, anh ta chỉ là cố vấn cho cục cảnh sát. Người cảnh sát tới gần Du Kinh nghĩ vậy.

“Chào anh, anh cũng tới rửa xe à?”

“Hai người trực tiếp vào trong đó bắt hẩn, hiện giờ trong tay hẩn không có công cụ phạm tội.” Du Kinh thân nhiên nói.

Anh cảnh sát nhú mày, “Chẳng may...”

“Không có chẳng may, trước khi đi cục trưởng của các anh không nói phải hoàn toàn nghe lệnh tôi sao?” Du Kinh nhú mày theo thói quen, đây cũng là một trong những yêu cầu để anh đồng ý thành cố vấn.

Anh cảnh sát sờ mũi, lúc ra ngoài quả thật cục trưởng đã dặn bọn họ chuyện này. Anh ta gật đầu, xoay người đi bàn kế hoạch hành động với hai cảnh sát khác.

Năm phút sau, hai cảnh sát còng tay người nhân viên thu ngân kia ra.

Anh cảnh sát kia chạy tới hỏi Du Kinh bước tiếp theo làm gì.

Du Kinh nhìn về phía một căn phòng nhỏ, “Đi khám xét căn phòng kia, hẩn sẽ có chứng cứ các anh cần.”

Lúc này anh cảnh sát không đoái hoài gì tới nghi vấn nữa, làm theo lời Du Kinh nói, trong căn phòng khoảng hai mươi mét vuông kia, trên tường dán đầy hình ảnh biểu cảm của người bị hại khi bị xâm phạm, bọn họ đeo găng tay lục soát dưới gầm giường, thật sự tìm được trong một cái tủ ngầm có vài sợi dây, cuộn phim và một chiếc camera kỹ thuật số.

Tên biến thái này, được mấy đồng lương chắc dồn hết vào thứ này, hình ảnh quay được đều là chất lượng cao. Một cảnh sát cầm túi vật chứng đi ra ngoài.

Lúc này, cục trưởng và những đồng nghiệp khác trong cục cũng đã tới. Cục trưởng đang nói với Du Kinh gì đó, Du Kinh gật đầu, nói một câu rồi bỏ đi.

“Cục trưởng, lai lịch cậu ta thế nào mà lợi hại vậy.” Anh cảnh sát tiến lên hỏi.

“Cậu ta à, IQ trên 180, 15 tuổi đã được mời làm thành viên của Mensa*. Sau đó xuất ngoại học chuyên tu về tâm lý học tội phạm, ở nước ngoài đã có tiếng tăm lừng lẫy. Lần này nghe nói cậu ta sắp về nước nên tôi mời cậu ta tới làm cố vấn cho cục cảnh sát chúng ta.” Cục trưởng nghĩ tới vụ thảm án của nữ sinh viên một thời gian trước, “Không ngờ cậu ta vừa mới đặt chân về nước đã đọc hết một lượt hồ sơ nửa năm mà tôi gửi cho cậu ta, đi rửa xe thôi cũng bắt được một tên tội phạm”

*Mensa là một câu lạc bộ dành cho những người có IQ cao.

“Nhìn cậu ta không giống cảnh sát lắm”

“Ai nói cậu ta là cảnh sát? Đây chỉ có thể coi là sở thích của cậu ta thôi.” Cục trưởng kết lại một câu, “Ở nước ngoài, người ta gọi là Cá voi.”

Du Kinh, Cá voi**. Bá chủ biển cả.

**Du Kinh /yújīng/ – Cá voi /jīngyú/ : vì cách đọc ngược nhau nên mới có biệt danh này.

Chiếc BMW sạch sẽ dừng trước cửa khách sạn Bích Hải, đã có người đứng đó chờ.

Vừa xuống xe, một người đàn ông đi tới, gọi một tiếng thiếu gia. Du Kinh đáp lời, đưa chìa khóa xe cho anh ta rồi hỏi, “Hai người đỡ hơi kia đâu?”

“Ông bà chủ đang ở tầng thượng đợi cậu dùng bữa.” Người giúp việc nhin cười nói.

Nghe xong, Du Kinh sải bước đi vào cửa khách sạn sang trọng, đi cầu thang máy mạ vàng lóng lánh lên tầng hai mươi, cửa thang máy vừa mở ra, hai người cộng lại đã hơn trăm tuổi mỗi người một bên nhảy ra định dọa Du Kinh.

Du Kinh không có biểu cảm gì nhìn hai người đang đứng hình, “Con nói này, lần nào cũng dùng trò này, không có cái gì thú vị hơn sao?”

“Con trai, con đúng là không có chút tế bào hài hước gì hết.” Người phụ nữ bỏ tay xuống kéo tay Du Kinh đi về phía phòng ăn, quay đầu nhìn người đàn

ông phía sau, “Chẳng như bố con gì cả, nhiều năm vậy rồi mà vẫn rất thú vị.”

Người đàn ông phía sau không để ý tới câu nói này, cười hi hi một tiếng, vỗ vai Du Kinh, “Con trai, lần này về rồi có đi nữa không?”

Nhìn về mặt mong đợi của hai cụ, “Để xem tình hình đã.” Nói xong, anh ngồi xuống.

“Phòng của con là cả tầng này, đã đủ yên tĩnh chưa, bố mẹ ở tầng mười chín. Tiểu tử thôi, thói quen xấu xa gì không biết, làm bố mẹ không chơi với con được.” Bà Du không vui oán trách.

“Hai người nhất định phải chơi với con?” Du Kinh nhướn mày hỏi lại.

“Mau ăn cơm đi, con xem cua bể hôm nay có tươi không này, ha ha.” Ông Du hợp thời đổi đề tài.

“Về nước có kế hoạch gì không?” Lúc ăn cơm, ông Du hỏi cậu con trai tương ăn nhả nhận trước mặt.

“Ngày mai đảo qua trung tâm cổ vấn một lúc, sau đó đi phá án.” Du Kinh suy nghĩ.

Trước nay ông Du vẫn biết con trai mình ưu tú, cho dù rời khỏi nhà cũng có tài sản riêng để tùy tiện tiêu xài, nhưng mà... một người đàn ông hai mươi sáu tuổi còn chưa từng có bạn gái có phải là không tốt lắm không?

“Tiểu Kinh, bố và mẹ con không ngại có con dâu người nước ngoài đâu, quan trọng nhất là con thích.” Ông Du đột nhiên tuôn ra một câu. Đề tài thay đổi quá nhanh nhưng dường như Du Kinh đã quen rồi, trả lời một câu tùy duyên.

“Nhìn dáng vẻ con thế kia, ngoại trừ mẹ, còn người phụ nữ nào chịu nổi con nữa.” Bà Du nghĩ tới chuyện xảy ra khi năm kia con trai về nước, từ đó về sau hoàn toàn tiêu diệt ý đồ giới thiệu đôi tượng cho con trai.

“Du Kinh, hôm nay con phải đi gặp cô bé kia cho mẹ! Mẹ đã gặp cô bé kia rồi, người ta dịu dàng lại sẵn sàng, cực kỳ giống di Hứa!”

“...” Du Kinh yên lặng lật sách trên tay. “Là con chọn bạn gái, không phải mẹ.”

“Con không đi, mẹ sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với con!” Bà Du quyết liệt nói

“Nếu con đi...” Du Kinh gấp sách lại đứng lên, “Mẹ đừng có hối hận đấy.”

“Chào anh, em là Hoàng Chân Chân, hiện đang học tại đại học Q.” Cô gái dịu dàng thẹn thùng nhìn người đàn ông khí thế, sau khi ngồi xuống không nói gì ở đối diện.

“Ừ, tôi đã biết, tôi có thể đi chưa?” Du Kinh thu hồi ánh mắt đang nhìn ra quảng trường.

“Em... Chúng ta còn chưa ăn cơm mà.” Nghe anh nói phải đi, Hoàng Chân Chân có phần nóng vội.

“Xin lỗi, tôi nơi này xong dạ dày tôi không thoải mái cho lắm.” Du Kinh đứng lên định đi.

“A... Có nghiêm trọng không, có cần đi khám bác sĩ không?” Hoàng Chân Chân cũng vội vàng đứng lên.

Du Kinh không nói gì nữa, hai tay đút túi quần, từ trên cao nhìn xuống cô ta, không có vẻ gì là không thoải mái, Hoàng Chân Chân dường như hiểu được ý của anh khi nói “dạ dày không thoải mái”, sắc mặt lập tức thay đổi...

Bà Du biết được chuyện này khi di Hứa giận dỗi gọi điện tới oán trách thay con gái, sau đó trực tiếp cúp máy, lại sau đó, không còn sau đó nữa...

Về phòng, Du Kinh thấy căn phòng chính tề sạch sẽ, thả lỏng chân mày, ngồi máy bay mười mấy tiếng, bắt một tên tội phạm lại ăn một bữa tối, anh mới phát hiện mình hơi mệt.

Du Kinh đứng trước cửa sổ kính sát đất trong suốt, nhìn sự xa hoa trụy lạc bên dưới, có bao nhiêu kẻ đang thực hiện nhưng giao dịch bẩn thỉu của bọn chúng? Nhìn có vẻ bình yên, thật ra đang sống ngầm mãnh liệt. Thế sự như thế, lòng người cũng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lúc Gặp Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Âm Thanh Hoa Nở

“Tiểu Du, đây là trợ lý của cậu, Lý Hoài Nhân.” Cục trưởng chỉ vào nam sinh ngọc ở sân bay hôm qua.

“Cậu ta... phản ứng hơi chậm.” Du Kinh lễ phép không nói thẳng là tư duy chậm chạp mà dùng phản ứng chậm để hình dung.

“Không sao, cậu mới về nước, rất nhiều chuyện còn chưa quen thuộc, cậu cứ để cậu ta đi theo giúp cậu làm vài chuyện. Cậu ta là sinh viên thực tập, vừa khéo lại là sinh viên đại học Q, cũng quen thuộc hoàn cảnh.” Cục trưởng cười híp mắt nói, hoàn toàn khác với dáng vẻ nóng tính thường ngày.

“Lên xe.” Du Kinh quay đầu không băn khoăn vấn đề này nữa.

“À... vâng...” Nam sinh nào đó bị ghét bỏ đứng một bên cảm động đến rơi nước mắt, lên xe ngồi bên cạnh Du Kinh.

“Chỉ đường.” Du Kinh phun ra hai chữ, khởi động xe.

Khi hai người tới đại học Q là lúc đang lên lớp, trên đường không có nhiều người, xe rất thuận lợi lái thẳng đến bên dưới tòa nhà có phòng thí nghiệm tâm lý học. Bởi người chết trong vụ án là nữ sinh, hai người mặc thường phục tới điều tra, hỏi ở trên kí túc xá có phần bất tiện, cho nên Lý Hoài Nhân đề nghị nhờ giáo viên trong trường cho mượn một nữ sinh.

Lý Hoài Nhân giải thích mục đích với giáo sư, ông liếc mắt nhìn đám nữ sinh đang thò đầu ra ngoài, bọn họ đang cố gắng nhìn xem người đàn ông phía sau đàn anh Lý Hoài Nhân mặt mũi thế nào. Chỉ có một nữ sinh vẫn cúi đầu viết số liệu, giáo sư suy nghĩ một lát rồi không chút do dự gọi một tiếng, “La Bích.”

Lúc này, Du Kinh đang bao quát toàn bộ vườn trường cũng quay đầu lại nhìn về phía nữ sinh được giáo sư điểm danh.

Cuối cùng nữ sinh cũng ngẩng đầu lên, ngồi cuối cùng, cột tóc đuôi ngựa, gương mặt sạch sẽ xinh xắn, đôi mắt mèo mê người lười biếng nhìn về phía giáo sư cùng đàn anh Lý Hoài Nhân... và cả người đàn ông bắt mắt sau lưng nữa.

Dường như có một tiếng hít sâu kinh ngạc, một nữ sinh trong lớp tự động đứng lên, “Thưa thầy, em tự nguyện giúp bọn họ!”

“Đừng quấy rối, ngồi xuống!” Giáo sư nhìn bẽ ngoài của anh chàng đứng ngoài cửa liền cảm thấy nên chọn một nữ sinh bình tĩnh một chút thì tốt hơn, cho nên giáo sư lại gọi một tiếng, “La Bích.”

La Bích đứng lên, từ cuối phòng học đi lên, La Bích mặc quần sóc ngắn lộ đôi chân dài, cao 1m72, làn da nâu nhạt có vẻ sáng ngời chói mắt dưới ánh mặt trời.

Trong một giây La Bích đứng lên, Du Kinh tựa như nghe thấy âm thanh hoa nở. Tế bào yên lặng 26 năm giống như tìm được cơ hội kích hoạt, không ngừng chuyển động. Cô càng tới gần, ánh mắt trong vắt và cách ăn mặc năng động làm mắt anh choáng váng, choáng cả tim anh nữa. Đó là một cảm giác không biết miêu tả thế nào, 26 năm qua anh chưa từng cảm thấy hormone mãnh liệt điều khiển cơ thể mình như thế. Trước kia Du Kinh coi thường nhất tiếng sét ái tình, “Đấy chẳng qua trùng hợp lúc hàm lượng adrenalin trong cơ thể bỗng tăng cao gây ra ảo giác mà thôi.”

Nhưng hiện giờ, anh cũng vì adrenalin đột nhiên tăng cao mà cảm thấy ý thức mơ màng.

“La Bích, giới thiệu với em, đây là cố vấn trong cục bọn anh, Du Kinh.” Rồi xoay người nói với Du Kinh, “Đại ca, đây là đàn em của em, La Bích.” Lý Hoài Nhân vui vẻ đôi giọng gọi đại ca.

La Bích nhìn người đàn ông đối diện cao hơn cô một cái đầu, quay lưng về phía mặt trời khiến cho đường nét không rõ ràng, nhưng ngũ quan đẹp đẽ như được khắc trên gương mặt kia thật sự là... đẹp trai chẳng kém gì bố cô.

Trong thế giới của La Bích, người đàn ông tốt nhất trên thế giới chính là bố cô, những người khác cô đều chường mắt. Đón ánh nắng, La Bích nghiêng đầu, híp đôi mắt mèo, chủ động đưa tay ra, “Chào anh.”

Sau đó Lý Hoài Nhân nhìn thấy chuyện càng đáng sợ hơn chuyện đàn em của anh chủ động, Du Kinh vậy mà lại CÀM! TAY! La Bích!!! Cái người lạnh lùng cao ngạo siêu cấp khó gần, bọn họ chưa có ai dám chạm tới “ngọc thể” của anh ta. Trong nháy mắt đó, Lý Hoài Nhân vô cùng muốn... xông tới cầm tay anh ta một cái, vinh hạnh được bắt tay với thần tượng hẳn là vô cùng kích động. Nhưng mà... anh không dám. Anh mở to mắt hăm mộ nhìn bọn họ nắm tay nhau, trong lòng nghĩ, thật ra người như Du Kinh cũng là... rất tốt đúng không? Nhưng anh nghe nói đã từng có một cô gái kéo tay áo Du Kinh muốn tỏ tình, sau khi bị ép phải buông tay dưới ánh mắt lạnh lùng của anh ta, Du Kinh lập tức ném chiếc áo khoác kia vào thùng rác trong cái lạnh dưới 0 độ.

Là một fans trung thành, Lý Hoài Nhân tự an ủi mình, đó là giả, đó là giả...

Hai người đang nắm tay bên kia, trong lòng không kích động như Lý Hoài Nhân, mà chỉ mang theo cảm giác rất kỳ diệu kết thúc thời gian làm quen của cuộc gặp mặt này.

La Bích cảm thấy, lòng bàn tay hơi tê tê. Du Kinh cảm thấy, cảm giác trong tay thật sự là... Wonderful.

Hai người điều tự lấy lại dáng vẻ trước mặt người khác, nhìn về phía Lý Hoài Nhân. Lý Hoài Nhân phản ứng lại, nói cảm ơn giáo sư rồi dẫn hai người đi.

“La Bích, em tìm hiểu qua về vụ án trước đi.” Lý Hoài Nhân đưa kẹp tài liệu cho cô.

“Là vụ án tuần trước một nữ sinh của viện nghiên cứu sinh tử vong à?” La Bích nhận lấy tài liệu.

“Chính là chuyện đó.” Lý Hoài Nhân nói, “Vì chuyện này mà gần đây trị an trong trường thay đổi rất nhiều, nhiều người cũng lo sợ bất an, cho nên trường học và cục cảnh sát đều muốn chúng ta nhanh chóng phá vụ án này.”

Không nghe tiếng đáp lại, anh biết La Bích đang nghiêm túc xem vụ án liên xoay người hỏi Du Kinh, “Đại ca có muốn uống gì không ạ?”

Du Kinh nhú mồm, vốn định nói không cần sau lại nghĩ lại, “Mua mấy chai nước lọc đi.”

Giờ nghỉ trưa yên tĩnh, ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào trên người ngồi ở ghế sau. Du Kinh nhìn cô gái yên tĩnh, nghiêm túc và chăm chú cúi đầu đọc tài liệu đặt trên đầu gối qua kính chiếu hậu. Ai nói đàn ông chăm chỉ làm việc rất mê người? Dáng vẻ cô nàng kia nghiêm túc đọc tài liệu cũng dễ nhìn đến đáng ghét.

Bên này, La Bích nghiêm túc đọc vụ án kia. Thảm án xảy ra ở hoàn cảnh cô quen thuộc, cô cũng muốn nhanh chóng kết án, kết thúc những ngày lòng người lo sợ.

Ngày mùng ba tháng năm. Sáng sớm, người chết được một đôi tình nhân phát hiện trong rừng cây, mặc trên người quần áo đẹp đẽ như đi hẹn hò, trên người bị đâm nhiều nhát dao. Sáng sớm, khi được phát hiện, một phần máu đã đông lại, pháp y giám định thời gian tử vong khoảng từ 12 giờ đêm đến 2 giờ sáng. Nguyên nhân cái chết rất rõ ràng, bị dùng dao đâm liên tiếp nhiều nhát dẫn đến mất máu quá nhiều, trên người còn phát hiện nhiều vết máu bầm, chính vì sau khi bị đâm bị đâm đá hành hung làm tăng tốc độ tử vong.

Sau khi sự cố xảy ra, nhà trường lập tức báo cảnh sát, cảnh sát phong tỏa hiện trường, hiện trường chưa bị phá hoại. Thế nhưng sau khi lục soát vẫn không phát hiện hung khí hoặc bất cứ dấu vân tay nào. Cảnh sát suy đoán, hung thủ vẫn còn giữ hung khí hoặc đã ném đi chỗ khác. Sau khi xác nhận danh tính người chết là sinh năm nhất hệ nghiên cứu sinh khoa kinh tế của đại học Q, Đan Văn San. Sau khi điều tra, kết quả như sau.

Đan Văn San có một người bạn trai, hai người đều là con nhà giàu. Nghe bạn học xung quanh kể lại, nạn nhân trước khi chết đeo vàng đeo bạc, cuộc sống tương đối xa hoa, đặc biệt là sau khi có người bạn trai nhà giàu này. Theo bạn cùng phòng nhớ lại, đêm đó nạn nhân ăn mặc rất đẹp đi ra ngoài mà không nói với bọn họ đi đâu. Tách riêng kiểm chứng đều có chứng cứ ngoại phạm, đêm đó bạn trai của Đan Văn San thuê phòng khách sạn cùng một người bạn gái khác, hai người bạn cùng phòng ở ký túc xá đọc sách và đi ngủ rất sớm. Chỉ có bạn cùng phòng Lý Thiếu Vân là không thể chứng minh chứng cứ ngoại phạm của mình. Theo lời kể của hai người bạn cùng phòng, sau khi Đan Văn San ra ngoài không lâu thì Lý Thiếu Vân cũng xách cặp đi theo, nói là tới thư viện trả sách, thư viện thật sự tra được Lý Thiếu Vân trả sách buổi tối lúc 8 giờ hơn. Nhưng thời gian sau đó lại không có chứng cứ ngoại phạm, hỏi Lý Thiếu Vân lại được câu trả lời trả sách xong đã trở về ký túc xá, cuối cùng thức dậy ở ký túc xá. Tuy nhiên, hai người bạn cùng phòng khác lại nói trước khi ngủ không nhìn thấy Lý Thiếu Vân trở về phòng. Đã tiến hành kiểm tra phát hiện nói dối đối với Lý Thiếu Vân, không phát hiện biểu hiện nói dối.

Tối đây, vụ án đã không còn tin tức hữu dụng gì nữa, La Bích đọc xong nhú mồm, luôn cảm giác có điểm gì đó kì lạ.

“Có suy nghĩ gì không?” Du Kinh mở miệng trước. Để người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ lại miệng chữ O, cá voi lạnh lùng cao ngạo mà lại bắt chuyện trước, trăm năm khó gặp.

“Rất kỳ quái, nhìn có vẻ rất đơn giản lại cảm thấy có điểm phức tạp.” La Bích thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình

“Sao lại nghĩ vậy?” Đường như Du Kinh đang hỏi ý kiến của La Bích.

“Khi em xem chứng cứ hiện trường và đoạn ghi âm thẩm vấn, theo trực giác em cảm thấy hung thủ chính là...” La Bích liếc nhìn về mặt không có biểu cảm gì của Du Kinh, tiếp tục nói, “Lý Thiếu Vân.”

Sau đó, Du Kinh nhìn cô một cái khen ngợi, khóe môi nhếch lên, “Không tệ.”

Một cái nhếch khóe môi này nếu để nữ sinh khác nhìn thấy nhất định sẽ vô cùng điên cuồng, lại khiến người nào đó đang mua nước bên ngoài phải sợ hãi lần nữa. La Bích nhìn khuôn mặt vốn không có biểu cảm kia đột nhiên vì khóe môi hơi mỉm cười mà trở nên rạng rỡ chói mắt, làm cho trái tim của La Bích suyết nữa không thể khống chế.

La Bích tạm thời an ủi nhịp tim hỗn loạn, “Nhưng cô ấy đã thông qua bài kiểm tra phát hiện nói dối, hơn nữa có vẻ cũng không có bất cứ động cơ nào để làm thế...”

“Có một số việc mặt ngoài chỉ là giả tạo, sự thật bị khóa bên trong, chúng ta chính là người vén màn sự thật.” Du Kinh thần nhiên nói.

Người nào đó mua nước đã trở về, “Đàn em, đại ca, thế nào rồi?”

“Đi tìm cha mẹ Lý Thiếu Vân trước.” Du Kinh nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế, chỉ huy Lý Hoài Nhân vừa mới trở về. La Bích ngồi phía sau cũng không có ý kiến gì, trước mặt đại thần mình đây chỉ là trẻ mầm non không có chút kinh nghiệm nào.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bảo Vệ (1)

Căn cứ vào địa chỉ trên hồ sơ, ba người dừng xe dưới một khu chung cư, nhấn chuông nhà số 602.

“Ai vậy?” Một giọng nữ.

“Chào cô, chúng cháu là bạn học của Thiếu Vân, có một số việc cần điều tra một chút.” La Bích nói.

“Thiếu Vân xảy ra chuyện gì sao?” Giọng người phụ nữ hơi căng thẳng.

“Không, không ạ, chúng cháu chỉ tới để tìm hiểu một chuyện về cô ấy.” Lý Hoài Nhân phản ứng chậm một nhịp tiếp lời, “Chúng cháu có thể đi lên nói tường tận với cô không?”

Do dự một lát, người phụ nữ cuối cùng vẫn mở cửa.

Khi ba người ngồi trong phòng khách, người phụ nữ có phần căng thẳng.

“Thiếu... Thiếu Vân làm sao?”

“Cô ạ, Thiếu Vân không có chuyện gì hết, cô ấy còn đang đi học, chúng cháu chỉ tới để tìm hiểu một chút về hoàn cảnh của cô ấy.” La Bích cười một cái, “Cô có thể nói cho chúng cháu nghe một chút về chuyện trước kia của Thiếu Vân không ạ?”

Người phụ nữ có điểm không tình nguyện, “Tại sao phải tìm hiểu chuyện trước kia? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Con gái bà có thể là tội phạm giết người, bà cảm thấy có muốn nói hay không?” Giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Du Kinh vang lên bên tai, anh nhún mày có chút khó chịu.

Người phụ nữ nghe mấy từ “tội phạm giết người” rõ ràng bị giật mình, “Sao... sao lại thế?”

Du Kinh ném cho Lý Hoài Nhân một ánh mắt, Lý Hoài Nhân lập tức hiểu ý, sơ lược giải thích vụ án này cho người phụ nữ.

“Không thể nào, từ nhỏ Thiếu Vân đã là một đứa bé yên lặng rất nghe lời, làm sao con bé có thể giết người được?”

“Cho nên cô à, bây giờ chúng cháu đang điều tra rõ vụ án này, nếu không tất cả mọi người sẽ bất an.”

Gia đình hiện nay của Lý Thiếu Vân là gia đình thứ hai của mẹ cô ấy. Sau khi Lý Thiếu Vân chào đời, bố ruột hờ hững, thường xuyên lấy tiền trong nhà đi hút thuốc phiện. Lý Thiếu Vân dần lớn lên, phải đi học, của cải trong nhà đã bị bố ruột phá hết, không có tiền hút thuốc phiện, mỗi khi lên con nghiện ông ta lại đánh Lý Thiếu Vân. Mẹ cô ra ngoài làm việc, đôi khi thấy trên người Lý Thiếu Vân có vết thương xanh tím mới biết con mình bị ngược đãi đã lâu, trong gia đình bắt đầu liên tục cãi vã. Sống trong khó khăn như vậy mấy năm, sau khi Lý Thiếu Vân tốt nghiệp tiểu học, cuối cùng cha mẹ cũng ly hôn. Một mình mẹ cô dẫn Lý Thiếu Vân đến thành phố khác sinh sống, cho tới khi gặp người chồng bây giờ mới được sống cuộc sống bậc trung. Nhưng hạnh phúc không được bao lâu, bố ruột của Lý Thiếu Vân lại tìm tới cửa đòi tiền, đe dọa nếu không đưa tiền sẽ thiêu rụi nhà bọn họ, còn túm lấy Lý Thiếu Vân quyền đấm cước đá, mẹ cô rất đau lòng nên cho tiền rồi đuổi tên vô lại kia đi.

“Sau đó, mấy ngày sau, thấy tin tức nói hấn... hấn đã bị người ta đâm nhiều dao cho tới chết ở phố đèn đỏ.” Người phụ nữ kể mà lòng còn sợ hãi. “Hiện giờ cuộc sống của chúng tôi rất tốt, không lý nào lại...” Người phụ nữ lo lắng nói.

“Bà có chú ý tới thần thái thường ngày của con gái bà không?” Du Kinh đặt vấn đề, “Ví dụ như, thỉnh thoảng thay đổi sắc mặt rất nhanh, giống như biến thành một người khác, hoặc là có phải căng về sau khi bị đánh Lý Thiếu Vân đã không khóc không hô nữa?”

“Hình như, đúng là vậy.” Người phụ nữ nhớ lại vẻ mặt của con gái khi bị đánh, “Đôi khi con bé trở về phòng, không biết làm gì mà rất ồn ào, giống như hát hết sách vở xuống đất... cảm giác như đang tức giận. Tôi cũng từng hỏi con bé có phải ở trường học không thuận lợi hay không, con bé chỉ cúi đầu không nói gì.”

Trong lòng Du Kinh đã hiểu ra, La Bích dường như nghĩ tới điều gì cúi đầu trầm tư.

Lý Hoài Nhân thấy hai người này như vậy vội vàng nói cảm ơn tạm biệt, rồi khỏi nhà Lý Thiếu Vân.

Sau khi lên xe, Du Kinh nói một câu, “Về trường học.”

La Bích không nhìn được hỏi anh, “Có phải anh đã sớm đoán ra cô ấy bị phân liệt nhân cách hay không? Cho nên mới cố ý đến khoa của chúng em mượn người...”

“Ừ.” Du Kinh uống một ngụm nước, “Vụ án trình độ thể này vốn là một vụ rất nhỏ, nhưng trong cục lại quá ỷ lại vào kết quả của máy móc, quan sát Lý Thiếu Vân vài ngày rồi lập tức đi vào ngõ cụt. Cho nên chuyện chúng ta phải làm bây giờ là...”

Du Kinh quay đầu liếc nhìn La Bích, “Dụ rấn khỏi hang.”

“Nói đúng hơn là, chúng ta phải dụ nhân cách giết người kia ra.”

“Ừ.” Đối với Lý Hoài Nhân Du Kinh chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng.

Lý Hoài Nhân ở trong lòng nghiêm trọng mất cân bằng nghĩ, vì sao, vì sao đả ngộ lại chênh lệch lớn như thế!

“Tôi nói này, hai người làm thế nào xác định hung thủ là Lý Thiếu Vân?” Cậu bé Lý Hoài Nhân hiếu kỳ hỏi.

“Em cũng muốn biết.” La Bích phụ họa một câu, cô học tâm lý nên có một loại trực giác mơ hồ, “Tuy theo trực giác cảm thấy là cô ấy nhưng em không có suy luận chính xác...”

Theo lý thuyết, dưới tình huống còn chưa thật sự bắt được hung thủ Du Kinh sẽ không chịu giải thích, phải chờ cục cảnh sát mở cuộc họp mới làm báo cáo, nhưng La Bích mới chỉ là một sinh viên, không có tư cách ngồi ở đó...

“Lý Hoài Nhân, cậu nghe một lần nhớ cho kỹ, làm báo cáo gửi về cục, lần sau tôi sẽ không đi họp.”

“Vâng.” Lý Hoài Nhân gật đầu, hận không thể là người đầu tiên biết quá trình suy luận hoàn chỉnh.

“Đầu tiên, cảm giác đầu tiên mà hiện trường cho hai người là gì?” Du Kinh ân cần giáo dục.

“Lộn xộn nhưng cũng sạch sẽ.” La Bích hồi tưởng về hiện trường mà mình vừa mới đọc được.

“Đúng, lộn xộn, chứng tỏ trong quá trình gây án tâm trạng của hung thủ tương đối kích động; sạch sẽ, chứng tỏ hung thủ hẳn là từng có kinh nghiệm gây án, cho nên tuổi của hung thủ sẽ không quá lớn, từ 20 đến 30 tuổi.” Du Kinh hỏi tiếp, “Điều gì khiến cho hung thủ đâm người bị hại xong còn tiếp tục sử dụng bạo lực?”

La Bích tưởng tượng bản thân thành hung thủ kia, sau khi hung tàn giết chết một người còn tiếp tục sử dụng bạo lực...

“Thù hận.” La Bích nói, “Cô ấy hận người kia, sau khi giết cô ấy cảm thấy còn chưa hả giận cho nên dùng tới tay chân, nhưng cô ấy lại rất cẩn thận, không để lại bất cứ mảnh da hay sợi tóc nào ở hiện trường...” Cô chợt hiểu ra, “Chứng tỏ cô ấy đã chuẩn bị sẵn, ở hiện trường đeo bao tay gì đó nên mới không để lại dấu vết!”

“Bạo hành xác chết rõ ràng là vì thù hận, hẳn là quanh năm suốt tháng hung thủ đã bị người bị hại tổn thương, về phần tổn thương như thế nào, từ phương pháp hành hạ chân tay này có thể thấy khi còn sống người bị hại từng đối xử với hung thủ như vậy, nhưng hung thủ không đánh trả mà đợi đến cuối cùng, bộc phát trong lúc giết chết Đan Văn San.” Du Kinh nói tương đối nhanh, “Người như vậy trong cuộc sống bình thường là một sự tồn tại tầm thường, rất dễ bị bỏ qua, cho nên ở hiện trường mới bộc lộ loại cảm giác mãnh liệt như thế. Còn nữa, hai người không cảm thấy hiện trường thiếu cái gì sao?”

“Điện thoại!” La Bích chợt nghĩ ra, “Em luôn cảm thấy có điểm gì đó khác thường, theo lý mà nói Đan Văn San là con nhà giàu, hơn nữa ở thời buổi này điện thoại là vật bất li thân, nhưng trong số đồ dùng của Đan Văn San tìm thấy ở hiện trường lại không có điện thoại của cô ấy, là hung thủ đã lấy nó đi.”

“Hung thủ lấy điện thoại đi chứng tỏ trong điện thoại nhất định có tin tức gì đó không thể tiết lộ, hoặc là nói, từ điện thoại có thể tìm được cô ta. Như vậy, phải chăng có thể hiểu thành, đêm hôm đó Đan Văn San nhận được tin nhắn mới đi ra ngoài? Vậy tin nhắn của ai mới khiến Đan Văn San ăn mặc đẹp như thế để đi gặp?”

“Bạn trai.” Lý Hoài Nhân nói tiếp, “Nhưng đêm đó bạn trai cô ấy vốn không hẹn cô ấy, chứng minh có người giả mạo bạn trai cô ấy để gửi tin nhắn.”

“Vậy vì sao cô ta đi ra ngoài mà không hề hoài nghi? Nhất định là một người rất quen thuộc với cô ta, biết thói quen của cô ta, biết địa điểm bọn họ thường hẹn hò. Căn cứ vào tính cách của Đan Văn San, gần như không có bạn bè, như vậy chỉ có bạn cùng ký túc xá ngày đêm đối mặt là quen thuộc nhất. Kết hợp những phân tích và tư liệu bên trên, hai người nói xem, ai là người cuối cùng có hiềm nghi lớn nhất?”

“Nhưng bởi vì Lý Thiếu Vân thông qua kiểm tra phát hiện nói dối anh mới nghĩ tới cô ấy có một nhân cách khác, nhân cách chính không biết gì hết cho nên khi thẩm vấn mới có thể thuận lợi thông qua bài kiểm tra, tạo một sự vô tội giả tạo.” La Bích có cảm giác chợt hiểu thông suốt.

“Một nhân cách sẽ không bị chia ra mà không có điều kiện, sự phát triển nhân cách cùng một nhịp thở với hoàn cảnh lớn lên của người đó, hơn nữa từ những lời mẹ Lý Thiếu Vân nói có thể biết vì sao có người dùng vũ lực với cô ta mà cô ta lại không phản kháng. Bởi vì khi còn bé, cô ta bị đánh hoàn toàn không có sức đánh trả, loại tâm lý này vẫn ở trong ý thức của cô ta. Lâu dài, nhân cách mang tính bảo vệ cũng bị chia ra.” Du Kinh uống một ngụm nước.

“Nói vậy, bố của Lý Thiếu Vân cũng bị cô ta...” Lý Hoài Nhân có phần khó tin, “Ba năm trước ông ta cũng bị người ta đâm chết, có điều ở thời điểm đó mà nói, một tên nghiện bị đâm chết ở phố đèn đỏ là chuyện thường ngày ở huyện. Rất nhiều người sẽ nghĩ, bởi không có tiền hút thuốc phiện nên vay nặng lãi, bị dân xã hội đen chém chết. Nhưng hiện giờ đã qua nhiều năm, chuyện năm đó lại không ai để ý, không có một chút chứng cứ nào, có tác dụng gì đâu?”

“Ít nhất chúng ta đã tìm được nguyên nhân dẫn đến nhân cách phân liệt của cô ấy, như vậy, bây giờ chúng ta phải khiến nhân cách mang tính bảo vệ của cô ấy xuất hiện là có thể chứng minh người giết chết Đan Văn San chính là cô ấy.” La Bích giải được mối mê hoặc trong lòng, nhẹ nhàng nói.

Du Kinh ý vị sâu xa nhìn La Bích một cái, La Bích bị người nhìn quen mà còn có phần không chịu nổi ánh mắt như thế, trái tim cũng rung lên, nét mặt lại cố làm ra vẻ bình tĩnh, chớp chớp đôi mắt mèo.

Không chớp mắt thì thôi, Du Kinh nhìn thấy ánh mắt quyến rũ của cô như có ý mời gọi khiến trong lòng ngứa ngáy.

Thế này không bình thường, Du Kinh nghĩ thầm, cô gái này thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bảo Vệ (2)

Xuống xe, nhân lúc trời mới xẩm tối, La Bích định tới ký túc xá nữ hỏi một số chuyện. Thế nhưng khi La Bích và Du Kinh đi về phía toà nhà ký túc xá nữ, xa xa ở dưới lầu nhìn thấy Lý Thiểu Vân cùng một nữ sinh đi về phía rừng cây nhỏ đằng sau ký túc xá. Hai người liếc nhìn nhau, rón rén đi theo bọn họ.

Hai người không dám theo quá gần, trốn sau thân cây chỉ có thể nhìn thấy cô sinh viên kia luôn miệng nói, thậm chí động tay động chân. Cô gái kia tát một cái lên mặt Lý Thiểu Vân, sau đó dùng cả tay cả chân bắt đầu đánh Lý Thiểu Vân. Ban đầu, Lý Thiểu Vân còn cố về ám ức ngồi xuống ôm đầu, về sau hai tay buông thõng, về mặt chăm chọc nhìn nữ sinh đánh người kia không nói một lời. Nữ sinh kia có chút sợ hãi, ngừng tay nhưng vẫn dữ dằn nói mấy câu rồi mới đi.

Sau khi cô gái kia đi, Lý Thiểu Vân bình tĩnh đứng dậy phủi bộ quần áo nhăn nhúm trên người, cười lạnh một tiếng, đi về phía phương hướng ngược lại với nữ sinh kia, tức là nơi Du Kinh và La Bích đang đứng.

La Bích căng thẳng quay đầu lại muốn hỏi Du Kinh phải làm thế nào, nhưng vừa quay đầu đã phát hiện khoảng cách giữa hai người rất gần... Gần đến mức chỉ còn cách một cm môi hai người sẽ chạm vào nhau. Mặt La Bích dần nóng lên, đang định lui về sau thì môi bị bao trùm.

Trong đầu La Bích trống rỗng, lớn thế này rồi cô còn chưa từng có bạn trai, không phải không có ai theo đuổi mà chỉ muốn làm bạn với ông bố độc thân của mình lâu thêm chút nữa, nhưng mà... Hiện giờ là thế nào? Theo tính cách của La Bích, nếu có một người đàn ông đột nhiên làm thế này với cô, đã sớm bị tặng một cái tát kèm theo một cái lên gối. Hôm nay, đầu óc choáng váng, tay chân giống như không nghe lời, tim cũng đập thình thịch...

Khi Du Kinh thấy Lý Thiểu Vân đi về hướng này anh không căng thẳng một chút nào, hai bọn họ không tham dự cuộc điều tra lúc trước, Lý Thiểu Vân đương nhiên không biết bọn họ. Nhưng khi nhìn thấy cô gái trước mặt đột nhiên quay đầu lại, mùi hương thơm ngát đặc biệt trên người cô xông vào mũi, đôi mắt mèo mang chút căng thẳng kia vẫn quyến rũ chết người như thế. Thấy cô lui về sau, Du Kinh không chút do dự cầm gậy cô dán môi tới.

Toàn bộ cảm quan của La Bích tập trung hết lên môi, cô cảm giác được bàn tay vốn nâng sau gáy mình chậm rãi bỏ xuống ôm eo cô. Anh vờn đầu lưỡi liếm cánh môi La Bích, tiện đà hé miệng ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi treu chọc La Bích. La Bích chưa từng hôn, bị cái hôn có phần trúc trắc này làm cho đầu óc choáng váng, hành động nhanh hơn cái đầu, bỗng dưng nhắm hai mắt lại. Du Kinh càng thêm hưng phấn, tay kia chuyển ra sau lưng La Bích, ấn cô thật sát vào người mình.

Dường khí trong ngực dường như cũng bị người đàn ông đối diện hút hết, toàn thân La Bích bám chặt lên người Du Kinh. Mùa hè ăn mặc tương đối mát mẻ, trên người La Bích mặc một chiếc áo phông trắng mỏng, bên dưới là quần sóc rất ngắn, Du Kinh cảm nhận được đường cong phái nữ càng cảm thấy nóng trong người, môi trực tiếp công thành đoạt đất.

Lý Thiểu Vân nhìn thấy đôi nam nữ hôn nhau khó tách rời, cũng biết rừng cây nhỏ này là thánh địa hẹn hò của rất nhiều đôi tình nhân, cô giẫm lá rụng trên mặt đất nhanh chóng bỏ đi.

La Bích bị hôn đến mức ý thức tan rã nghe được tiếng bước chân này bỗng phản ứng lại, dùng hai tay đang vòng quanh cổ Du Kinh chống lên ngực anh muốn đẩy ra.

Cảm nhận được sự chống cự của cô bé, Du Kinh có chút luyến tiếc rời khỏi môi La Bích. Nhưng khi rời ra còn kéo theo một sợi chỉ bạc, La Bích thấy mà mặt "âm" một cái đỏ lựng lên, Du Kinh thì nhếch khóe môi, tới gần liếm cánh môi La Bích.

"Lưu manh!" Đầu óc trống rỗng của La Bích đã không tìm được từ nào khác để mắng người đàn ông đối diện nữa, đôi mắt mèo ngập nước trũng lên với anh chàng về mặt xuân sắc trước mặt. Nếu ai quen biết Du Kinh nhìn thấy dáng vẻ này của anh, nhất định sẽ nghi ngờ người này có phải Du Kinh hay không, hoàn toàn không phải cái tên lạnh lùng băng giá kia đâu nhé!

Du Kinh nhìn cô gái đối diện, suýt chút nữa không cầm lòng được lại hôn cô, đè nén tâm trạng hỗn loạn trong lòng, dùng giọng nói khàn khàn sau khi động tình nói, "Ừ, vậy sao?"

Lúc này tư duy của La Bích đã dần trở về, nghe anh đáp như vậy thật sự muốn độn thổ, độ ẩm trên mặt lại tăng thêm. Làm gì có ai như thế? Vừa quen chưa tới một ngày đã cưỡng hôn một cô gái, càng đáng chết là, vì sao mình lại cảm thấy cảm giác hôn anh ta cũng không tệ lắm nhỉ? Trời ạ, bố ơi, con có lỗi với bố...

Du Kinh nhìn về mặt ảo não của cô gái đối diện, háng giọng thay đổi đề tài, "Chỉ ít chúng ta không cần phiền não tìm cách khiến nhân cách thứ hai của cô

ta xuất hiện nữa.”

La Bích nghe vậy cuối cùng cũng thoát khỏi cảm giác xấu hổ, trong lòng nghĩ, vậy cô ở đây cũng không phát huy được tác dụng gì, “Vì sao anh xác định cô ấy nhất định sẽ ra tay?”

“Nhân cách thứ hai của cô ta không cho phép người khác bắt nạt Lý Thiếu Vân, từ biểu hiện oán hận và vẻ mặt khinh thường của Lý Thiếu Vân khi bị nữ sinh kia đánh có vẻ tình huống này đã tiếp diễn trong một thời gian dài. Em xem, tuần trước vừa mới giải quyết Đan Văn San, đến giờ còn chưa tìm được hung khí của cô ta, không loại trừ khả năng cô ta đã sớm có dự định gây án lần nữa.”

Du Kinh nhìn sắc trời đã tối, “Đi thôi, đi ăn cơm.”

La Bích nhìn vẻ mặt bình thường của Du Kinh, trong lòng luôn tự an ủi nụ hôn kia chỉ để che giấu bọn họ, không có bất cứ ý nghĩa gì, đừng suy nghĩ quá nhiều...

Sau khi đỗ xe, Lý Hoài Nhân không tìm được hai người, vẫn lang thang bên dưới ký túc xá, thấy hai người một trước một sau đi ra từ rừng cây nhỏ phía sau liền đi tới.

Thế quái nào anh vừa tới gần đã phát hiện vẻ mặt của đại ca hình như rất sung sướng thì phải? Thế quái nào môi của đàn em La Bích hình như hơi sưng? Mang theo một bụng tâm sự rất muốn hỏi mà không dám mở miệng, Lý Hoài Nhân ở trên xe do dự một lúc cuối cùng nghẹn ra một câu, “Có thu hoạch gì không?”

“Trở về bảo anh Hoàng dẫn đội ngày đêm giám sát Lý Thiếu Vân, khả năng gần đây sẽ có hành động, bắt được báo cho tôi biết trước tiên.” Nói xong câu này Du Kinh dựa lưng vào ghế, “Đi ăn cơm trước đã.”

“Em không đi, đưa em về thẳng nhà em đi.” La Bích khe khẽ nói.

Du Kinh nghe vậy ngồi dậy quay đầu nhìn về phía La Bích, dường như nghĩ tới cái gì nhếch khóe môi nói, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vừa Gặp Đã Yêu

Qua hai ngày, sáng sớm Du Kinh đã nhận được điện thoại nói King đến, cần anh tới sân bay đón. King là một chú chó Becgie Đức thuần chủng mà Du Kinh nuôi ở nước ngoài, có người không hiểu, người yêu sạch sẽ như Du Kinh sao lại nuôi chó?

Du Kinh nói một câu “bởi vì nó là của tôi” hạ sát tất cả nghi vấn của mọi người trong nháy mắt. Ý là, cô không là cái gì của tôi, tôi sẽ cảm thấy cô không sạch sẽ. Thật ra nói Du Kinh thích sạch sẽ nghiêm trọng là oan uổng anh, bản thân anh lý giải là, chỉ không thích người xa lạ chạm vào anh mà thôi.

Cho nên khi Du Kinh nắm lấy tay La Bích là đã khoanh vùng cô vào phạm vi sở hữu của nhà mình.

Du Kinh lái xe tới sân bay đón King về, thấy còn sớm bèn dừng xe ở khu nhà của La Bích, lại phát hiện ra mình không có phương thức liên lạc của La Bích. Sau đó, anh dẫn King xuống xe, tản bộ ở hoa viên bên ngoài.

La Bích vừa dậy đã nhận được tin nhắn của bố già.

Soái ca: Bé con, ăn sáng chưa?

La Bích: Soái ca, bây giờ mới dậy, lát nữa định nấu cháo ăn.

Soái ca: Mau đi ăn đi, nếu không đau dạ dày bố đau lòng chết mất. Cuối tuần này bố sẽ qua thăm con, đừng có gầy, bố không thích.

La Bích: Cô gái không đùa với chàng trai nữa, chơi với Sugar đây ạ.

La Bích rời giường đánh răng rửa mặt xong, vừa nấu cháo vừa xem tin tức trên điện thoại. Một căn phòng ước chừng 80 mét vuông chỉ có mình La Bích ở, bố cô là thương nhân bất động sản, nơi này từ khi khai thác đã để lại một căn, nói là để phòng hờ, kết quả là khi cô tới học ở đại học Q, không muốn ở trong ký túc xá cũ đến đáng sợ kia nên chuyển tới đây. Bố sợ cô cô đơn nên tặng cô một con mèo Scotland tai cụp thuần chủng, cái chân ngắn cùn, lúc chạy rất đáng yêu. La Bích cũng rất thích, mỗi ngày dẫn nó xuống dưới đi dạo. Lúc này, ăn sáng rửa bát xong, La Bích không nhìn thấy bóng dáng mèo con đâu, gọi một tiếng “Sugar~”

Con mèo nhỏ màu vàng nhạt chui ra từ một căn phòng, chân dù hơi ngắn nhưng chạy rất nhanh, sau đó quần chân La Bích ra ngoài.

Vừa xuống lầu đi tới cửa khu chung cư thì thấy chiếc BMW quen thuộc kia, La Bích đột nhiên nghĩ lại vì sao anh sáng khoái đồng ý đưa cô về nhà đến

thế, hẳn là để biết địa chỉ nhà cô?

Nghĩ tới dáng vẻ lạnh lùng thân nhiên lúc đầu của người kia, sau một màn nóng bỏng trong rừng cây, mặt mày lại trở nên cực kỳ gợi cảm, trái tim La Bích không khỏi đập thành thịch.

Thế này không bình thường, đó chỉ là một nụ hôn, người ta cũng không để ý, mày còn nghĩ cái quái gì? La Bích tự chửi thầm, phát hiện thật ra mình cũng hơi nhớ nhớ người đàn ông đã 2 ngày chưa gặp kia.

“Không được, mày mới biết anh ấy được một ngày, thế này là thế quái nào, ngay cả con người thế nào còn chưa rõ đã vội vội vàng vàng tự nhảy vào hố.” La Bích vừa đi về phía trước vừa lăm bầm lâu bầu.

Cúi đầu nhìn dưới chân, không biết Sugar đã chạy đi đâu chơi.

Lại ngẩng đầu liền thấy một người đàn ông đứng phía trước, một tay dứt túi quần một tay nhảm chán nghịch chùm chìa khóa xe, tay anh rất đẹp, rất linh hoạt, nắng sớm chiếu trên mặt anh, làm La Bích nghĩ tới cảm giác thần thánh của các nhân vật thần thoại Hy Lạp... Khoan đã, La Bích, mày đang tưởng tượng thứ ngu xuẩn gì thế?

“Tiểu Trà.” Giọng nói quen thuộc vang lên.

La Bích cau mày, Tiểu Trà là gọi ai vậy?

“Anh... đang gọi em?” La Bích chỉ mình.

“Ừ, La Bích, bích loa*, không phải có một loại trà tên là bích loa xuân à? Tiểu Trà, tên này nghe rất hay.” Du Kinh rất hài lòng cách gọi đặc biệt này của anh, nghe giống như xưng hô giữa người yêu.

*La Bích /luobi/ – bích loa /biluo/ cũng lại đảo từ ấy mà

“Ừm, vậy anh, Du Kinh, cá voi, thế sau này em phải gọi anh là Tiểu Ngư à?” La Bích đón lấy cách lý luận của anh.

Du Kinh có chút buồn cười, dáng vẻ nghịch ngợm của cô bé đối diện khiến anh rất muốn đi tới ôm cô vào lòng.

Không tiếp tục thảo luận vấn đề tên gọi với anh nữa, La Bích trực tiếp hỏi, “Anh tới đây làm gì vậy?”

“Tới thăm em một chút.” Du Kinh cúi đầu nhìn cô bé mang theo hương vị tươi mát đặc biệt của buổi sáng sớm, nghiêm túc nói, “Có chút nhớ em.”

Gương mặt La Bích chậm rãi ửng hồng sau câu nói của Du Kinh, “Hình như chúng ta mới quen chưa lâu thì phải. Hay là, trước kia anh vẫn luôn đối xử với con gái thế này?”

“Em là người đầu tiên mà anh hôn.” Du Kinh lại nói một câu, “Anh không thích đụng chạm với người khác.”

Nói vậy, cô không phải người khác? Cô còn là nụ hôn đầu tiên của anh? Thái độ nóng bỏng kia bất cứ ai thấy cũng không tin là lần đầu tiên, đúng không?

Lúc này, King không biết từ đâu chạy tới ngồi xổm xuống dưới chân Du Kinh, La Bích hơi ngạc nhiên, người vừa mới nói không thích bị đụng chạm mà lại nuôi chó?

“Không phải anh không thích đụng chạm à, sao còn nuôi chó?”

“Nó không phải người, hơn nữa... nó là của anh.” Du Kinh hơi nâng cằm lên nói, câu nói có chút ý tứ lại đảo loạn tâm trạng cố gắng bình tĩnh của La Bích.

“Chúng ta mới quen nhau chưa tới một ngày.” La Bích chỉ ra sự thực.

“Có vài người cả đời đều không có cảm giác gì, lại có một loại tình cảm gọi là vừa gặp đã yêu.” Du Kinh không chút che giấu cõi lòng mình, “Anh lớn thế này rồi, lần đầu tiên biết cái gì gọi là dục vọng và kích động. Em nói xem, Tiểu Trà...”

Bầu không khí giữa hai người thoáng chốc thay đổi, dường như có thứ gì đó không nhìn thấy được đang nắm giữ hơi thở và nhịp tim của hai người. Ngay từ lần đầu gặp mặt La Bích đã cảm thấy anh không giống những người khác. Về phần không giống ở chỗ nào, cô cũng không nói rõ được, cho nên mới chủ động chào hỏi đàn ông lần đầu tiên trong đời.

Ngừng lại những suy nghĩ mập mờ, để phá vỡ bầu không khí màu hồng phấn này, La Bích đi tới muốn sờ chú chó của anh, “Nó tên là gì?”

“King——” Du Kinh đang định nói, chó của anh tính tình rất tẻ, hoàn toàn không cho người lạ sờ vào nó, một giây sau đã thấy King cọ cọ tay La Bích.

“Xem ra nó cũng thích em.”

Khụ—— La Bích lưu ý đến anh dùng từ “cũng”.

“Thật ra, em tạm thời không có ý định có bạn trai...” Vừa nói xong này câu, La Bích cảm thấy miệng khô định mở bình nước uống một ngụm.

“Anh cũng không có ý định có bạn gái, anh có kế hoạch lấy vợ.” Du Kinh thành thật nói.

Phụt —— nước ở trong miệng phun hết ra.

“Ha ha —— Anh nghĩ xa thật đấy —— ha ha ——” La Bích không biết nói gì nữa.

“Anh nghiêm túc, anh luôn luôn vừa ý những thứ tốt nhất.”

“Cám ơn đã khen em” La Bích nhe răng một câu như vậy, hô to một tiếng, “Sugar!” Một con mèo từ trong bụi cỏ chạy ra, La Bích thấy mèo con đi ra lập tức nói, “VẬY em đi trước đây, tạm biệt.” Rồi chạy chồm chết về nhà.

“Thật đáng yêu. Ừm, xem ra làm cô ấy sợ rồi. Về trước đã, King.” Du Kinh lẩm bẩm nhìn La Bích chạy mất.

La Bích cho rằng hai người sẽ không gặp mặt trong một thời gian, kết quả hơn 10 giờ đêm nhận được điện thoại của đàn anh Lý Hoài Nhân, “Đàn em, bắt được hung thủ rồi, em có muốn tới xem thẩm vấn không, nếu đi xem năm phút nữa tới đón em nhé?”

La Bích đáp một tiếng được, trong lòng nghĩ Du Kinh đoán không sai, Lý Thiếu Vân quả nhiên sẽ tiếp tục hành động. Thay một bộ quần áo, La Bích vội vàng cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Khi chạy tới dưới lầu, xe còn chưa tới, đợi một hồi, Lý Hoài Nhân ngồi trên ghế lái của chiếc xe BMW quen thuộc lớn tiếng gọi đàn em. La Bích nghĩ thầm, nhanh vậy đã lại gặp mặt rồi, vừa nghĩ vừa chạy tới.

Không thấy anh ngồi ở vị trí phó lái cô hơi nghi hoặc, mở cửa sau ra mới phát hiện anh ngồi ghế sau... thì ra là đang chờ cô. La Bích cũng không làm kiêu mà thẳng thắn ngồi xuống cạnh anh.

Dường như anh đang suy nghĩ vấn đề gì, La Bích cũng không lên tiếng, một đường chạy thẳng tới cục cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lý Thiếu Vân

Khi ba người tới cục cảnh sát thì Lý Thiếu Vân đã biến trở về Lý Thiếu Vân yếu đuối nhất gan. Đám La Bích qua máy quay giám sát nhìn thấy Lý Thiếu Vân sợ hãi co người trên ghế, đầu cúi cực thấp.

Không đủ cảm giác an toàn rõ ràng, La Bích nghĩ.

“Đây... là ai? Người không phận sự miễn vào.” Một thanh tra cầm tài liệu bước vào, thấy La Bích đứng trước máy giám sát liền nói.

“À, cô ấy chính là sinh viên đã giúp bọn em ít việc ở trường học hai hôm trước, có trong hồ sơ đấy, cũng là người hiểu chuyện, sẽ không nói lung tung đâu ạ.” Lý Hoài Nhân thường chậm một nhịp hiếm khi nào phản ứng nhanh trả lời kịp thời thế này.

Em không có giúp được gì hết, còn hôn một người xa lạ nữa. La Bích lặng lẽ nói trong lòng.

“Tiểu Trà, em đi vào nói chuyện với cô ta đi.” Du Kinh nói câu nói đầu tiên từ nãy đến giờ.

La Bích ở bên không hề ngạc nhiên, dường như cũng cảm ơn hành động này của Du Kinh.

Lý Hoài Nhân thì bất ngờ sắp rớt cả cằm, La Bích đổi tên thành “Tiểu Trà” từ bao giờ thế? Anh không có can đảm nói gì chỉ có thể lẩn lộn tất cả khả năng trong bụng — khi không có anh ở đó bọn họ nhất định đã có chuyện gì!

“Cậu Du...” Cảnh sát vừa đi vào có vẻ hơi khó xử, để một người ngoài vào phòng thẩm vấn hình như không tốt, đúng không?

Ai ngờ Du Kinh vô cảm liếc mắt nhìn sang, anh ta lập tức im lặng. Ở đây, Du Kinh có quyền phát biểu tuyệt đối, tuy trên thực tế chỉ là một cố vấn.

La Bích luôn cảm thấy bản thân không có tác dụng gì, nay cơ hội tới, còn là một cơ hội học tập rất tốt để cô có càng nhiều kinh nghiệm về phương diện nhân cách con người. Cô điều chỉnh về mặt một chút rồi mở cửa bước vào.

La Bích ngồi xuống đối diện Lý Thiếu Vân, gọi một tiếng, “Lý Thiếu Vân.”

Nữ sinh đối diện có chút hoảng sợ ngẩng đầu lên, cuối cùng ánh mắt nhìn thẳng vào La Bích. Vẻ mặt luôn La Bích rất lạnh nhạt, gần như rất ít nở nụ cười trước mặt người xa lạ, đương nhiên, đối với Du Kinh lại là một ngoại lệ. Như bây giờ mới là một La Bích bình thường, đáng vẻ đủ để khiến Lý Thiếu Vân cảm thấy bất an.

“Cô biết cô đã giết người chứ?” La Bích dùng giọng nói như nước lạnh, giống như đang nói “thời tiết hôm nay rất đẹp” trực tiếp nói ra sự thật này.

Du Kinh đứng bên ngoài hai tay khoanh trước ngực, ung dung nhìn tình hình bên trong, thấy vẻ mặt lãnh đạm của La Bích anh như có điều suy nghĩ. Lý Hoài Nhân tỉnh mắt, lập tức nện nói với Du Kinh, “Thật ra bình thường ở trường, đàn em của em luôn thế này, lạnh ngắt, cộng thêm vóc người và bề ngoài kia nên mọi người đều gọi cô ấy là ‘mỹ nhân băng giá’, không ít nam sinh trẻ già mưng mọt như thiêu thân lao đầu vào lửa rồi lừng lầy bỏ mình...” Nói rồi không bỏ qua bất cứ biểu cảm gì của Du Kinh, quả nhiên! Anh nhìn thấy gì thế này? Anh hình như nhìn thấy đại ca nhếch môi cười! Quá đáng sợ — không được, anh phải lạnh lẽ đi tiêu hóa tin tức này. Tuy trong đầu đang tiến hành những hoạt động tâm lý không đầu nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn về phía phòng thám vấn.

“Làm sao có thể? Tôi không làm cái gì hết...” Lý Thiếu Vân dùng vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Cô âm thầm mua một thẻ sim mới, gửi tin nhắn cho Đan Văn San, lừa cô ấy tới rừng cây nhỏ, cầm con dao gọt hoa quả cô mới mua ở chợ, đâm một dao lại một dao, thật mạnh, vào bụng cô ấy. Máu từ con dao chảy ra, tay cô, quần áo của cô dính đầy máu tươi còn nóng của cô ấy.” La Bích bắt chéo chân, lơ đãng ngắm nghĩa móng tay của mình, ánh mắt lại nhìn chăm chú cử động của Lý Thiếu Vân, “À, sau khi giết xong cô còn chưa hết giận, đứng vậy, cô rất hận cô ấy, làm sao có thể bỏ qua cho cô ấy được? Bình thường cô ấy đánh cô nhưng cô không dám đánh trả. Trên người cô thường xuyên xuất hiện những vết tụ máu xanh tím vì bị cô ấy đánh, nhìn những dấu vết này làm sao cô có thể không hận được? Cho nên, sau khi đâm cô ấy cô còn dùng tất cả sức lực đá vào vết thương, những vết máu này...”

“Không phải như thế, không phải như thế ——” Lý Thiếu Vân ôm đầu khó chịu kêu lên, “Tôi không giết cô ấy, tôi không giết cô ấy ——”

“Nhưng cô hận cô ấy, hận không thể khiến cô ấy sớm chết đi, bởi vì như thế cô sẽ được giải thoát.”

“Không phải như thế, rõ ràng không phải như thế ——” Lý Thiếu Vân không ngừng lặp lại câu này.

“Là cô giết chết cô ấy!” La Bích lên giọng.

“Không phải tôi! Không phải tôi mà!” Nói xong câu này tiếng khóc nức nở vang lên, một lát sau cô ấy buông hai tay đang ôm đầu xuống, cười lên ha hả.

“Cô tên là gì?” La Bích thấy vậy ngược lại thờ phào một hơi.

“Tên? Tại sao phải nói cho cô biết?” Cô ấy ngẩng đầu, khoe miệng nhếch lên, đầu tóc bù xù, gương mặt vốn có vẻ xinh xắn của Lý Thiếu Vân càng dữ tợn.

“Cô không phải đang giúp cô ấy, cô đang hại cô ấy, chẳng lẽ cô không hiểu?”

“Hại cô ta? Nếu không có tôi, Cô ta đã chết từ lâu rồi. Bị người ta đánh — chết ——” “Lý Thiếu Vân” hung hăng nói.

“Cho nên cô đang bảo vệ cô ấy, có đúng không?” La Bích nói ra trọng điểm.

Lý Thiếu Vân ở đối diện đột nhiên như bóng xi hơi, vẻ mặt trở nên dịu ngoan, “Đúng vậy, tôi đang bảo vệ cô ấy, cô nàng này.”

“Cô tên gì?” Câu hỏi vẫn thế.

“Hò Vân, ” “Lý Thiếu Vân” nói.

Hò Vân, Hò Vân, đồng âm với Hộ Văn à? La Bích thờ dãi, “Nói đi, tất cả.”

Khi Hò Vân tỉnh lại là lúc nhìn thấy một đôi chân đang đá tới trước mặt, cô ngã trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy toàn thân đau nhức, trong căn phòng nhỏ đầy mùi rượu không còn ai khác ngoại trừ ông “bố” say rượu trước mặt.

Một chai rượu bị ném tới, Hò Vân nghiêng người, chai rượu đập vào bức tường vôi có vẻ sạch sẽ rồi tan thành nhiều mảnh rơi xuống đất. Cô không rõ vì sao lại thế này, vì sao cô vừa tỉnh lại đã bị người ta đánh?

Sau đó số lần cô tỉnh lại ngày càng nhiều, cô dần dần hiểu được bản thân mỗi khi bị đánh mới xuất hiện. Cô rất tức giận, vì sao mình không làm gì sai lại luôn bị bắt nạt? Cô bắt đầu trở lên chết lặng với bạo lực, trong lòng thầm nghĩ có cơ hội nhất định phải giết người đó để báo thù cho mình và cho Lý Thiếu Vân.

Về sau, cuối cùng cũng được giải thoát, biết mẹ ly hôn với người kia, cuộc sống cũng ngày một tốt hơn, số lần cô xuất hiện ít dần nhưng vẫn rất vui vẻ.

Rất lâu sau này thức giấc cũng lại là lúc gặp phải người kia. Ông ta tới gia đình mẹ tái hôn muốn phá hoại, đòi tiền hút thuốc phiện, bởi vì bị từ chối mà quyền đâm cước đá với cô con gái nhát gan nhất. Hò Vân cực kỳ căm hận, khó khăn lắm Thiếu Vân mới thoát khỏi cuộc sống trước kia, nay ác mộng lại tái diễn sao? Hò Vân quyết định phải giết chết người kia, cô âm thầm lên kế hoạch rất lâu, thường xuyên chiếm giữ thân thể Lý Thiếu Vân vào ban đêm, lúc ý thức của cô ấy yếu đuối nhất, đi ra ngoài tìm người kia. Cuối cùng, cơ hội đã tới.

Trải qua một thời gian quan sát, phát hiện chỉ cần có tiền ông ta sẽ đến phố đèn đỏ mua thuốc phiện, nơi đó là chỗ đàn ông tìm gái điểm, thanh niên hay vị thành niên đều có, bởi vì chỗ này bán ma túy nên không thể lắp camera, Hồ Văn giấu mình trong đám gái đứng đường sẽ không bị người khác nghi ngờ.

Đêm hôm đó, Hồ Văn thấy ông ta mua heroin xong vội vàng ngồi xổm trong con hẻm hút thuốc, hút xong nằm lăn trên mặt đất, mơ màng nhìn cô gái đứng trước mặt, trong lòng còn nghĩ tuổi của gái điểm càng ngày càng nhỏ, lại không biết đây là thời gian còn sống cuối cùng của ông ta.

“Tôi đây— chơi với tao một lát —” Người nằm trên đất nở nụ cười dâm đãng, tay bắt được chân Hồ Văn.

Hồ Văn không chút do dự lấy con dao từ trong người ra, từng dao mang theo cảm hận đâm xuống. Người dưới đất vì hít ma túy nên toàn thân mềm nhũn không có một chút sức phản kháng nào. Máu màu đỏ chảy ra ngày một nhiều, trong lòng Hồ Văn cũng cảm thấy ngày càng vui sướng. Xác nhận ông ta không thể nào sống sót, Hồ Văn lấy ra một cái túi cẩn thận cho con dao vào, nhét vào người, khi đi tới đường bờ sông lấy ra ném xuống sông.

Chuyện được giải quyết, Hồ Văn cảm thấy sau này mình sẽ rất ít cơ hội ra ngoài, cũng biết rằng Thiếu Văn được sống vui vẻ an toàn là tốt nhất. Ai ngờ lần nữa tình lại vẫn đang bị đánh.

Trước mắt là một nữ sinh đang ném quyển sách tới, góc bìa sách cứng nhắc cắt qua mặt Hồ Văn đau rát. Hồ Văn là một người hung dữ, tiến lên nhặt quyển sách kia lên ra sức xé thành hai nửa, nữ sinh kia mới có chút sợ hãi mà bỏ đi. Sau này cô mới biết, trong khoảng thời gian cô ngủ say, Thiếu Văn đã bị bắt nạt rất lâu, từ lời nói khinh miệt đến bạo lực tay chân. Cho tới bây giờ, bởi vì bạn trai nữ sinh kia muốn chia tay với cô ta, cô ta tức giận động tay động chân để xả giận, Hồ Văn mới chính thức tỉnh lại lần nữa. Khi đó, Hồ Văn còn chưa có ý định giết cô ta.

Nhưng một năm tiếp theo, Thiếu Văn bị đánh rất nhiều lần, đôi khi chỉ bị ngáng chân vấp ngã gì đó, nhưng mỗi khi tâm trạng cô ta không tốt sẽ tới đánh Thiếu Văn để trút giận. Lại sau đó, có một nữ sinh nhìn thấy Thiếu Văn bị đánh, không giúp mà còn cùng Đan Văn San đánh Thiếu Văn, nữ sinh kia cũng chính là người Hồ Văn muốn giết lần này.

Ý đồ muốn giết hai người này ra sau khi hai người bọn họ tiếp tục vây đánh Thiếu Văn khi đã học thạc sĩ một thời gian, biết được bạn trai nhà giàu của Đan Văn San mất điện thoại, Hồ Văn cảm thấy cơ hội tới. Cô biết đêm đó Thiếu Văn muốn đi trả sách, trước tiên mua một chiếc sim mới, giả mạo bạn trai Đan Văn San gửi tin nhắn cho cô ta, bởi bình thường Hồ Văn đã để ý địa điểm hẹn hò của hai người nên muốn lừa Đan Văn San là rất dễ dàng.

Cùng một phương pháp giết người, chỉ khác ở chỗ lần này Hồ Văn không nhìn được mà dùng tới tay chân để trút nỗi hận với cô gái này.

Cũng lý do tương tự, cô lại muốn giết một nữ sinh, muốn Thiếu Văn sống cuộc sống bình thường. Chỉ là lần này, cô bị cảnh sát bắt được.

Nghe xong câu chuyện chưa được tính là chuyện xa xưa, La Bích thờ dãi, “Trước đó có rất nhiều cách để chọn, vì sao cứ phải giết người giải hận? Thế này là bảo vệ cô ấy sao? Cô bây giờ chẳng phải cũng là hại cô ấy hay sao?”

Phòng thẩm vấn chìm trong yên lặng.

Sau khi ra khỏi phòng, Du Kinh đứng dựa vào tường, vừa thấy La Bích liền nhếch môi, “Em rất tuyệt.” Một câu hai ý nghĩa.

“Sau khi nhận tội cô ấy sẽ nhận hình phạt thế nào?”

“Đây không phải chuyện chúng ta nên quan tâm.” Du Kinh đứng thẳng dậy dắt tay La Bích, “Anh đưa em về.”

Lý Hoài Nhân ở bên thấy hai người nắm tay, cảm thấy nội dung cần tiếp nhận hôm nay quá nhiều, đứng trong một góc lảm bảm, đây không phải sự thật, đây không phải sự thật...

Người bị dắt tay còn chìm đắm trong cuộc thẩm vấn vừa rồi, chưa kịp giây đã bị lôi đi.

Ở trên xe, tay phải La Bích chống lên cửa sổ, đầu gối lên tay, để gió đêm ùa vào mặt.

Vừa mới tắm xong đã nhận được điện thoại, vội vàng thay quần áo thể thao đi ra ngoài, tóc cũng chưa kịp sấy khô, gió nhẹ phất vào mặt, La Bích thoải mái nhắm hai mắt lại.

“Tiểu Trà.” Người đàn ông phía sau nhẹ giọng nói, “Đừng hứng gió như thế, dễ cảm lạnh.” Trong màn đêm, âm thanh thế này có cảm giác như đầu độc lòng người.

La Bích bỗng nhớ đến bố đẹp trai bình thường cũng quan tâm từng chi tiết cuộc sống của mình như thế, đang định nói chuyện thì tiếng chuông điện thoại vang lên, là bài cát tường tam bảo. Vừa nghe tiếng chuông này La Bích đã biết soái ca nhà mình gọi điện hỏi thăm.

“Bé con, con đang làm gì đấy?”

“Đang trên đường về nhà.”

“Muộn vậy! Con xem, đã hơn mười hai giờ rồi! Con đang làm gì? Về với ai? Có an toàn không?”

“Soái ca, con ra ngoài học tập. Bố còn chưa biết con à? Con có thể làm sao được? Có bạn đưa con về, bố đừng lo.”

“Ừ, vậy thì tốt. Ngày mai bố sẽ tới thăm con, nhớ phải nấu cơm chờ bố tới nhé, đừng để soái ca nhà con bị đói đấy.”

“Được rồi, được rồi, chưa thấy ai đàn ông con trai mà dong dài như bố. Tạm biệt.” Không đợi đối phương nói xong, La Bích lập tức ngắt máy.

Chàng trai ở bên cạnh nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của La Bích, về mặt nhìn cô có phần không vui. “Là bố em” La Bích thấy sắc mặt anh vội vàng nói. Nói xong lại muốn cắt lưỡi mình luôn, chẳng phải là gì của nhau làm sao phải giải thích!

Quả nhiên, anh chàng nhếch miệng lên.

“Đưa điện thoại cho anh.” Du Kinh đưa tay phải tới trước mặt La Bích.

La Bích khó hiểu ngơ ngác nhìn những ngón tay khớp xương rõ ràng trước mặt, nghe lời đưa điện thoại di động của mình ra, không biết anh muốn làm gì.

Anh ấn gì đó trên màn hình, sau đó tiếng chuông cầm trâm thấp vang lên.

Là điện thoại của Du Kinh. La Bích hiểu ra anh đang muốn lấy số điện thoại của mình. Lẽ nào không thể trực tiếp hỏi cô à?

Khi xe tới nhà La Bích, La Bích đang định xuống xe thì bị Du Kinh ôm vào lòng. Du Kinh vui đầu vào vai La Bích, hít sâu một hơi, mùi nữ tính sau khi tắm pha trộn với mùi sữa thơm khiến Du Kinh nhện nhạo trong lòng.

“Đúng là điên rồi.” Du Kinh tự lẩm bầm. “Sao em lại khiến anh say mê thế này cơ chứ?” Vui đầu nói một câu, sau đó anh ngẩng đầu nhìn La Bích, dần cúi xuống.

La Bích cho rằng lại sắp bị cưỡng hôn, hơi lui về phía sau, nhưng không gian trong xe vốn nhỏ, Du Kinh lại mạnh, cố định lấy cô rồi nện hôn nhẹ nhàng hạ xuống trán.

“Ngủ ngon, Tiểu Trà.” Du Kinh đã ngồi về chỗ ghế lái, mỉm cười nhìn cơ thể cứng đờ của La Bích.

“Em với anh còn chưa là bạn trai bạn gái mà, sau này anh không thể làm thế với em.” La Bích có chút lúng túng, nói xong mở cửa xe chạy nhanh như bỏ trốn.

“Nếu anh là bạn trai của em thì sẽ không chỉ hôn trán em.” Du Kinh nhìn bóng lưng La Bích nhẹ giọng nói, sau đó như suy tư một lát, “Thật sự không thích nói tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khiêu Khích (1)

Giữa trưa ngày hôm sau, bố La Bích gõ cửa đúng lúc La Bích bày một loạt đồ ăn lên bàn.

“Con gái bảo bối của bố, để bố xem xem có lại đẹp lên nữa không nào...” Vừa vào nhà bố đã kéo La Bích ngắm nghía, tuyệt đối không giống một người đàn ông gần 50 tuổi.

La Bích lớn lên trong gia đình đơn thân, khi sinh cô mẹ vì khó sinh mà qua đời, từ khi chào đời đến nay La Bích luôn nhìn ảnh của mẹ mà lớn lên, còn bố – người đàn ông đã mất đi người vợ thương yêu, chưa bao giờ tỏ vẻ đau lòng trước mặt con. La Bích từng nghĩ hay là bố đã quên mẹ, nhưng sau khi cô hiểu chuyện, có một đêm khát nước, đứng dậy định tới phòng khách uống nước, phát hiện cửa phòng làm việc còn sáng đèn, cô định đẩy cửa ra thì nghe thấy giọng bố nghẹn ngào hàn huyên chuyện cũ và kể chuyện gần đây với tấm ảnh của mẹ.

La Bích từng hỏi bố có ý định tái hôn hay không, bố không trách La Bích, chỉ dùng giọng nói nặng nề nói một câu khiến La Bích khó có thể quên trong khi cô còn mơ hồ về chuyện tình cảm nam nữ, “Bé con, sau này, khi con gặp một người thương con, yêu con, con sẽ biết, có một số việc, một khi bắt đầu sẽ là cả đời.”

“Con không muốn rời xa bố, con muốn ở cùng bố.”

“Được, được, có con gái thế này bố còn mong gì nữa.” Bố cười híp mắt nói.

“Bố định ở đây mấy ngày?” La Bích kéo tay bố đi vào phòng bếp.

“Khoảng một tuần đi.” Bố nói, “Bố đặt khách sát rồi, lát nữa ăn cơm xong sẽ tới đó.”

“Vì sao không ở đây?”

“Bé con, công việc của bố đôi khi sẽ rất bận, sẽ làm ồn con. Còn nữa, con gái lớn rồi, phải cho con chút không gian riêng chứ. Chẳng may bố về đúng

lúc con đang thân thiết với bạn trai thì có xấu hổ không?”

“Con có bạn trai bao giờ?” Cô tròn mắt.

“Aizz, bé con trưởng thành rồi, không chịu kể cho bố mọi chuyện nữa. Bố già rồi...”

“Bố—!”

“Được rồi, được rồi, không nói nữa. Bé con, bố nói này, con 23 rồi, lẽ nào không có chàng trai nào theo đuổi cô gái đáng yêu, xinh đẹp của bố sao?” Ông La kỳ quái hỏi, đương nhiên ông không biết con gái ông từ chối người khác là không nể mặt chút nào.

“Con không muốn sống xa bố.” La Bích dùng đũa chọc com trắng trong bát.

“Cô bé ngốc, bố làm sao có thể ở bên con cả đời được, gặp đúng người thì yêu thôi, con xem, năm đó bố vừa nhìn thấy mẹ con, mắt chạm mắt một cái là muốn đến nhà cầu hôn luôn.” Ông La nhớ lại chuyện quá khứ mà than thở, “Chuyện tình cảm ấy mà, khi cảm giác tới là con không cách nào cản nổi, con thấy có đúng không?”

“Ừm.” La Bích nhớ tới gương mặt người đàn ông kia, hơi thở có chút hỗn loạn.

“Cho nên, có bạn trai nhớ nói với bố nhé.” Nhìn về mặt con gái yêu ở đối diện, ông La cảm thấy chuyện tốt sắp đến rồi. Đồng thời cũng có chút luyến tiếc, con gái ở ngay bên cạnh hơn hai mươi năm rồi lại sống với người đàn ông khác cả đời. Có điều, chính ông cũng không thể ở bên con gái bao lâu, có chàng trai tốt che chở con gái ông mới yên tâm.

Vừa nói xong, điện thoại của La Bích đã đổ chuông.

Nhìn màn hình hiện chữ “Cá voi”, đêm hôm đó sau khi về nhà La Bích đã lưu lại từ nhật ký cuộc gọi. Thấy cái này La Bích bỗng nhiên căng thẳng, nhận cuộc gọi, “A lô, chào anh.”

“Tiểu Trà.” Giọng nói hơi khàn khàn của Du Kinh truyền tới từ điện thoại, “Buổi chiều đi đánh tennis chứ.” Là câu khẳng định.

Cô từ chối theo phản xạ, “Buổi chiều em phải ở cùng với bố em.”

Nhưng người đang ăn com ở đối diện không chịu phối hợp, “Bố cần con theo làm gì, có phải ông già lắm cảm đâu, bố còn có việc nữa đây này!”

Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười trầm thấp, “Xem ra buổi chiều em rảnh.”

“Được rồi, cùng với ai, mấy giờ, ở đâu?” Trùng mắt với cha già đang cười trộm ở đối diện, La Bích bất đắc dĩ nói.

“Chỉ có vài người ở cục cảnh sát thôi, cậu đàn anh chậm tiêu của em cũng đi, ba rưỡi anh tới đón em.” Vẫn là câu khẳng định.

“À...” Không còn lời nào chống đỡ.

“Ăn com ngon miệng nhé, à, đúng rồi, nhớ phải nhớ anh.” Điện thoại ngắt.

Nhớ ~ Nhớ cái đầu anh ấy, tối hôm qua mới gặp xong, buổi chiều chẳng phải lại gặp đấy thôi. La Bích cực lực phủ nhận thật ra cô cũng hơi nhớ anh.

“Bé con à ~”

“Ngậm”

Com nước xong, hai người nói chuyện một lúc rồi ông La phải đi họp.

Đi tới cửa còn không quên căn dặn, “Có người phù hợp nhớ phải nói cho bố biết đấy nhé.”

“Được rồi, được rồi, bố mau đi đi.”

Ngủ trưa dậy, La Bích nhìn ngoài trời vẫn còn nóng đến đổ mồ hôi, cô mặc một bộ đồ lót vận động, bên ngoài mặc một chiếc áo ba lỗ bó sát, ngoài cùng mặc một chiếc áo thể thao cộc tay, cộng thêm một chiếc váy ngắn tennis để tiện vận động. Đi giày chơi bóng chuyên nghiệp, chọn một chiếc vợt trong phòng gym, cô nhìn đồng hồ treo tường, vừa đúng giờ.

Khi đeo túi xuống lầu đã thấy bóng người cao lớn đứng dựa vào chiếc xe thể thao nghịch điện thoại.

Ừm, đổi xe rồi. Lamborghini hai cửa. Quá phá sản. Quá bánh chọc.

Cô đi tới hỏi, “Vì sao đột nhiên đổi xe?”

“Bởi vì nó chỉ có hai chỗ ngồi.” Du Kinh nói một cách đương nhiên.

Rõ ràng cũng chẳng có gì mà mặt La Bích bỗng hơi nóng lên. Ừm, thời tiết gần đây quả là quá nóng.

Du Kinh nhìn cô gái trước mặt, toàn thân đồ thể thao, váy ngắn, nhìn chân có vẻ cẳng dài, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, trên mặt đầy hơi thờ thanh xuân.

“Anh không chơi à?” Cô nhìn người nào đó vẫn mặc một bộ đồ thường, nói.

“Đến đây rồi thay, lên xe trước đi.” Nói xong anh đi tới mở cửa xe ghế phụ lái.

Bọn họ thuê sân tại một câu lạc bộ thể thao lớn ở ngoại ô, khi Du Kinh và La Bích thay quần áo xong đi tới sân bóng thì đã hơn bốn giờ, từ xa La Bích nhìn thấy Lý Hoài Nhân đang dùng hết sức phát bóng.

Lý Hoài Nhân và La Bích từng là linh hồn của câu lạc bộ tennis đại học Q, là nhân tài kiệt xuất trong cả nam lẫn nữ. Tuy Lý Hoài Nhân phản ứng hơi chậm chạp ở một số chuyện nhưng khi đánh bóng anh thật sự như biến thành một người khác. Nhìn cái vẻ nghiêm túc kia kia, chắc chắn.

Hai người đến đương nhiên dẫn tới sự rúng động rất lớn, chưa nói tới Du Kinh rất ít khi tham gia hoạt động thể này, chỉ cô gái đứng bên cạnh đã đủ khiến người ta ngạc nhiên.

“Hi, người đẹp!” Có người tới gần, người này tự xưng là anh chàng đẹp trai nhất cục cảnh sát, đây là trước khi Du Kinh tới.

Du Kinh lơ đãng liếc mắt nhìn anh chàng thấp hơn anh nửa cái đầu trước mặt, trong lòng cười lạnh một tiếng, dám dõm ngó người của anh, được lắm.

“La Bích!” Người nào đó vốn đang chơi bóng cười gian chạy tới, trong lòng vô cùng sùng bái chính mình, bởi vì cảnh tượng lúc này làm anh nhớ tới sáng nay, khi anh bất chấp nguy hiểm tính mạng để thay mặt các bông hoa của cục cảnh sát mời người nào đó đi đánh bóng.

Chín giờ sáng, Lý Hoài Nhân đã nghĩ trước kịch bản, gọi điện thoại.

“Nói.” Khi máy thông, đập vào mặt rất lạnh lùng.

“Đại ca, buổi chiều mọi người đi chơi tennis, anh có tới không?” Dè dặt tay do căng thẳng mà hơi run run, Lý Hoài Nhân lấy dũng khí.

“Không.” Người nào đó không muốn lãng phí nước bọt.

Lý Hoài Nhân làm như không nghe thấy, tự nhiên nói, “Trước đây La Bích là tay bóng số một câu lạc bộ tennis đấy, đã lâu em không được đánh bóng với cô ấy, tư thế đó đúng là người gặp người thích, xe gặp xe dừng...”

“Mấy giờ, ở đâu.” Người nào đó tưởng tượng hình ảnh kia trong đầu, quyết định thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Khiêu Khích (2)

Cho nên anh là người duy nhất không ngạc nhiên khi hai người cùng xuất hiện, vừa chạy tới, đầu óc chưa kịp phản ứng muốn khoác tay lên vai La Bích. Bởi vì hai người là bạn chơi bóng đã lâu nên làm động tác này cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng người nào đó thấy Lý Hoài Nhân hưng phấn chạy tới, sắp đụng vào La Bích liền lấy vọt ra khỏi túi, chống cái tay còn chưa hạ xuống ra, tự nhiên đưa đồ cho La Bích, “Em ra kia ngồi trước đi.” Sau đó nói với người vừa chạy tới, “Cậu đấu với tôi một trận.”

Lý Hoài Nhân không biết nên vui hay nên sầu. Vui vì được chơi bóng với thần tượng, sầu vì... nghĩ tới hành động chưa qua đại não của mình, không biết mình chết có thảm lắm không... nhất là dưới tình hình thần tượng rất lợi hại.

Khi La Bích cầm đồ ngồi xuống, nhìn sang sân bóng, Du Kinh đã đánh một cú ACE, Lý Hoài Nhân ngay cả mép bóng cũng không chạm tới. La Bích ở bên này vừa xem hăng say vừa ngồi chuẩn bị vận động, một cô gái mặc đồ chuyên nghiệp đi tới.

“Hi, mình tên Trình Đan Đan, chơi một ván không?” Nhìn như mời nhiệt tình thật ra mang theo mùi thuốc súng nồng nặc.

Người kia chính là đóa hoa số một cục cảnh sát, cục cảnh sát vốn là nơi tăng nhiều cháo ít, đáng vẽ không tệ như Trình Đan Đan tự nhiên thành mỹ vị, bình thường đã quen được cảnh sát nam vây quanh, khi thực tập sinh Lý Hoài Nhân đến cả ngày lải nhải về thần tượng của mình, cô đã biết đến sự tồn tại của Du Kinh. Đây là thần tượng tuyệt đối trong thế giới của Lý Hoài Nhân, nhìn bức ảnh lạnh lùng cau mày phá án của anh, cô cảm thấy người đàn ông này nên là của mình. Sau đó, cuối cùng nghe Lý Hoài Nhân nói anh sắp về nước, cục trưởng còn đặc biệt tổ chức cho anh một phòng nghiên cứu tội phạm ở trong cục, cô vốn tưởng cơ hội tới, ai ngờ nghe nói... anh không thích ở gần phụ nữ. Vậy vì sao bây giờ lại dẫn một cô gái xuất hiện? Trực giác của phụ nữ nói cho Trình Đan Đan, không thể coi thường cô gái này.

La Bích cũng không nghĩ gì khác, trả lời một tiếng được rồi đi theo tới sân bóng bên cạnh.

Cởi áo gió mỏng bên ngoài, dáng người của La Bích thể hiện rõ dưới chiếc áo bó ba lỗ, vòng một đầy đặn, eo thon, đường cong xinh đẹp uốn lượn tới đôi chân dài. Khác với những cô gái làn da trắng nõn, La Bích thích thể thao nên có làn da màu nâu nhạt, càng tăng thêm vài phần gợi cảm.

Có mấy cảnh sát nam đi qua xem trận đấu nhìn thấy vậy không nhịn được đồng loạt huyết sáo, dường như La Bích đã quen rồi, không có phản ứng gì khác, nhìn Trình Đan Đan cũng có dáng người cao gầy ở đối diện, “Phát bóng đi.”

Lý Hoài Nhân ở sân bên cạnh bị ngược gần chết lại vẫn rất vui vẻ, cảm giác chơi bóng với đối thủ mạnh hơn mình rất thích. Nghe sân bên cạnh có tiếng huyết gió Lý Hoài Nhân đã biết đàn em cũng ra sân. Ừ, đây cũng là mục đích mà anh gọi hai người tới đây hôm nay, có kịch miễn phí sao lại không xem?

“Đại ca, La Bích ở bên kia kia, chúng ta cũng nghỉ chút đi.” Nhìn người đàn ông đối diện còn chưa thờ dốt, Lý Hoài Nhân chủ động bảo ngừng.

Thật ra nếu Lý Hoài Nhân không bảo ngừng Du Kinh cũng sẽ không đánh tiếp nữa, bởi anh nhìn thấy đáng đánh bóng gợi cảm của La Bích. Hình như không nên đưa cô ấy tới, Du Kinh vừa đi tới vừa nghĩ.

Hai người trình độ ngang nhau, La Bích đánh bóng rất có kỹ xảo, thân thể cũng linh hoạt, nhưng Trình Đan Đan là nữ cảnh sát, được huấn luyện ở trường cảnh sát nên phản ứng rất nhanh nhẹn. La Bích cảm thấy đánh rất sảng khoái, bởi đã một thời gian dài cô chưa được cầm vợt thỏa thích đồ mồ hôi trên sân bóng. Ngược lại, hoa khôi cảnh sát muốn chèn ép La Bích cảm thấy rất ảm ức, nóng vội.

Trận đấu tiên kết thúc, La Bích và Trình Đan Đan đánh 7 cục, La Bích thắng 7-5. Trình Đan Đan có điểm không phục, trong lòng ghen ghen, cô gái này sao lại lợi hại vậy?

La Bích đi tới khu nghỉ ngơi, khi đang định lấy khăn và nước thì Du Kinh đã đưa cho cô, “Sao mặc ít vậy?”

“Anh xem hôm nay rất nóng mà...” La Bích chỉ chỉ mình. Du Kinh theo ngón tay cô nhìn tới, cảm thấy cô nàng này đến chảy mồ hôi cũng gợi cảm hơn người khác. Ánh mắt anh tối xuống, khoác khăn mặt lên vai cô, chặn đi một mảnh xuân sắc.

“Người đẹp, đúng là chân nhân bất lộ tướng, lợi hại đến mức hoa khôi cục cảnh sát chúng ta cũng đại bại. Lợi hại.” Anh chàng tự nhận đẹp trai nhất khoa trương giờ ngón tay cái.

“Có vui không?” Du Kinh không để ý tới anh chàng.

“Ừm, cũng vui, đã lâu em không đánh bóng, trước đây chỉ đánh mấy trận với đàn anh ở trường, sau khi anh ấy đi thực tập em lại học tiếp nên rất ít có cơ chơi bóng cùng nhau.”

“Sau này anh có thể chơi với em”

“Anh chơi rất giỏi.”

“Anh tin em gặp mạnh sẽ càng mạnh hơn.” Anh mỉm cười.

Anh chàng đẹp trai số một bên cạnh bị bỏ qua một cách nghiêm trọng, hoa khôi cảnh sát tới gần nghe được đoạn đối thoại này hoa cũng nát, người xung quanh thì nghĩ tin đồn Du Kinh lạnh nhạt với phụ nữ quả nhiên chỉ là đồn đại, nhìn xem hai người kia đang ầm ập thế nào kia. Sau này bọn họ mới cảm động đến rơi nước mắt, vì sự xuất hiện của La Bích luôn cứu bọn họ trong lúc nước sôi lửa bỏng.

Tiếp đó, Lý Hoài Nhân đề nghị đánh theo cặp, “La Bích, anh với em một đội đi, đại ca thì cùng đội với Đan Đan.” Đề nghị rất không biết sống chết.

“Tôi cùng đội với Tiểu Trà.” Du Kinh nghĩ thêm một chút, “Đội các cậu tốt nhất chọn hai người đàn ông đi.” Anh nói một câu đầy ý tứ.

Hoa khôi cảnh sát vốn nghe nói có thể cùng đội với Du Kinh đang khó nén vẻ hưng phấn, nghe Du Kinh nói vậy lại u oán, đến câu tiếp theo thì trong lòng chỉ còn tro bụi.

Lần này anh chàng đẹp trai số một sảng khoái vào sân, nhưng vẫn có chút lo âu hỏi, “Hoài Nhân, liệu có...”

“Đừng lo lắng, trình độ của La Bích kém hơn anh một chút, nhưng cộng thêm đại thần...”

Cho nên, kết quả là hai anh chàng bị một nam một nữ ngược gần chết.

Đến khi trời đã tối đen, mọi người tắm xong đứng ở cửa bàn xem sẽ đi đâu liên hoan. Du Kinh khoanh tay dựa vào cửa xe vẫn nhìn chăm chăm lối ra, sự kiên cường của hoa khôi cảnh sát sụp đổ, xấu hổ tới gần Du Kinh, “Anh không đi à?”

Anh liếc cô ta một cái, “Không.”

La Bích trên đầu phủ khăn mặt, mặc một bộ đồ thể thao đi ra, Du Kinh đứng thẳng dậy, Lý Hoài Nhân tinh mắt đi tới hỏi, “La Bích, cùng đi ăn đi!”

Nhìn một lượt không thấy người quen, La Bích cũng nghiêm chỉnh từ chối.

“Vậy chúng ta đi ăn đi.” Du Kinh cầm túi đồ trên tay La Bích, bầu không khí giữa hai người nghiêm nghị như một đôi tình nhân, Lý Hoài Nhân không

dám xen vào.

“Xem ra có người ghét bỏ cảnh sát chúng ta nghèo hèn, ăn một bữa cơm cũng phải mời ba lần bốn lượt.” Giọng nói ghen tị của Trình Đan Đan vang lên phía sau.

Lý Hoài Nhân thầm kêu không xong, hai người kia đều không dễ chọc, tình hình này phải làm thế nào cho ổn bây giờ?

“Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh.” La Bích lạnh mặt đáp lại. La Bích luôn tuân theo nguyên tắc “người không phạm mình, mình không phạm người”, lúc trước còn cảm thấy cô gái này là một đối thủ đánh bóng rất tốt, kết quả vì một người đàn ông mà trở nên chanh chua đến vậy, cô coi như mở rộng tầm mắt.

Du Kinh xoay người, không cảm xúc liếc qua Trình Đan Đan, “Không ngờ tố chất của cục cảnh sát bây giờ lại thấp như thế.” Dứt lời, anh dắt tay La Bích đi về chỗ đỗ xe.

Thật ra Trình Đan Đan vừa nói xong đã hối hận, lời cô nói luôn có người phụ họa, nay lại nói vậy trước mặt Du Kinh... Nghe lời Du Kinh nói, sắc mặt Trình Đan Đan trở nên cực kỳ khó coi.

Ở trên xe, Du Kinh xoa đầu La Bích, “Tiểu Trà?”

“Sao ạ?” La Bích quay đầu sang nhìn anh.

“Hai chúng ta đi ăn đi, có được không?” Du Kinh nhẹ nhàng hỏi.

“Không được đâu, vừa mới đồng ý với anh Hoài Nhân rồi.” La Bích nghĩ tới cô gái kia, “Xem ra đều tại anh gây họa.”

“Ừ, đều là lỗi của anh.” Anh dừng cảm thừa nhận trách nhiệm.

Cuối cùng, hai người vẫn đi liên hoan. Trình Đan Đan đứng ở cửa, hai người không thèm liếc nhìn, trực tiếp đi qua vào phòng.

Khi sắp ăn xong, có cảnh sát mở lời hỏi Du Kinh, “Du tiên sinh...”

“Du Kinh.” Người nào đó ngắt lời, hầu hết những người ngồi đây lớn tuổi hơn anh, người nào đó cảm thấy chịu không nổi.

“Du Kinh, lần trước cậu trở về bắt được một phạm nhân, làm sao cậu biết hắn ta chính là tên tội phạm hiếp dâm giết người?” Vấn đề này đã ở trong lòng những cảnh sát ngồi đây rất lâu rồi, nghe có người hỏi ra mọi người sáng mắt nhìn Du Kinh.

Rõ ràng Du Kinh không muốn nói, cúi đầu chậm rãi ăn cơm.

“Tội phạm hiếp dâm nào?” Nghe tới chuyện này La Bích cũng có hứng thú.

Lý Hoài Nhân ở bên cảm thấy có hy vọng liền thêm mắm dặm muối kể lại chuyện Du Kinh vừa về nước đã bắt được tên tội phạm đột nhập nhà riêng hiếp dâm phụ nữ rồi giết hại bọn họ cho đàn em nghe.

Nghe kể xong, La Bích cũng quay đầu nhìn Du Kinh.

“Muốn nghe à?” Thái độ không có vẻ lạnh nhạt như trước.

“Vâng.” Cô gật đầu như bằm tỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Vụ Án Đột Nhập Nhà Riêng Cường Hiếp Giết Người

Du Kinh buông đầu xuống, uống một ngụm trà, chậm rãi phân tích tình hình vụ án.

“Đầu tiên nói tới những điểm giống nhau trong những vụ án này. Thứ nhất, thời gian hung thủ gây án đều vào ban đêm, chứng tỏ công việc của hắn phải vào ban ngày. Thứ hai, hung thủ đều sử dụng tư thế tiến vào từ phía sau để cưỡng hiếp nạn nhân, tư thế này có một chút hàm nghĩa. Rất nhiều nghiên cứu cho thấy, những người đàn ông thích dùng thể này đều có ham muốn không chế rất mạnh, vì động tác này mang đến cho bọn họ cảm giác chinh phục và thỏa mãn hơn hẳn những tư thế khác, điều này gần như có thể khẳng định, trong cuộc sống của hung thủ, có phương diện nào đó còn thiếu sót. Người như vậy bình thường sẽ không được người khác chú ý, rất có thể thường xuyên bị chèn ép trong công việc, hẳn là làm những công việc cấp thấp. Thứ ba, trong lúc cưỡng hiếp và sát hại nạn nhân, hắn đeo bao tay bóp cổ nạn nhân trong lúc tình dục cao trào, khiến bọn họ ngạt thở mà chết. Đàn ông dùng phương thức này đối xử với phụ nữ chứng tỏ hắn rất hận phụ nữ. Thứ tư, nhờ tư thế xâm phạm, pháp y phát hiện trên đùi các nạn nhân có dấu bàn tay

của hung thủ, kết quả phát hiện trên ngón giữa tay trái của hắn đeo một chiếc nhẫn, về phần nhẫn gì thì không cách nào kiểm nghiệm được. Nhưng nhẫn ngón giữa mang ý nghĩa định tình, chứng tỏ hắn từng có bạn gái, đại khái là gần đây mới chia tay, cũng chính vì lý do này mà hắn bắt đầu căm hận phụ nữ. Thử năm, những người phụ nữ này có một điểm giống nhau, đều là tình nhân của quan chức hoặc thương nhân, cuộc sống xa hoa lãng phí. Có thể đoán ra rằng, bạn gái hung thủ chia tay vì công việc và lương của hắn thấp; mà sau khi chia tay hắn lại phát hiện bạn gái trở thành tình nhân của người có tiền có quyền, khiến hắn sinh lòng oán hận loại phụ nữ này. Như vậy, người này tuổi sẽ không quá lớn, khoảng 20 đến 30 tuổi.”

“20 đến 30 tuổi, bởi vì bạn gái yêu tiền mà chia tay, tay trái đeo nhẫn, công việc thấp, thời gian làm việc vào ban ngày, trong công việc bị chèn ép.” Lý Hoài Nhân tổng kết.

“Có một nghi vấn, làm thế nào hung thủ vào được nhà nạn nhân?” Du Kinh chỉ ra một điểm trọng yếu.

“Bởi vì quen biết!” La Bích nhanh chóng trả lời, “Cuộc sống của bọn họ khác nhau quá lớn, đáng lẽ sẽ không có giao điểm, vậy liên quan duy nhất chính là công việc của hung thủ.”

“Đây cũng là kết luận của anh sau khi xem xong miêu tả tình tiết vụ án, nhưng chưa từng tới hiện trường nên tổng thể chưa được hoàn chỉnh.” Du Kinh tiếp tục nói, “Sau đó, bắt được hung thủ là một sự trùng hợp.”

“Sau đó thế nào?” Trình Đan Đan bị hấp dẫn, bắt giác hỏi.

Du Kinh thần nhiên liếc mắt nhìn sang, Trình Đan Đan cúi đầu theo phản xạ.

“Sau đó, khi tôi trả tiền trong tiệm rửa xe, khi hắn đưa tay lấy tiền tôi thấy trên tay trái của hắn đeo nhẫn.” Du Kinh hồi tưởng một chút, “Tôi vốn cảm thấy rất bình thường, hiện nay nam nữ đeo nhẫn đôi là rất bình thường, thế nhưng tôi nhìn thấy bản tin phía sau, tin tức được cắt xuống đều về mấy vụ án kia.”

“Tiếp đó tôi hỏi hắn có thể đưa xe đến địa điểm đã định không, hắn nói lắp —— phương diện cuộc sống thiếu sót, hắn còn đưa cho tôi một quyển sổ đăng ký. Tôi lật vài tờ, nhìn thấy tên của mấy người bị hại xuất hiện trong sổ đăng ký. Sau khi tôi đăng ký xong, hắn tiếp tục cắt báo, lông mày giãn ra, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt có phần tự đắc —— đáng vẻ đang thưởng thức tác phẩm” Du Kinh dừng lại uống một hớp trà, lại ném ra một vấn đề, “Mọi người nghĩ xem, công việc thế nào mới có thể khiến cho mọi người không nghi ngờ hắn trong giai đoạn điều tra trước?”

“Công việc ở tiệm rửa xe giúp hắn biết được những người phụ nữ này, nếu đưa xe tới cho chủ xe, chủ xe nghe nói hắn tới trả xe sẽ mở cửa không chút nghi ngờ. Trước đây, khi mới bắt đầu điều tra vụ án, chúng tôi không tìm thấy bất cứ đoạn băng ghi hình nào về hắn, sau này mới phát hiện những chung cư mà hắn lên vào chỉ cần mất điện từ phân biệt biển số xe hình ảnh xe là có thể đi vào, ở cửa chỉ có bảo vệ, bảo vệ cũng sẽ không để ý nhiều tới người trong xe, nhất định hắn thường tới trả xe cho người khác nên mới biết những chuyện này!”

“Đúng vậy, sau khi mọi người biết được tính chất nghề nghiệp của hắn, mọi đầu mối đều chỉ về phía hắn. Hắn rất cẩn thận, sau khi xâm phạm tình dục còn biết không được để lại bất cứ vân tay, dấu chân hay lông tóc của mình, hiện trường đã được dọn dẹp, những chuyện hắn làm đều có chuẩn bị trước.”

“Tôi có một câu hỏi ——” Trình Đan Đan bị vụ án hấp dẫn, “Vì sao hắn không giết chết bạn gái cũ của hắn mà lại chọn xâm hại những người có hoàn cảnh giống bạn gái của hắn?”

“Hắn còn đeo nhẫn chứng tỏ hắn còn yêu bạn gái cũ, sẽ không sát hại cô gái kia, hận là nhất định, yêu càng nhiều hận càng nhiều... điều này cũng thể hiện trên người những cô gái đã chết. Bởi vì tâm lý yêu hận đan xen khiến trong lòng hắn bắt đầu vận vẹo, công việc khiến hắn thường xuyên tiếp xúc với nhiều loại người, một ngày nào đó hắn đột nhiên phát hiện có những người phụ nữ tương tự bạn gái cũ của hắn, bởi tâm lý di dòi khiến hắn chuyển sự căm hận với bạn gái cũ sang những người này, cho nên mới có những cuộc sát hại đã được lên kế hoạch sẵn.”

Nghe xong, những người ngồi đây cảm thấy thật ra vụ án này rất đơn giản nhưng cũng không đơn giản, mọi người đồng loạt im lặng.

“Chúng tôi ăn no rồi, đi trước.” Du Kinh quay đầu nói với La Bích, “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Trên đường lái xe về nhà, La Bích hóng gió rồi bỗng nói, “Em thích quá trình đó.”

“Cái gì?” Du Kinh tạm thời chưa phản ứng kịp, hỏi lại.

“Quá trình các anh phá án ấy, cuộc sống của em trước nay luôn bất biến, điều tra một vụ án là giành giật từng giây, đẩy ra tầng tầng bức màn che mắt để đi tìm manh mối, những điều này vốn cách em rất xa, em đã từng cho là như vậy.” La Bích chống đầu nói, “Quá trình này khiến em cảm thấy, như vậy cũng thú vị.”

“Khi em gặp càng ngày càng nhiều vụ án, có lẽ em sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, em sẽ gặp phải sự thăng trầm và sự hung ác cùng cực của cuộc sống.”

“Anh cũng thế à?”

“Anh? Có lẽ anh đã từng vì nguyên nhân đó mà đi lên con đường này, nhưng hiện giờ, anh chỉ muốn trả lại sự công bằng cho những người đã chết hoặc chịu ách ức.” Du Kinh nhìn về phía trước, về mặt không thay đổi.

La Bích trầm tư rất lâu. Xe dừng ở dưới lầu.

“Em có thể đi cùng với các anh không?” La Bích thử hỏi, vì dù sao cô không có chuyên môn về phạm trù này nên sẽ có chút khó khăn.

“Vì sao?” Du Kinh đưa tay tới vén một lọn tóc của La Bích ra sau tai cô.

“Ừm, em thích.” Bởi vì trong lòng cô cũng tồn tại sự bốc đồng như vậy, cô vừa mới tìm được một bản thân hoạt bát trong màn sương mù vừa dày vừa nặng.

“Vậy em có muốn làm bạn gái của anh không?” Du Kinh dụ dỗ.

“Em muốn đi cùng các anh và làm bạn gái anh có gì liên quan à?” La Bích không hiểu.

“Về đi.” Du Kinh nở nụ cười.

“Vậy...” La Bích quan tâm cái này.

“Chỉ cần em chuẩn bị sẵn sàng, hoan nghênh em bất cứ lúc nào. Có điều, em cũng sẽ là trợ lý như Lý Hoài Nhân.” Đối với chuyện cô muốn làm Du Kinh đồng ý không chút do dự, cho dù có thể sẽ nguy hiểm, anh cũng sẽ dẫn cô đi thử.

“Cảm ơn.” La Bích chân thành cảm ơn anh.

“Đừng bao giờ nói cảm ơn với anh.” Du Kinh tiến tới hôn một cái lên trán La Bích, “Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hàng Xóm Mới

Sáng hôm sau, khi đi học, phát hiện nhà đối diện mở cửa, La Bích rất ngạc nhiên, từ lúc cô tới ở đây chưa từng gặp chủ nhà này, nghe nói đã ra nước ngoài. Bây giờ có người ra vào lẽ nào chủ nhà đã về nước?

Một người đàn ông mặc đồ tây, đeo mắt kính gọng vàng từ bên trong đi ra, anh ta nhìn thấy La Bích liền đi tới hỏi, “Chào cô, xin hỏi cô một chút, những lúc nào cô ở nhà?”

“Khoảng... sáng 8 giờ ra ngoài, tối 6, 7 giờ mới về.”

“Được, chúng tôi sẽ cố gắng không gây ồn ào cho cô, chúc cô gặp nhiều may mắn.” Người đàn ông trả lời rất lễ phép.

“Cảm ơn.” La Bích rất cảm ơn sự sắp xếp của anh ta.

Quả nhiên, xuống dưới đã thấy Du Kinh đang dựa vào cửa xe chờ cô.

Người này, lại đổi xe rồi!

“Chào buổi sáng.” Du Kinh đứng thẳng lên, “Hôm nay em tới trường à?”

“Tất nhiên rồi, em vẫn là sinh viên đấy.” La Bích liếc mắt, hai tay khoanh trước ngực, “Em nói này, anh không phải lần đầu tiên theo đuổi con gái đúng không? Nên mới...” Cô chỉ xe và người, “Thông thạo như thế.”

Chuyện này quả là oan uổng cho người chưa từng chạm vào phụ nữ như Du Kinh, “Nghe này, anh không biết một người đàn ông thích một cô gái thì phải làm thế nào. Tôi đón em vì anh vừa thức dậy đã muốn nhìn thấy em. Anh cũng rất muốn phủ nhận, nhưng cơ thể anh tương đối thành thật.”

“À...” Nghe xong La Bích không còn lời nào chống đỡ, nghẹn ra một tiếng.

Một tuần sau, cuối cùng La Bích không nhịn được nữa, “Em nói này cá voi lớn, anh không phải người của cục cảnh sát à? Sao lại nhàn rỗi đến mức mỗi ngày tới đưa em đi học vậy?”

“Em không thích à?” Du Kinh không đáp mà hỏi một câu như vậy.

La Bích bị anh dòi dề tài hơi nhanh, “Em... em quen một mình rồi.” Dù cảm giác hai người cùng ra cùng vào cũng không tệ lắm.

“Trước khi biết em, anh cũng cảm thấy một mình rất tốt.” Người nào đó ý chỉ, nhìn đáng vẻ có chút khó xử của La Bích, “Người của cục cảnh sát không thiếu thốn đến thế, xã hội cũng không có nhiều tên thần kinh đến vậy.”

Ý thức được Du Kinh đang trả lời vấn đề lúc đầu của mình, cô tò mò hỏi tiếp, “Vậy bình thường anh không cần làm việc sao?”

“Em đang tìm hiểu về anh đấy à?”

“Anh vẫn nên nghiêm túc lái xe đi.”

Gặp đèn đỏ, xe dừng lại.

Lúc này, La Bích lại nghĩ đến một vấn đề, “Vậy bình thường anh ở đâu? Tới đây không tốn thời gian sao?”

Du Kinh nhìn La Bích đầy ý tứ, không đùa cô nữa, “Bích Hải.”

“Khách sạn Bích Hải?” La Bích có chút kinh ngạc, “Nơi đó một đêm rất đắt, không phải từ khi về nước anh đã ở đó đấy chứ? Hơn nữa từ đó tới chỗ em phải hơn nửa tiếng cơ.”

“Ừ, thời gian trước chưa tìm được nhà.” Du Kinh nói dối mà mặt không đỏ tim không đập nhanh, “Gần đây mới mua nhà, vừa sửa sang lại chưa lâu, tối nay ăn cơm xong đi mua vài món đồ cùng anh nhé?”

“Em...”

“Đến rồi, buổi chiều anh tới đón em. Tạm biệt.” Du Kinh ngừng xe ngắt lời La Bích.

“Đột nhiên em cảm thấy anh có tố chất làm lưu manh.” Sau khi xuống xe, La Bích quay đầu nói một câu.

“Cảm ơn.” Người nào đó trong lòng sung sướng.

Buổi tối hai người com nước xong, Du Kinh đẩy xe, La Bích đi phía trước xem cái nọ xem cái kia, hai người giống một đôi tình nhân đi siêu thị. Du Kinh nhìn bóng người cao gầy phía trước cảm thấy trong lòng tràn đầy. Nhiều năm qua ở nước ngoài đều do trợ lý giúp mua đồ dùng, đi siêu thị với phụ nữ thật sự là lần đầu tiên, anh cảm nhận được sự vui vẻ chưa từng có.

“Anh có ăn phomai không?” La Bích cầm một hộp phomai xoay người hỏi.

“Ừ, em thích là được.” Em thích anh cũng thích.

Khi hai người đang chọn đồ, Du Kinh nhìn cô gái đang chọn rất hăng say, “Em tính thế nào?”

“Cái gì?”

“Làm bạn gái anh.” Câu khẳng định, không nói đến kết hôn nữa, sợ dọa cô bé này chạy mất.

“Ừm, được thôi.” La Bích cất hộp bánh quy xong xoay người đi trước.

Nhìn cô gái chấp tay sau lưng đi phía trước rõ ràng tâm trạng đang rất tốt, Du Kinh chậm rãi nhếch khóe môi.

“Đi thôi, cá voi lớn.” La Bích ở phía trước vẫy vẫy tay.

Một tiếng sau, La Bích và Du Kinh xách đồ tới thang máy La Bích mới chậm chạp hỏi, “Không đúng, chúng ta đi mua đồ cho anh cơ mà, sao lại mang lên nhà em?”

Du Kinh cười thần bí, buông đồ trên tay xuống, móc túi quần lấy ra một chùm chìa khóa, sau đó La Bích rất ngạc nhiên thấy anh cắm ngay ổ khóa nhà đối diện xoay một vòng, mở ra...

“Tiểu Trà, anh là hàng xóm mới của em.” Du Kinh mở cửa, đứng ở cửa cười mê người.

“Anh nói anh mua chỗ này? Anh chính là chủ nhà ra nước ngoài kia?”

“Đương nhiên...” Du Kinh dừng lại một chút, “Không phải. Anh nhờ người tìm được người đó, trả giá gấp đôi để mua lại.”

“Hừ, có dự mưu rồi.” La Bích xách đồ đi vào không khách sáo.

“A a a a a...” Một phút sau vang lên giọng La Bích, “Em thích rạp chiếu phim gia đình này...” La Bích nhào về phía chiếc sofa mềm mại, “Rất thoải mái.”

Một giây sau, La Bích vốn nằm bẹp trên sofa bị Du Kinh ôm ngang như công chúa lên trước ngực, biến thành Du Kinh ngồi trên sofa còn La Bích ngồi trong lòng Du Kinh.

“Tiểu Trà.” Giọng nói hơi khàn khàn trong ban đêm có vẻ đặc biệt gọi cảm.

“Hử?” Cô ngẩng đầu liền bị Du Kinh che lấy đôi môi, môi hơi hé ra, Du Kinh tiến quân thần tốc, đầu lưỡi quét ngang khoang miệng La Bích, tạo ra âm thanh khiến người ta tim đập mặt đỏ trong không gian yên tĩnh.

“Anh rất vui.” Giọng nói mơ hồ của Du Kinh biến mất trong tiếng thở hổn hển.

Không biết bao lâu sau, Du Kinh buông La Bích đang thờ dốc ra, nhìn cô bé ở đối diện vì nụ hôn sâu vừa rồi mà má đỏ hồng, không nhịn được lại cúi đầu liếm đôi môi. La Bích đẩy anh chàng ở trước mặt ra, vòng tay lên cổ anh, đặt cằm lên vai anh khe khẽ thở gấp.

“Xem ra lượng hô hấp của em không tốt lắm.” Người nào đó chỉ ra vấn đề.

“Lượng hô hấp của em không tốt? Lượng hô hấp của em đến 6000 rồi đấy!” Cô nàng không phục chống hai tay lên ngực Du Kinh, nghiêm túc sửa cho đúng.

“Hử?” Hệ số nguy hiểm tăng cao.

“Em về đây.” Cô muốn đứng lên nhưng vì vừa rồi nên chân hơi thoát lực, lại ngã ngửa lên người anh.

“Em đang dụ dỗ anh đấy à?” Du Kinh đón được cô nàng vừa ngã xuống, hai tay đặt lên eo La Bích, La Bích từ trên nhìn xuống vẻ mặt xuân sắc của anh chàng, không sợ chết nói, “Có lẽ rất nhiều con gái nhìn thấy anh thế này đều sẽ hóa thân thành sói.”

“Anh không ngại em biến thành sói, anh sẽ ở trên giường đợi em đến.” Du Kinh kéo La Bích xuống, lại hôn một lúc nữa, không nỡ buông ra, “Tiểu Trà, mau về nhà đi, nếu không lát nữa sẽ đến lượt anh hóa thân thành sói mất.”

La Bích không cần thận liếc nhìn bộ phận nào đó của Du Kinh, mặt đỏ lên, vừa rồi hôn môi không phải không nhận ra, chính vì nhận ra nên không dám lộn xộn.

Rõ ràng rất nhát gan lại vẫn muốn đùa giỡn người nào đó, “Khụ... tắm nước lạnh chắc là sẽ không sao đâu.”

“Vậy... hử?” Du Kinh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô nàng kia.

“Không nói chuyện nữa, em về thật đây.” Nói xong cô cầm chìa khóa vội vàng đi ra.

Về tới nhà, La Bích dựa lưng trên cánh cửa lạnh lẽo để hạ nhiệt độ. Nghĩ tới chuyện quen biết Du Kinh chưa tới nửa tháng đã xác định quan hệ cô cũng thấy khó tin, trước kia chưa từng tưởng tượng mình sẽ thân mật với một người đàn ông như thế.

Nghe lời soái ca, vừa ý là yêu. Nghĩ tới chuyện này, La Bích lấy điện thoại ra gửi cho bố một tin nhắn.

— Soái ca, mùa xuân đến rồi.

Gần như lập tức có điện thoại gọi tới, “A lô, soái ca.”

“Bé con, con có bạn trai rồi?”

“Vâng, vừa mới có xong.”

“Cậu ta tính tình thế nào? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Có sở thích trái ngược gì không...”

“STOP! Soái ca, bố định điều tra hộ tịch đấy à? Lần sau bố tới công tác thì tới xem đi.” Dù sao cũng ở ngay đối diện.

“Vậy ngày mai bố sẽ tới.”

“Không được, chờ lần sau bố đi công tác rồi tới.” Bố chạy tới chạy lui phải bôn ba, hơn nữa, trọng điểm là vừa mới xác định quan hệ làm sao đã gặp bố mẹ nhanh như vậy?

“Bé con~”

“Nếu ngày mai bố tới con sẽ không để bố gặp anh ấy.”

“Được rồi, vậy lần sau bố tới nhé, nhưng đừng để bố bị gọi là ông ngoại quá nhanh đấy nha ~”

La Bích đang uống nước thì bị sặc, bên kia lập tức nói, “Lẽ nào có rồi?” Giọng điệu hoảng sợ.

“Có ai muốn con gái chưa kết hôn mà đã có bầu như bố không?”

“Bây giờ con có có bạn trai, sau này có ông xã, bố sẽ bị bỏ vớt sang một bên, con không sinh một đứa cháu trai cho bố chơi à?”

“...” La Bích lại không còn lời nào để nói, “Tạm biệt, ngủ ngon.” Mau mau cúp điện thoại cho xong, nói tiếp sẽ không biết đến trình độ nào.

Sau khi tắm xong, La Bích nhận được tin nhắn từ hàng xóm cách vách mới.

— Cảm giác tắm nước lạnh quá tệ. Ngủ ngon. Mai gặp. Hàng xóm mới của em.

La Bích cảm điện thoại đổi hai chữ “Du Kinh” nghiêm chỉnh thành “Cá voi lớn”, để điện thoại xuống, nằm trên giường rồi nghỉ, không biết anh chàng nhà đối diện kia có mất ngủ giống mình không.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Âm Ảnh

Cộc cộc cộc...

“Đoàn Gia Thụy, ra mở cửa đi.” Giọng nữ thô ráp gào lên từ phòng vệ sinh, tạo thành tiếng vọng nho nhỏ trong căn phòng chưa đầy ba mươi mét vuông.

Cậu bé bỏ bút bi trong tay xuống, đi tới phía cửa gỗ mỏng. Người đàn ông đứng ngoài thân hình tương đối cao lớn, chặn hết tầm mắt cậu bé.

“Xin hỏi chú tìm ai?” Đoàn Gia Thụy lễ phép hỏi người đàn ông đang ngả nghiêng bước vào phòng.

“Trác Kim Hoa đâu?”

“Ôi, ai tìm em đấy...” Giọng phụ nữ quyến rũ truyền ra từ phòng tắm, cô ta mặc quần áo hở hang, chân trần đi ra, “Có khách à, mau vào đi.”

“Thằng bé này...” Người đàn ông đi vào chỉ Đoàn Gia Thụy nói.

“Mấy ra ngoài chơi đi, chưa đến tối chưa được về.” Người phụ nữ nói với cậu bé, dường như cậu bé đã quen, không nói gì thêm mà đi ra ngoài, còn tiện tay đóng cánh cửa gỗ lại.

Đứng ở cửa, cậu bé còn chưa bước chân đã nghe tiếng mẹ mình nói, “Sao anh vội vàng thế... a... lên giường trước đã...”

Dọc theo hành lang đi ra, khắp nơi tràn ngập tiếng phụ nữ kêu rên và tiếng thờ gáp.

Người đàn ông đang ngủ bỗng ngồi bật dậy. Lại mơ thấy cảnh này, con mẹ nó, bực mình. Người đàn ông dường như có chút khó chịu vì ngực vài cái, người vợ ở bên cạnh bị đánh thức.

“Anh yêu, anh làm sao thế?” Giọng nói vợ anh mang theo chút mơ màng và nghi hoặc.

“A... Anh yêu, anh làm gì thế?” Người đàn ông liếc nhìn vợ rồi nhanh chóng cởi quần áo của vợ và mình, lung tung hôn lên da mềm mại của vợ, không có bất cứ chuẩn bị nào đã vào trong cơ thể của vợ mình, tiếp đó là tiếng kêu có chút đau đớn của cô ấy.

...

Lý Hoài Nhân lo lắng gọi điện thoại, phát hiện luôn không gọi được cho Du Kinh. Không biết nơi ở, không biết phương thức liên lạc khác, trong nháy mắt Lý Hoài Nhân đã nghĩ tới cô bé đàn em La Bích.

Anh lập tức gọi điện thoại cho La Bích.

La Bích bị tiếng chuông điện thoại ồn ào đánh thức, đưa tay lấy điện thoại từ trong ngăn kéo tủ đầu giường ra xem đồng hồ... chưa tới bảy giờ!

“Tốt nhất anh cho em một lý do...” Cô nhận điện thoại mang theo chút bực bội vì ngái ngủ.

“La Bích, đã xảy ra chuyện. Nhưng hiện giờ anh không cách nào liên lạc được với đại ca, điện thoại của anh ấy không gọi được, em có cách nào khác liên lạc với anh ấy không?” Lý Hoài Nhân nói một mạch rất nhanh.

La Bích nhủ mảy, không tính sổ chuyện bị dựng dậy nữa, “Cúp máy trước.”

Vội vã đi giày, thẳng ra ngoài gõ cửa nhà Du Kinh, một hai phút sau Du Kinh mới chậm rãi mở cửa, thấy là La Bích, dùng giọng nói khàn khàn sáng sớm nói, “Có đau tay không? Có chuông cửa sao không ấn.” Dứt lời cầm lấy tay La Bích xem.

La Bích thấy cửa mở đang định nói thì thấy trên người Du Kinh không mặc gì, phía dưới chỉ mặc một cái quần, đột nhiên nhớ lại bản thân cũng chưa mặc áo chíp đã vội vàng đi ra, mặt đỏ lên.

“Chờ chút —— điện thoại của anh làm sao vậy?” La Bích tìm lại lý trí tự thuyết phục bản thân rằng anh sẽ không nhìn thấy, sẽ không nhìn thấy...

“Sao vậy?” Anh cau mày.

“Đàn anh không tìm được anh, hình như có chuyện gấp. Anh mau gọi lại cho anh ấy đi. Em về trước, tạm biệt.” Nói xong cô rút tay mình lại, xoay người bỏ chạy rất nhanh.

Du Kinh nhìn bóng người chạy mất kia, ừm, sáng sớm mặc váy ngắn hai dây, hình như... khụ, không mặc áo chíp? Anh vừa nghĩ vừa cầm điện thoại lên, phát hiện thì ra đã hết pin, dùng điện thoại cố định gọi lại.

“Chuyện gì?”

“A... là đại ca đấy à. Sáng sớm nay có người ở thôn Tam Nha phát hiện một xác chết, người báo án nói thi thể có chút kỳ lạ. Cục trưởng bảo em gọi anh cùng tới hiện trường.”

“Mười lăm phút nữa lái xe tới Danh Uyển đón tôi và Tiểu Trà.” Chưa đợi phản ứng kinh ngạc của Lý Hoài Nhân đầu bên kia anh đã ngắt máy.

Trời ạ, anh vừa mới nghe được cái gì? Đón anh ấy và đàn em? Đại ca ở Danh Uyển lúc nào mà anh không biết? Lẽ nào hai người đã... SỐNG! CHUNG! Hình như hai người mới quen chưa lâu thì phải. Nói vậy hai người tiến triển có vẻ nhanh quá rồi! Nghĩ thì nghĩ, hành động của anh không dám chậm trễ chút nào, lập tức cầm chìa khóa ra ngoài.

Sau khi để điện thoại xuống, Du Kinh ấn chuông cửa nhà La Bích, Du Kinh đứng ngoài cửa nghe tiếng bước chân chạy tới, từng bước một chạy tới như giẫm lên trái tim anh.

“Có phải có vụ án không?” La Bích đã thay quần áo, nhìn anh chàng tùy tiện mặc một bộ quần áo mà vẫn rất gọi cảm dựa vào cửa, tư thế đứng lười biếng hoàn toàn có thể tùy tiện chụp làm áp-phích.

“Ừ, mười năm phút nữa xuống dưới, em chuẩn bị xong rồi thì tới phòng anh chờ anh.” Du Kinh đứng thẳng lên, xoa đầu La Bích, xoay người lại.

La Bích nhàm chán ngồi trên sofa chờ Du Kinh, lúc Du Kinh đi ra từ phòng vệ sinh thấy người nào đó ngồi trên sofa, đầu sắp vùi vào đầu gối.

“Tiểu Trà.” Du Kinh gọi một tiếng, La Bích có chút mơ màng tỉnh táo lại, ngẩng đầu liền nhận được một nụ hôn chào buổi sáng của Du Kinh.

“Buổi sáng tốt lành.” Du Kinh cầm chìa khóa kéo La Bích đứng lên, “Không có tinh thần à?”

“Khụ khụ, tối hôm qua em ngủ hơi muộn.” Người nào đó tối qua mất ngủ nói ra nguyên do.

“Đi thôi, quả dưa ngược kia chắc đang chờ chúng ta ở dưới rồi.”

“Hai... hai người...” Lý Hoài Nhân nhìn Du Kinh và La Bích che chung một cái ô đi cùng nhau, không biết hai nam thần và nữ thần trong lòng người ta từ lúc nào đã vượt qua tốc độ mà anh có thể tưởng tượng để đến với nhau, anh ngạc nhiên đến tột bậc.

Che ô để La Bích lên xe trước rồi Du Kinh mới đi tới bên kia để lên xe, Lý Hoài Nhân cũng nhanh chóng lên chỗ lái.

“Nói vụ án đi.” Du Kinh mở miệng.

“Bởi vì từ sáng sớm hôm nay mưa xối xả không ngừng, trên đỉnh núi của thôn Tam Nha có bùn xô xuống. Khi người dân trong thôn lên kiểm tra, có người phát hiện một cỗ xác chết. Người báo án nói người chết ăn mặc chỉnh tề, nhưng thi thể đã bắt đầu phân hủy.”

“Không còn tin tức nào khác à?”

“Hết rồi, bọn em vừa nhận được tin lập tức thông báo cho anh.”

Sự yên lặng ngập tràn trong xe, Lý Hoài Nhân ho khan một tiếng, lấy dũng khí hỏi.

“Đại ca, đàn em, hai người... sống chung à?”

“Ai bảo thế?” La Bích phản bác, “Anh ấy chỉ trùng hợp ở đối diện nhà em thôi.”

“Ừ, trùng hợp.” Du Kinh phụ họa La Bích, giơ tay lên vén một lọn tóc rủ xuống của La Bích ra sau tai, cười dịu dàng phụ họa lời cô nói. Lý Hoài Nhân thấy cảnh này qua kính chiếu hậu, trong lòng nghĩ, các người lừa trẻ con đấy à!

“Đúng rồi, sao em cũng đi theo?” Cuối cùng cũng nghĩ tới trọng điểm.

“Sau này có vụ án cô ấy đều sẽ đi cùng.” Du Kinh lên tiếng thay, “Có ý kiến à?”

“Không có! Tuyệt đối không có! Đàn em thông minh tuyệt đỉnh, phản ứng nhanh nhẹn, góp cho chúng ta không ít sức lực.”

“Đúng là tốt hơn cậu nhiều.” Một câu nhẹ như tơ đánh nát trái tim thủy tinh của Lý Hoài Nhân.

Bởi vì trời mưa nên đường của thôn Tam Nha rất lầy lội, trước khi xuống xe ba người đều thay ủng đi mưa. Lý Hoài Nhân nhìn hai người phía trước trong lòng lại không cân bằng, mọi người đều đi ủng màu xanh, vì sao hai người kia giống như đang đi trình diễn thời trang còn bọn họ thì theo sau lưng như nông dân? Cuối cùng, Lý Hoài Nhân đổ cho chân mình không đủ dài, còn vừa đi vừa an ủi mình, còn dài ra nữa, còn dài ra nữa...

Nơi phát hiện xác chết đã bị cảnh sát phong tỏa hiện trường, có tiếng bộ đàm vang vang, tiếng người dân vừa sợ hãi vừa tò mò bàn luận, tiếng cảnh sát lớn tiếng ổn định hiện trường... Tất cả âm thanh hỗn loạn với nhau, lần đầu tiên La Bích cảm nhận được bầu không khí của một hiện trường vụ án thật sự.

Khi hai người đến gần lập tức nhìn thấy màu xanh xanh đỏ đỏ rất bắt mắt trong bùn đất màu vàng. Vừa nhìn thoáng qua, sắc mặt hai người có phần nghiêm trọng, trong lòng nghĩ vụ án này không đơn giản.

“Du Kinh, cậu tới vừa đúng lúc, cậu tới nhìn xem” Một cảnh sát mặc áo mưa đi tới, “Nơi sát hại nhất định đã không còn, trời mưa quá to, cho dù có vết chân cũng đã trôi đi hết, ngoại trừ thi thể, chúng tôi đã xem xét xung quanh một lượt, hoàn toàn không phát hiện gì khác.”

Lý Hoài Nhân cũng đã chạy tới, ba người vây quanh thi thể nhìn xem. Đột nhiên Du Kinh đưa ô cho La Bích, “Em cầm lấy đã.” Chính anh thì ngồi xổm xuống xem kỹ thi thể một lần.

Thi thể ước chừng bị chôn chưa lâu, trên mặt vốn trang điểm đậm bị nước mưa hôm nay rửa sạch, thi thể nằm thẳng, hai tay đặt trên bụng, tay phải cầm một chiếc túi xách, quần áo hờ hang, lộ ra một nửa bộ ngực, váy rất ngắn, chỉ tới gốc đùi, chân đi một đôi giày cao gót giá rẻ.

Du Kinh đứng lên, tự động cầm lấy cây dù trong tay La Bích che cho hai người. Lý Hoài Nhân nhìn hai người rồi nhìn trời, hôm nay phải là một ngày đẹp trời mới đúng chứ nhỉ...

“Có ý kiến gì không?” Du Kinh mở miệng.

Đây là nguyên nhân Lý Hoài Nhân sùng bái Du Kinh. Anh sẽ không nhìn hiện trường rồi ra kết luận, anh sẽ nghe ý kiến của người khác trước rồi mới tổng kết lại, đi theo anh thật sự học được rất nhiều thứ.

“Thi thể rất kỳ lạ. Loại quần áo này giống như...” La Bích nghiêng đầu nghĩ gì đó.

“Giống cái gì?”

“Gái gọi.” La Bích nghĩ ra, “Kiểu quần áo này rất giống gái gọi đứng đường mời khách.”

“Hơn nữa, em cảm thấy hung thủ có ý để người chết ăn mặc thế này.” Lý Hoài Nhân nói.

“Nếu tôi đoán không nhầm thì nạn nhân trúng Hydro Xyanua mà chết.” Du Kinh kết luận, “Chờ kết quả giám định pháp y đã, về trước đi. Còn nữa, bảo cục trưởng dừng công khai vụ án này.” Ánh mắt Du Kinh nhìn thi thể kia, “Nếu không... hung thủ của chúng ta sẽ chạy trốn.”

Ba người lên tầng ba của cục cảnh sát, cục trưởng đã cải tạo một phòng họp thành phòng nghiên cứu. Trong phòng có mấy chiếc băng trắng để tiện xem tư liệu một cách toàn diện, còn có cả máy chiếu, nhìn như đơn giản nhưng đầy đủ mọi thứ.

La Bích dán ảnh chụp hiện trường lên một tấm bảng trắng, Du Kinh đột nhiên vòng hai tay ôm La Bích từ phía sau, đặt cằm lên vai cô, nhẹ nhàng hỏi, “Sau này có lẽ thường xuyên thế này, sáng sớm, nửa đêm, không phân biệt thời gian sẽ bị gọi đi phá án, em xác định còn muốn tiếp tục chứ?” Sáng sớm hôm nay Du Kinh đột nhiên có chút hối hận đã để La Bích tham gia, nhìn cô buồn ngủ mà đau lòng.

“Em thích.” La Bích nghịch ngợm xoay người nói hai chữ, làm cho Du Kinh suýt chút nữa hóa thân thành sói ngay ở cục cảnh sát. Càng tiếp cận và hiểu về La Bích, Du Kinh càng cảm thấy mình bị mỗi tiếng cười, nháy mắt của cô bé này hấp dẫn. Thật khó tin.

Lý Hoài Nhân vừa đi vào đã thấy cảnh ôm nhau, cảm giác mắt mình sắp mù rồi.

“Khụ khụ ——” Anh cố ý ho khan hai tiếng, tỏ vẻ mình còn tồn tại.

La Bích kéo hai cái tay trên eo mình ra, cười híp mắt hỏi, “Đàn anh, có phát hiện gì không?”

La Bích! Trước đây em có thể này đâu! Cái người tuyệt tình với bất cứ nam sinh nào đâu rồi, hả?! Lý Hoài Nhân gào thét trong lòng, miệng thì nghiêm túc trả lời, “Vừa rồi chúng ta mở túi xách của người chết, phát hiện trong túi có hai tờ một trăm tệ.”

Nói xong đưa tập tài liệu trong tay qua, “Là tiền thật.”

“Trải qua giám định pháp y, đường tiêu hóa của nạn nhân bị ứ máu, phù thũng, dạ dày và niêm mạc tá tràng ứ máu, hoại tử, trong dạ dày có vị hạnh nhân đắng, thật sự chết vì ăn phải Hydro Xyanua. Mặt khác, màng trình của nạn nhân đã rách từ lâu nhưng không phát hiện bất cứ dấu vết nào liên quan tới hung thủ.”

“Làm sao anh biết người bị hại trúng độc mà chết?” La Bích xoay người hỏi người đàn ông phía sau.

“Em xem, trên mặt, trên tay, thậm chí trên chân người chết có nhiều vết ban đỏ, đó là đặc thù khi trúng độc Hydro Xyanua.” Du Kinh chỉ vào hình trên

bảng, nói với La Bích.

“Nhưng bây giờ ngay cả thân phận người chết chúng ta cũng không tìm được, không có phương hướng điều tra, ngay cả kẻ tình nghi cũng không có.” Tâm trạng của Lý Hoài Nhân có phần trầm trọng.

“Đầu mới à? Thi thể này nói cho chúng ta một vài tin tức về hung thủ.” Du Kinh đứng lên, trái bản đồ ra, dùng bút đồ khoanh tròn vị trí thôn Tam Nha, “Hung thủ ăn mặc cẩn thận cho người bị hại rồi mới chôn, như vậy hẳn không thể ở trong chung cư cao tầng hoặc trung tâm thành phố, vận chuyển thi thể sẽ rất khó khăn. Hẳn lại không thể cắt rời thi thể rồi cất vào trong túi, hẳn phải ôm xác chết lên một chiếc xe có thùng xe đủ lớn, như vậy hẳn cần một chiếc xe, nơi ở cách xa khu đô thị. Vừa rồi trên đường trở về tôi nhìn thấy gần đó có rất nhiều nhà xưởng, đoán chừng hung thủ là công nhân trong đó. Có thể kiểm tra toàn bộ công nhân trong nhà xưởng có liên quan tới mạ điện và Chloride, người này có thể tự do sử dụng ô tô trong xưởng, cao khoảng 1m75, cân nặng chừng 65-75 kg, nếu không hẳn không thể vác nổi xác chết đầy đủ kia.”

“Chúng ta xem xét đặc điểm của người chết đã.” Du Kinh cầm lấy một chiếc bút chỉ tấm ảnh người chết trên bảng, “Trên mặt người chết tương đối nhiều nếp nhăn, thân thể bắt đầu mập ra, tuổi tác đoán chừng từ 35 đến 40 tuổi, sau khi chết đã được ăn mặc, về phần nghề nghiệp của người chết...”

“Anh nhớ Tiểu Trà nói người này ăn mặc giống gái gọi phải không?” Du Kinh cúi đầu suy nghĩ.

“Thật sự rất giống, phụ nữ tuổi này còn ăn mặc như thế... ở Tân Hải có một khu chợ, nghe nói rất nhiều phụ nữ trung niên ở đó mời khách.” Lý Hoài Nhân bổ sung.

“Lẽ nào anh không thấy giống?” La Bích nghi hoặc.

“Gái gọi nước ngoài đại khái không ăn mặc... màu sắc rực rỡ thế này.” Du Kinh có chút khó hiểu. “Có điều ý kiến của hai người cũng làm cho anh nghĩ tới một chuyện.”

“Nếu người chết là một gái gọi, vậy hung thủ sẽ là một khách làng chơi, có điều khách làng chơi này có nhu cầu tâm lý khác với khách làng chơi bình thường, nếu không sau khi giết người còn giúp người đó trang điểm. Một người đàn ông giúp phụ nữ trang điểm, còn để ý tới rất nhiều chi tiết, từ bên ngoài có thể thấy hung thủ rất khéo tay. Loại tính cách này cùng một nhịp thở với hoàn cảnh lớn lên của hắn, rất có thể người này lúc còn nhỏ thường xuyên tiếp xúc với kiểu phụ nữ này. Nhưng mà, vì sao hắn phải ăn mặc cẩn thận cho nạn nhân xong mới chôn?”

“Hay là hắn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, cảm thấy nhất định phải ăn mặc cẩn thận cho bọn họ rồi chôn mới thoải mái thì sao?” Lý Hoài Nhân nêu ý tưởng của bản thân.

“Đi ăn cơm trước đã, lát nữa tới khu chợ hai người nói xem thử.” Du Kinh cầm điện thoại lên, dặt tay La Bích đi về phía cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Âm Ảnh (2)

Đến khi trời chạng vạng tối, ba người đứng ở đầu con phố, dõi mắt nhìn thẳng, trên đường rất nhiều người ăn mặc tương tự ngồi trên một loạt ghế, Du Kinh mặt không biểu cảm gọi một tiếng Lý Hoài Nhân.

“Đại ca, lẽ nào anh muốn em đi hỏi?” Lý Hoài Nhân nhăn nhó mặt mày.

“Không cậu thì ai?” Du Kinh hỏi lại.

Khi Lý Hoài Nhân cảm thấy đi hỏi khắp nơi, Du Kinh và La Bích cũng vừa đi vừa thảo luận.

“Em đang nghĩ, hung thủ trang điểm, mặc quần áo cho người chết cho em một cảm giác.” La Bích nói với Du Kinh, “Một loại cảm giác... không muốn để người đó chết quá thảm hại...”

Du Kinh kéo tay La Bích đứng lại, La Bích khó hiểu quay người nhìn anh, Du Kinh buông lỏng tay La Bích, hai tay nâng mặt La Bích hôn lên môi cô một cái.

“Em quá tuyệt vời. Em đã nhắc nhở anh, anh đang nghĩ đây có phải một loại ham mê của hung thủ hay không, nhưng vẫn chưa thông vì sao hắn lại bỏ tiền vào túi. Hiện giờ chỉ cần tìm được thân phận người chết là gái gọi thì rất nhiều chuyện có thể nói xuôi.” Du Kinh nhìn về phía Lý Hoài Nhân đang nói chuyện với một bác gái ở xa.

“Đang ở trên đường đấy, anh không thể kiểm chế chút à!” La Bích kéo hai bàn tay khớp xương rõ ràng xuống, thở phì phì nói, “Còn nữa, anh nghĩ ra cái gì rồi?”

“Anh thích.” Du Kinh trả lời một câu khiến La Bích im lặng.

“Về phần nghĩ ra cái gì, chờ chúng ta tìm ra thân phận của người chết rồi nói sau.”

Hơn một tiếng sau, Lý Hoài Nhân gần như hỏi từ đầu đường tới cuối đường cũng không ai nhận ra nạn nhân.

“Lẽ nào thật ra nạn nhân không phải gái gọi?” La Bích có chút hoảng loạn.

“Còn chỗ nào mà những người thế này tập trung không?”

“Em... em vừa nói chuyện một lát với những cô gái này, bọn họ nói còn có thể cung cấp địa điểm, em thuận miệng hỏi ở đâu, hình như ở cuối đường có một nhà trọ, là nơi ở thường xuyên của bọn họ.”

“Chúng ta đi xem chút đi.”

“Ba vị, tới đây làm gì?” Người phụ nữ ngồi trên xích đu cầm quạt nan nhìn ba thanh niên ở cửa, híp mắt hút thuốc, lười biếng hỏi.

“Xin hỏi, cô có biết người này không?” Lý Hoài Nhân trực tiếp cầm hình đi vào trong.

Người phụ nữ thấy mặt người bị hại lập tức đứng lên, xích đu sau lưng đung đưa rất mạnh, “Thế này là thế nào?”

“Cô biết cô ấy à?”

“Cô ta là gái của lão Chu, sao cô ta lại... chết?”

“Mời dẫn chúng tôi tới chỗ ở của cô ấy.” La Bích mở miệng, “Hôm nay thi thể của cô ấy được phát hiện, chúng tôi tới điều tra.”

Ba người đi trên hành lang chật hẹp đầy những tiếng động đồ đạc tía tía, bàn tay La Bích nắm tay Du Kinh hơi ra mồ hôi, càng chưa nói tới nóng cả mặt.

“Chính là ở đây, nhưng mà...” Lão Chu ngập ngừng, Lý Hoài Nhân lẹ mắt móc một tờ ông nội Mao đưa cho bà ta, “Mở cửa đi.”

Đi vào phòng, bốn người ngửi được mùi ẩm mốc đập vào mặt, vòi nước bên trái WC đang nhỏ giọt, cả phòng bắt mắt nhất là một chiếc giường lớn, trên giường còn vứt mấy chiếc bra và quần lót kêu gọi, trên bàn bên cạnh là thuốc tránh thai và đồ chơi tình dục.

“Đã bao lâu không về?”

“Hình như rất lâu rồi.” Lão Chu nghĩ lại.

“Thời gian cụ thể.” Du Kinh nhìn chằm chằm lão Chu.

“Ba... Ba bốn tháng rồi.”

Du Kinh đi một vòng, nhìn số cửa phòng – 216.

“Cô ta đã ở đây bao lâu?”

“Ở chưa được lâu đã không thấy về nữa.” Lão Chu nói, “Mấy đứa bên cạnh đều nói Diễm Phương (người chết) tìm được người trong sạch rồi, có người nuôi nên không trở về loại phòng ở này nữa. Nói tới mới thấy, mấy khách trọ trước cũng không ở lâu đã không thấy tăm hơi.”

“Tầm tuổi thế nào?”

“Có 18, 19 tuổi, hơn 20 tuổi, 30, 40 tuổi cũng có.” Lão Chu nghĩ một lát rồi hỏi, “Rốt cuộc Diễm Phương làm sao?”

“Những... cô gái khác cũng thế này à?”

“Có thì có, nhưng không thường xuyên, hầu hết phải ở rất lâu rồi mới đi.”

“Nơi này thế này đã bao lâu rồi?” Du Kinh không để ý tới câu hỏi của lão Chu mà tiếp tục hỏi.

“Rất lâu rồi, mấy năm trước có phá đi xây lại nhưng vẫn thế, vẫn làm cái này.”

“Cô nói, trước kia nơi này cũng vậy? Mấy năm trước xây lại?” Du Kinh hỏi tiếp.

“À, khoảng năm sáu năm trước gì đấy, không nhớ rõ, già rồi mà...” Nói xong bà ta đi ra cửa, “Xem xong rồi thì đi đi, mấy thanh niên, đừng cản trở tôi làm ăn.”

...

Khi Lý Hoài Nhân đứng trong nhà của Du Kinh, anh cảm giác mình đang nằm mơ.

“Đàn anh, anh đang làm gì thế?” La Bích lấy cốc tự rót nước trong phòng bếp, “Đúng rồi, sao anh lại sùng bái cá voi lớn thế?”

Lý Hoài Nhân mang vẻ hoài niệm, “Trước kia em không thể này...”

“Vậy trước kia em thế nào?”

“Thù đoạn độc ác, ngăn cách người ta xa ngàn dặm, rõ ràng là một đóa tuyết liên cô độc trên cao mấy nghìn mét, vì sao trong nháy mắt đã biến thành một bông hoa tơ hồng thế này? Thế gian này quả là huyền ảo.”

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em kia.” Uống nước xong La Bích lại rót một cốc nữa.

“Haizz, nói tới chuyện này phải nói từ tận mấy năm trước...” Anh vừa nói vừa tự đưa tay đón cốc nước La Bích mới rót thì nghe có tiếng gọi từ phòng làm việc.

La Bích cầm cốc nước, đi chân trần vào phòng, đưa cốc nước cho Du Kinh, Du Kinh thấy La Bích đi chân không, uống xong để cái cốc sang bên rồi nói, “Sao không đi dép vào?”

“Dép của anh đều to quá.” Cô vừa nói vừa đi về phía Du Kinh, “A...”

Du Kinh trực tiếp ôm lấy La Bích để cô ngồi trên bàn, “Mặt đất lạnh, không tốt cho sức khỏe.”

Lý Hoài Nhân mới bước vào, trong lòng thâm khinh bi – xi, La Bích khỏe như trâu luôn!

“Khụ khụ ——”

“Đàn anh, gần đây cổ họng anh không thoải mái à?” La Bích cố ý hỏi.

“Không... tốt lắm.”

“Chúng ta bắt đầu đi.”

“Triệu Diễm Phương, 38 tuổi, lâu dài hoạt động mại dâm, không có bất cứ thông tin đăng ký nào. Mất tích ba tháng trước, không ai hoài nghi về sự mất tích này. Nhưng Triệu Diễm Phương từ khi từ vong đến khi được phát hiện chưa quá ba ngày, chứng tỏ trong ba tháng này hung thủ đã bao nuôi nạn nhân, cho đến khi sát hại cô ta. Như vậy, hung thủ nhất định phải có kinh tế đủ cho hơn một người tiêu dùng, hẳn không thể chỉ là công nhân cấp thấp trong xưởng, ít nhất phải là quản lý, thậm chí xưởng trưởng, đưa cái này cho nhân viên điều tra làm điều kiện sàng lọc.”

“Hơn nữa có thân phận này sẽ dễ dàng sử dụng Hydro Xyanua và xe cộ mà không bị hoài nghi.” La Bích bổ sung, Lý Hoài Nhân ở một bên nghiêm túc ghi lại.

“Đúng thế, nghe chủ phòng nói, những cô gái ở căn phòng kia lục tục mất tích, đồng thời không trở về, bây giờ chúng ta có đầy đủ lý do hoài nghi những người này đã bị cùng một hung thủ sát hại.” Anh vừa nói vừa trải bản đồ, thôn Tam Nha bị bút đỏ khoanh tròn rất bắt mắt, anh dùng bút chỉ vào khu có nhiều nhà xưởng, “Nếu hung thủ ở khu vực này, hẳn sẽ không ngờ đến thì sẽ bị cảnh sát phát hiện, cho nên xét từ nơi Triệu Diễm Phương bị chôn, rất có thể những nạn nhân khác cũng bị chôn ở gần đó.”

“Vậy ngày mai thông báo cho cục cảnh sát tới đó tìm kiếm” Lý Hoài Nhân tiếp lời.

“Hôm nay tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ quái vì sao hung thủ lại giúp người chết trang điểm, đó không chỉ là một loại ám thị tâm lý, hung thủ làm việc này với một tâm trạng rất phức tạp. Cho đến khi Tiểu Trà nói, nhìn có vẻ không muốn để nạn nhân chết quá thể thảm, tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hai người đồng thanh hỏi.

“Hẳn làm chuyện này với sự tôn trọng và tự hạ thấp mình.”

“Tôn trọng?” Lý Hoài Nhân không tin nổi, “Tôn trọng còn giết cô ta?”

“Còn nhớ tiền trong túi xách không?” Du Kinh nhắc nhở.

“Nếu em là hung thủ, sau khi giết Triệu Diễm Phương, vì sao em phải mặc quần áo trang điểm cho cô ta? Vì sao còn phải cho tiền một người chết?”

La Bích lẩm bẩm, “Bởi vì em cảm thấy cô ta rất đáng thương, phải bán thân để lấy tiền sinh hoạt, không thể chết cũng thảm hại như khi còn sống.”

“BINGO! Hung thủ có suy nghĩ như vậy hẳn là có liên quan tới tuổi thơ của hắn, lúc nhỏ từng bị những chuyện liên quan đến gái gọi kích thích làm cho tư tưởng này thâm căn cố đế. Tôi nghĩ, sự kích thích này chính là... cưỡng hiếp. Một người đàn ông trưởng thành sẽ không nuôi một gái gọi mà không có lý do gì, mà người ở căn phòng kia đều là gái gọi, cho nên hung thủ lúc còn nhỏ từng bị gái gọi cưỡng hiếp... không chỉ một lần. Bởi sự kích thích này khiến hắn trưởng thành mà không cách nào quan hệ với phái nữ bình thường, chỉ có với gái gọi mới gây kích thích tình dục cho hắn. Trong cuộc sống bình thường, hắn rất khiêm tốn, cảm giác bản thân kém người khác một bậc, nhưng trong công việc thì rất nỗ lực vì muốn chứng minh mình là người có năng lực. Về phần động cơ giết người, cái này cần tìm hiểu thêm.” Du Kinh giải thích dứt khoát.

“Cho nên, người chúng ta cần tìm cao khoảng 1m75, nặng 65-75 kg, làm người khiêm tốn, làm việc trong nhà xưởng sử dụng Xyanua, có thu nhập ổn định. Phạm vi vẫn rất lớn, xem ra muốn sàng lọc cần một khoảng thời gian.”

“Muốn biết càng nhiều tin tức cần phải để xem ngày mai điều tra thế nào.” Du Kinh nhìn đồng hồ treo tường, đã sắp 11 giờ, anh nói với Lý Hoài Nhân, “Cậu về đi.”

“Em cũng phải về đây, thật đấy.” La Bích nói rồi nhảy khỏi bàn, định cùng Lý Hoài Nhân ra cửa để về nhà.

Còn chưa đi ra đã bị anh chàng phía sau ôm lấy, Du Kinh dùng hai tay xoay La Bích lại, “Tiểu Trà.”

“Vâng?” La Bích hí hóp mắt mèo ngửa đầu nhìn anh chàng này.

“Hôn anh đã.” Du Kinh ghé gần tới La Bích dụ dỗ, mũi hai người đối diện, hơi thở quyện vào nhau. La Bích bị đầu độc vòng hai tay lên cổ Du Kinh, Du Kinh dựa vào bàn, hai tay ôm eo La Bích, chậm rãi sát tới đôi phương.

La Bích nhẹ nhàng chạm môi tới, không có bất cứ kỹ xảo nào, cô lạng quạng hé miệng dùng đầu lưỡi liếm đôi môi mỏng của Du Kinh. Du Kinh bị cảm giác hơn hẳn dụ dỗ này trên chóc, không nhịn nổi dùng tay phải đè đầu La Bích về phía mình, há miệng hôn La Bích.

Hai người quấn lấy nhau một lúc mới phát hiện trong nhà còn có một người chưa đi, La Bích đẩy Du Kinh ra, “Không đùa với anh nữa, em phải về ngủ đây.”

“Anh không để ý phải ngủ cùng em đâu.” Du Kinh ra vẻ lưu manh.

“Em để ý.” Cô đi ra ngoài không quay đầu lại, “Đừng rồi, sao không thấy King?”

“Ngày mai gọi người đưa nó tới.” Du Kinh dựa vào cửa nhìn La Bích.

“La Bích, anh bảo này, hai người ở ngay đối diện, có cần luẩn quẩn khó rời thế không?” Lý Hoài Nhân biết không thể làm phiền, ngoan ngoãn ngồi trong phòng khách chờ chủ nhà ra để chào tạm biệt.

La Bích nói về thần bí, “Anh không hiểu đâu.”

Khi mở cửa còn bồi thêm một câu, “Ai bảo anh độc thân.”

Lý Hoài Nhân nổi giận, khi anh đây của được gái cô còn ở trong trường chúng ta tàn phá một đám cỏ non kia kia! Tôi không hiểu! Tôi đúng là không hiểu các người! Đáng tiếc anh chỉ giận mà không dám nói, đành cầm phần giậm chân đi chờ thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ai Là Hung Thủ

Tám rưỡi sáng ngày hôm sau, La Bích đang nấu ăn thì nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Sugar không biết từ đâu chui ra, đối với nó mà nói, tiếng chuông cửa đồng nghĩa với ông chú đáng yêu tới. La Bích tưởng Du Kinh tới ăn ké bữa sáng, ai ngờ nhìn qua mắt mèo lại thấy một người phụ nữ trung niên.

Vừa mở cửa ra King đã nhào tới làm bà Du hoảng sợ.

“King! Quay lại!” Bà Du thấy người mở cửa là một cô gái trẻ đã biết ẩn nấp chuông cửa, hôm nay vốn định dẫn King sang để làm con trai ngạc nhiên, chẳng may King đụng vào người ta thì làm sao bây giờ?

“King... ha ha... đừng liếm...” Cô bé đẩy King ra xoa đầu nói, bình tĩnh quay đầu lên tiếng chào bà Du, “Chào cô ạ.”

“Có lẽ Du Kinh còn đang ngủ, để cháu gọi anh ấy cho cô.” Đang nói thì cửa đối diện đã mở ra.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Tuyệt đối không ngạc nhiên chút nào.

“Mẹ?” La Bích có chút giật mình nhìn người phụ nữ kia, xác nhận với Du Kinh.

Dựa theo độ nhạy cảm với tin đồn nhiều năm của bà Du, bà biết hai người nhất định có gì đó, nếu không vì sao con trai đột nhiên dọn ra khỏi khách sạn? Trong lòng cười thầm hôm nay tới quá đúng rồi.

“Cô bé này là...?” Bà Du vẫn giữ vững phong độ hỏi con trai.

Du Kinh kéo La Bích từ dưới sàn nhà lên, vỗ đầu Kinh nói, “Lần sau không được như thế.”

“Tiểu Trà, đây là mẹ anh. Mẹ, đây là...” Du Kinh còn chưa nói hết bà Du đã nhào tới ôm lấy La Bích, lần này La Bích sợ thật, cho Du Kinh một ánh mắt... thế nào đây?

Du Kinh nhún vai, mẹ nhà mình chưa bao giờ hành động như người thường cả.

“Vừa nhìn đã biết là con dâu của cô rồi, cô biết Du Kinh không phải không ai thêm mà... Hức hức...” Bà Du có chút kích động, vừa thấy con trai tới đỡ cô bé này đứng lên là biết quan hệ không bình thường. La Bích thì nghĩ, con trai cô bé ngoài thế này mà không ai thêm á?

“À, cô à...”

“Sau này con sẽ là con cô, ai bắt nạt con cứ nói cho cô, cô giúp con đánh hắn.” Bà Du cả đời không được hưởng thụ cảm giác có con gái làm bạn, cảm thấy trách nhiệm của mình rất trọng đại, còn La Bích thì từ nhỏ lớn lên trong gia đình đơn thân, chưa từng cảm nhận được tình thương của mẹ, lúc này sự nhiệt tình của bà Du lây sang cho cô, cô trả lời một câu, “Vâng ạ.”

“Không đúng, sao mọi chuyện lại phát triển nhanh thế nhỉ?” La Bích ôm Sugar lấy lại tinh thần, nhìn hai mẹ con người ta đang ăn bữa sáng mình nấu.

“Tiểu Trà, sao con không ăn?” Bà Du quan tâm hỏi.

“À... cháu ăn no rồi ạ.”

“Ai da, đây là ai mà đáng yêu thế này...” Bà Du ăn no rồi, ôm lấy Sugar từ trong lòng La Bích, “Lúc nào hai chúng ta đi dạo phố đi.”

Đề tài thay đổi quá nhanh, La Bích phản ứng không kịp, Du Kinh phải giúp cô trả lời.

“Bọn con còn có vụ án.”

“Bọn con? Tiểu Trà, con là cảnh sát à?”

“Không ạ, cháu là sinh viên, cháu đang học thạc sĩ.”

“Cho nên mẹ về đi, bọn con không có thời gian trò chuyện với mẹ.” Du Kinh đuối người không chút nể nang.

“Cô à, bọn con thật sự có vụ án, lúc này không thích hợp lắm, lần sau sẽ cùng cô đi dạo phố được không ạ?” La Bích châm chước nói.

“Aizz, đã nói con gái mới là tri kỷ của mẹ mà, trước đây sao mẹ lại sinh mỗi đứa con trai không biết?” Bà Du không ở lâu, biết phá án là chuyện quan trọng, cầm túi xách lên đi ra cửa, “Tiểu Trà, nhớ phải tìm cô đi dạo phố nhé, bye ~”

Sau khi bà Du đi, La Bích chỉ vào bát đĩa trên bàn, không hề khách sáo nói với Du Kinh, “Anh rửa bát.”

Du Kinh không có ý kiến, ngoan ngoãn cầm bát đĩa vào bếp, La Bích cũng theo sau, dừng lại ở cửa phòng bếp, dựa vào cửa nhìn người nào đó quen tay rửa bát, đột nhiên lảng lảng đi tới phía sau ôm lấy người nào đó, thân thể ấm áp thom nức trườn lên, Du Kinh dùng sức cầm chặt bát để đỡ trượt tay.

“Sao vậy?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Anh có biết em không có mẹ không? Em chỉ có bố thôi.” Giọng nói hơi thấp vang lên phía sau lưng, Du Kinh để bát đĩa trong tay xuống, rửa sạch tay, xoay người lại kéo khoảng cách giữa hai người ra, “Tiểu Trà, nói cho anh biết đi, nhé?”

La Bích vẫn ôm lấy Du Kinh bằng hai tay như gấu, đầu ghé lên ngực anh, lẳng lặng nói, “Thật ra cũng không có gì, khi mẹ sinh em khó sinh, sau đó mẹ vì giữ lại em mà rời khỏi bố. Bao nhiêu năm qua bố vừa làm bố lại vừa làm mẹ, em vốn không định tìm bạn trai nhanh như thế, muốn ở bên bố lâu hơn...”

Du Kinh phát hiện, thời gian từ lúc hai người gặp mặt đến khi xác định quan hệ rất ngắn, thật ra hai người cũng chưa biết nhiều về nhau. Du Kinh ới là Du Kinh, đây là lần đầu tiên trong đời mảy mông nổi như thế. Nhưng mà, càng hiểu và tiếp xúc với cô bé này, anh càng đau lòng và thích cô, càng cảm thấy cô là người nên làm bạn với mình. Du Kinh nhẹ nhàng ôm La Bích, chậm rãi nói, “Cô bé ngốc, sau này em có anh. Bố em sẽ rất vui.”

“Em biết, cho nên em mới đồng ý với anh đấy thôi.” La Bích ngẩng đầu nghịch ngợm nói, “Còn nữa, mẹ anh...”

“Bà ấy trước giờ vẫn thế.” Du Kinh nhắc tới là đau đầu.

“Thật tuyệt, cảm giác có mẹ hình như rất tuyệt.” La Bích hí hóp nói.

“Ừ, hai người làm quen nhiều chút cũng tốt...” Nói rồi anh cúi đầu, nuốt lời còn lại trong môi hai người.

Khi hai người tới cục cảnh sát, Lý Hoài Nhân nói đã có người đào được một thi thể mặc quần áo hoàng đế trên đỉnh núi của thôn Tam Nha, hiện nay

đã được đưa đi giám định chờ kết quả, điều tra nhân viên nhà xưởng xung quanh cũng có chút kết quả, nhưng có những hơn một trăm người hợp với miêu tả.

“Nhiều người như vậy... nếu chúng ta có thêm một chút tin tức thì tốt. Đúng rồi, độ tuổi!” La Bích đảo qua tư liệu về những người này, “Những người này, từ bộ phận quản lý đến giám sát trưởng tuổi tác không đồng đều, nhỏ nhất là 23, 24 tuổi, lớn nhất là hơn 50.”

“Đại ca, lại tìm thấy một thi thể, cũng mặc quần áo.” Lý Hoài Nhân đi vào, nói thi thể cũng đã được đưa tới bộ phận giám định, đang được kiểm tra nhanh chóng.

“Ừ.” Du Kinh đáp một tiếng.

Chỉ ừ thôi? Lý Hoài Nhân có chút nóng ruột, cảm thấy tìm được hung thủ còn xa xa không hẹn ngày về. Nhưng anh chỉ có thể tiếp tục nói tới bộ phận giám định chờ kết quả.

“Cá voi, trong lòng anh dường như đã có đáp án, vì sao anh không nói?” Đọc tư liệu một lúc, La Bích không nhịn được chống cằm hỏi Du Kinh.

“Không phải không nói mà hiện giờ trong đầu anh có rất nhiều loại khả năng, anh còn cần nhiều chứng cứ hơn để xác định một suy đoán. Trước đó, tất cả chỉ là suy đoán.”

Lời vừa dứt Lý Hoài Nhân đã cầm kết quả giám định về, “Em giúp bọn họ làm nhanh, đây, đại ca... kết quả này.”

Bàn tay mảnh khảnh nhận lấy tờ giấy, đọc kết quả xong anh đứng lên, “Hung thủ khoảng 25 đến 30 tuổi, rất có thể đã ly dị một lần.”

Đối mặt với hai gương mặt có nghi vấn, Du Kinh để kết quả lên bàn, ngón tay chỉ vào một hàng chữ “Hai người chết đều ở độ tuổi 35 đến 40, nguyên nhân tử vong là trúng độc ngạt thở mà chết, thời gian tử vong không quá ba năm trước”.

“Xem chỗ này chưa, ba người chết đều ở độ tuổi này không phải một sự trùng hợp, hung thủ cố tình tìm người ở độ tuổi này. Sự hình thành tiêu chuẩn lựa chọn người khác phái của một người là trong thời thiếu niên, khoảng từ 13 đến 18 tuổi, hẳn là trong khoảng thời gian này hung thủ bị xâm phạm tình dục, cân nhắc đến phương diện quan hệ tình dục, tôi đoán độ tuổi từ 16 đến 18 tuổi, mà độ tuổi của người xâm phạm khi đó phải từ 35 đến 40 tuổi, hai người nói xem người thế nào mới vừa yêu vừa hận người đã xâm hại mình?”

“Nếu hận, nhất định bởi vì sự xâm hại tình dục của cô ta ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành và sinh hoạt của hắn.” La Bích tự nhập vai, “Về phần yêu... nếu nói đến chữ tình thì không thể nào là tình yêu, có tình, cũng chỉ còn lại tình thân, điều này rất phù hợp với tâm trạng tôn trọng và tự làm thấp bản thân mà anh nói lúc trước.”

“Cho nên hung thủ rất có thể đã bị người mẹ là gái gọi của mình cưỡng hiếp trong thời niên thiếu, cho nên mới tạo thành tâm lý khác thường của hiện tại, khiến cho hắn không thể nào cảm thấy kích động về giới tính với nữ tính thông thường. Điều này cũng giải thích vì sao hung thủ lại cho tiền vào túi của nạn nhân, bởi vì mẹ hắn từng dùng giao dịch này để nuôi dạy hắn.” Du Kinh nói một hơi.

“Hơn nữa, mẹ hắn là người hắn giết đầu tiên, khi đó hắn đã tiếp xúc với Hydro Xyanua, rất có thể đã sớm bỏ học đi làm.”

“Vậy vì sao nói hắn đã từng ly dị?” Lý Hoài Nhân hỏi.

“Nếu tôi là hung thủ, tôi sẽ không thể chịu nổi cuộc sống như thế, giết mẹ để bà ta vĩnh viễn biến mất, như vậy tôi có thể quên đi tất cả quá khứ không vui này, nhưng bà ta đã từng nuôi dưỡng tôi, cho nên tôi muốn để bà ta được chôn cất tử tế... ít nhất cũng phải là đáng vẻ trước kia. Tôi muốn sống một cuộc sống bình thường, kết hôn với người khác phái, nói cho bản thân đó mới là cuộc sống của mình. Nhưng sau khi kết hôn mới phát hiện chuyện chăn gối có vẻ vẫn chưa được thỏa mãn, tôi trở nên nóng nảy, tất cả trở nên khác thường, vợ tôi không chịu được tôi như thế nên đưa ra đề nghị ly hôn. Dục vọng của tôi không có chỗ phát tiết, tôi trở về chỗ trước đây, căn phòng kia, những người phụ nữ kia, bọn họ hết lần này tới lần khác nhắc tôi nhớ tới chuyện của mẹ, cuối cùng tôi chọn cách giết hại bọn họ.” Du Kinh giả thiết mình là hung thủ, lần theo tâm lý của hắn để tiến hành suy đoán, “Đương nhiên, chuyện ly dị này là tôi đoán. Bởi tôi cho rằng trong tình hình tâm lý này, hung thủ nhất định đã từng đấu tranh tư tưởng một thời gian, giết người chỉ là chuyện mấy năm gần đây.”

“Oa, anh biến thành hung thủ nhanh thật.” La Bích nói, “Anh nói anh là hung thủ cũng có người tin đấy, kể lại rất cặn kẽ.”

“Nhiều khi em phải tưởng tượng mình thành hung thủ, phỏng đoán tâm lý của bọn họ, suy tính bước tiếp theo em sẽ làm gì.” Du Kinh cúi đầu nói, “Phải biết rằng, mỗi người chúng ta đều có thiên phú làm tội phạm”

“Cho nên bây giờ chúng ta phải tìm một người đàn ông từ 25 đến 30 tuổi, sớm tiếp xúc với Hydro Xyanua, có lẽ đã làm việc trong xưởng nhiều năm, còn có thể đã từng ly dị.” Lý Hoài Nhân tổng kết, “Vậy bọn em tiếp tục sàng lọc những người này.”

Khi cảnh sát dẫn chín người vào phòng thẩm vấn, bọn họ còn chưa biết bản thân gây ra chuyện gì.

“Đó là những người có điều kiện phù hợp nhất.” Lý Hoài Nhân cầm vài hồ sơ nói với người đang đút tay vào túi quần.

“Ừ.” Người kia nói rồi cầm một quả táo vào phòng.

Lưu Khánh Đông vừa ăn cơm tối xong thì bị một nhóm cảnh sát chặn trên đường về nhà xưởng, nói là phải tới cục cảnh sát hợp tác điều tra một chuyện, chỉ biết bây giờ ngồi đây mà không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhóm cảnh sát kia giữ kín như bưng, không tiết lộ chút thông tin nào. Khi đang nghĩ

thì nghe tiếng cửa mở ra, Lưu Khánh Đông ngẩng đầu lên thấy một thứ gì đó đang bay về phía mình, anh ta đưa tay bắt lấy theo phản xạ.

Nhận ra đó là một quả táo, anh ta nhìn về phía anh chàng kia, anh chàng kia dường như đang cười? Sau đó anh ta nghe thấy người kia nói, “Anh có thể về.” Rồi người kia xoay người ra ngoài.

Dùng tốc độ nhanh nhất loại bỏ một người. Lý Hoài Nhân đột nhiên nghĩ ra, “Đúng rồi, hung thủ thuận tay phải, cái trâm cài đầu trên tóc ở bên trái, nếu hung thủ sử dụng tay trái thì nó phải ở bên phải mới đúng.”

Nhưng chỉ có một người thuận tay trái, tám người khác đều thuận tay phải. Có điều, sau đó Du Kinh dùng đủ loại chi tiết để loại bỏ – ví dụ như tính khí nóng nảy, vừa ngồi xuống đã chửi bậy; ví dụ như quá sôi nổi, vừa vào phòng đã hỏi này hỏi kia... Cuối cùng chỉ còn ba người.

Ba người này đến từ ba nhà xưởng khác nhau, đều thừa nhận mình từng dẫn gái gọi về nhà xưởng ngủ, có điều một người có gia đình, một người từng ly dị, một người chưa lập gia đình.

“Đại ca có muốn đi thẩm vấn không?” Lý Hoài Nhân nhìn đầy mong đợi.

“Không, bảo người vào cởi quần áo của bọn họ.” Du Kinh nói một câu kinh người.

“Vì... Vì sao? Lát nữa bị... bị tố cáo thì sao?”

“Thế nên bây giờ tôi mới bảo các cậu làm, nếu không vừa rồi cứ bảo tất cả cởi hết chẳng phải xong rồi à?” Du Kinh xoay người kéo La Bích đi, “Tìm được người trên người có vết roi hay dấu vết bị ngược đãi thì chính là hung thủ.”

“A, vì sao chúng ta không xem?”

“Em muốn xem? Về nhà anh coi cho em xem” Du Kinh nói một câu kinh người lần nữa, quả nhiên, xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng.

Hai người nhàn nhã ở bên ngoài uống trà, La Bích hỏi, “Những dấu vết anh nói có phải là SM không?”

Du Kinh nhìn thoáng qua La Bích nghiêm túc ham học hỏi, “Làm sao em biết?”

“Khi vào căn phòng nhỏ kia em thấy trên bàn có roi da, còng tay gì đó, có điều khi đó không nghĩ đến...”

La Bích nghiêm túc nói đến những từ này hoàn toàn không cảm thấy gì, Du Kinh lại cảm thấy do chính cô nói nên anh có cảm giác... đặc biệt nói không nên lời, chỉ muốn ôm cô hôn lên cái miệng đang nói chuyện kia.

“Đại ca, tìm được rồi! Tuy dấu vết trên người rất mờ, không tới gần là nhìn không rõ, may mà em hết trách nhiệm anh dừng tới gần... A, đại ca, La Bích, đợi em với.” Lý Hoài Nhân có chút kích động đi tới, rồi lại cùng hai người trở về phòng thẩm vấn.

“Đoàn Gia An, 29 tuổi, giám sát phân xưởng chế tác số hai trong nhà máy, ba năm trước ly dị vợ sau đó trở về phòng trọ do nhà máy phân phối, để tiện cho việc quản lý phân xưởng nên ở một mình một phòng, không ở cùng những công nhân khác. Trong tư liệu viết làm việc tận tụy, đã làm ở nhà máy hơn mười năm. Hoàn toàn phù hợp với đặc điểm hung thủ, vừa rồi khi cảnh sát vào nói hấn biết tội danh mưu sát, hấn thừa nhận không hề phản kháng.”

“Tôi muốn đi vào nói chuyện.” Du Kinh nhìn người đang cúi đầu sau tấm kính.

“Đã nhận tội rồi...”

“Hiểu được tâm lý và hành vi của mỗi tội phạm, cậu sẽ càng hiểu và thân cận hơn với họ. Như vậy, mỗi một lần cậu sẽ càng giống hung thủ.” Lời này tuy nói với Lý Hoài Nhân nhưng cũng là nói cho La Bích nghe, để trả lời cô vì sao mình lại hiểu tâm lý hung thủ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đứng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đoàn Gia Thụy

“Chào anh.” Du Kinh ngồi xuống, lễ phép nói.

“...” Đoàn Gia An cúi đầu.

“Anh chắc chắn là không muốn nói chứ.” Du Kinh nói, “Hay anh muốn tâm sự chuyện về mẹ anh.”

Đoàn Gia An ngẩng phắt đầu dậy, sắc mặt có vẻ cực kỳ bi thương, “Anh là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, tôi cảm thấy hứng thú với câu chuyện của anh.”

“Vì sao tôi phải nói cho anh! Tôi đã nhận, là tôi giết bọn họ, tôi cũng đã chán ghét bản thân.”

Đoàn Gia An giật tóc mình, nức nở nói.

“Nếu anh muốn sống tốt một chút trong trại giam, tôi nghĩ tôi có thể giúp anh.”

“Hừ...!” Âm thanh có vẻ khinh thường, “Tôi tình nguyện để thân thể bản thân này chết trong đó.”

“Anh xác định chứ? Sau đó mẹ anh vì chuyện anh từng làm mà theo anh xuống địa ngục?” Du Kinh hỏi lại.

Im lặng rất lâu, Đoàn Gia An nằm xấp trên mặt bàn lạnh lẽo, nhìn bốn xung quanh trắng xóa, nói ba chữ, “Đoàn Gia Thụy.”

“Cái gì?”

“Tên của tôi, là Đoàn Gia Thụy.”

Đó là đoạn quá khứ mà anh ta căm hận, nhưng anh không thể không đối diện với nó, bởi vì anh không cách nào phủ nhận, không có bà ta thì cũng không có anh.

Từ khi hiểu chuyện tới nay anh đã thấy rất nhiều người đàn ông khác nhau thường xuyên ra vào căn phòng nhỏ kia. Sau đó, lúc trở về, anh lại thấy người phụ nữ kia ngồi ở đầu giường hút thuốc, trên bàn để mấy tờ tiền đỏ.

Anh từng sợ hãi hỏi bà ta, vì sao con không cùng họ với mẹ?

Còn nhớ dáng vẻ bà ta lúc đó như muốn ăn thịt người, ném nửa điều thuốc dở đi, dùng giọng nói bị rượu và thuốc lá làm cho khàn khàn lớn tiếng mắng, “Để mày họ Đoàn! Để mày cùng họ với thằng khốn kiếp kia! Để tao nhìn mày là nhắc nhở tao trong quá khứ ngu xuẩn thế nào!”

Sau này anh biết được, trước kia mẹ anh là một cô gái nông thôn chất phác, có một lần có một anh chàng từ thành phố tới không biết vào thôn làm gì, nhìn thấy bà đi trên đường, định hỏi đường lại bị về thanh xuân của bà mê hoặc, bà đúng lúc tuổi xuân cũng bị chàng trai trắng trẻo kia thu hút, bị hấp dẫn bởi bằng thế giới đặc sắc bên ngoài, bỏ lại người cha tàn tật và người mẹ nông dân trốn tới thành phố này. Nhưng rất nhanh, người đàn ông đã chán thân thể của bà ta, trong thành phố có nhiều cô gái trẻ tuổi và có sức quyến rũ hơn. Bà là một cô gái từ nông thôn tới, không có bất cứ kiến thức gì để tìm việc làm, người đàn ông kia còn bán bà vào trong hộp đêm, cầm tiền rồi không xuất hiện nữa.

Ở trong hộp đêm, bị đủ loại người xa lạ đủ lứa tuổi sờ soạng, bà không thể chống lại. Bà đã thử chạy trốn, khi bị bắt lại bị đánh càng thảm. Trong thời kỳ đen tối đó, bà vẫn cho rằng người đàn ông kia sẽ trở lại cứu mình, thậm chí khi biết đã mang thai cũng liều mạng chạy trốn khỏi hộp đêm, ăn xin khắp nơi để sinh ra đứa bé này. Nuôi trẻ con cần tiền, cuộc sống cần tiền, bà lại không biết gì hết, vì vậy bà bán cơ thể mình, sau đó đã không còn đường quay lại.

Bà nói bà hận anh, nhưng vẫn dành chút tiền cho anh đi học, cho tới khi anh học xong tiểu học, không cách nào kiếm đủ tiền nữa mới thôi. Lúc này, Đoàn Gia Thụy được gọi vào một tiệm nhỏ làm lao động trẻ em kiếm tiền tiêu vặt, khi đó mặt anh đã càng ngày càng giống bố, bởi vậy có nhiều đêm Trác Kim Hoa nhìn chăm chăm gương mặt non nớt đó với vẻ hoài niệm. Tiếp đó anh lẫn lộn làm từ công nhân tầng dưới cùng của công xưởng, anh rất chăm chỉ, rất nhiều người quan tâm đề bạt anh.

Năm 15 tuổi, vì công việc mà thân hình anh trở nên cường tráng, cũng cao hơn một chút. Đó là ngày anh lấy được một khoản có thể cho là tiền lương đầu tiên, cũng là ngày khắc sâu trong trí nhớ nhất, một ngày như ác mộng. Khi anh về tới nhà, một người đàn ông vừa mới đi ra rồi bỏ đi, anh không hề ngạc nhiên, mở cửa, anh phát hiện Trác Kim Hoa nằm trên giường hoàn toàn không có gì che lấp, thậm chí còn đang thờ đốc – đây là lần đầu tiên từ khi nhớ được chuyện đến nay anh nhìn thấy thân thể phái nữ không có gì che chắn. Anh phát hiện trên người có một loại phản ứng xa lạ, anh nghe giọng nói vui mừng mừng theo chút kinh ngạc của Trác Kim Hoa vang lên, “A Vĩ? Cuối cùng anh cũng về tìm em rồi sao?”

Trác Kim Hoa run rẩy bò xuống giường, Đoàn Gia Thụy nhìn thấy trên đầu giường có mấy viên thuốc trắng – thì ra là cần thuốc. Chẳng trách thấy ảo giác.

Đang định xoay người đi thì bị người phụ nữ ôm lấy từ phía sau. Lúc này anh đã cao hơn Trác Kim Hoa, Trác Kim Hoa nhẹ nhàng tựa đầu lên lưng anh, giống như người yêu đang ôm nhau. Phía sau lưng cảm thấy cảm giác xa lạ, Đoàn Gia Thụy luống cuống đẩy người phụ nữ ôm quá chặt phía sau ra, không để ý người đó thế nào, vội vàng vàng trốn khỏi căn phòng kia.

Qua tròn một năm Đoàn Gia Thụy còn chưa dám trở về căn phòng đó, tiền anh kiếm được dư dả nuôi bản thân. Người trong xưởng hầu hết đêm dài cô đơn, thường hẹn nhau tới hộp đêm chơi, có gái trẻ phục vụ, anh lại nhớ tới Trác Kim Hoa, cơ thể lại có phản ứng.

Anh xấu hổ, mặc kệ cô gái đang ngạc nhiên kia vội vàng chạy mất.

Sau đó, anh nghĩ tới hơn mười năm đó Trác Kim Hoa đối với mình coi như hết trách nhiệm, cầm mấy nghìn đồng tiết kiệm định đặt ở cửa là đi.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khi anh nhét tiền vào khe cửa, giọng của Trác Kim Hoa truyền ra, kèm theo còn có tiếng roi da quật.

Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy loại tình cảnh này, người phụ nữ bị còng hai tay hai bên giường, người đàn ông cầm roi da, khi hắn quát xuống Trác Kim

Hoa phát ra âm thanh vừa đau đớn vừa vui thích. Hai người trên giường dừng động tác khi thấy chàng trai cầm chìa khóa mở cửa. Người đàn ông buông roi da, nhanh chóng mặc quần áo vào, chửi bậy vài tiếng rồi vội vàng bỏ đi, cả tiền cũng không đưa.

Đoàn Gia Thụy vội vàng cời còng tay cho Trác Kim Hoa, Trác Kim Hoa không biết lấy sức lực từ đâu ẩn nấp. Đoàn Gia Thụy xuống giường, ngược lại khóa anh vào giường không nhúc nhích được. Trác Kim Hoa ngồi dậy cầm roi da quất xuống liên tục. Ngày hôm đó, lần đầu tiên của anh cho Trác Kim Hoa.

Anh cảm thấy tất cả đã sụp đổ, nhìn người phụ nữ yên lặng ngủ trên giường, thế giới của anh vốn không nên thế này.

Anh trở về xưởng, ngủ một giấc, thức dậy cảm thấy không thể tiếp tục thế này. Anh đã không còn cách nào bình thường đối mặt với người được xưng là mẹ mình kia nữa, hơn nữa nhiều năm cần thuốc đã khiến bà ta bắt đầu không bình thường. Là lúc kết thúc những ngày này, anh nghĩ.

Anh quen thuộc với tất cả công dụng của Hydro Xyanua, anh lặng lẽ trộm một ít trong xưởng giấu vào túi, đầu óc hỗn loạn, cuối cùng vẫn đứng trong căn phòng kia. Quả nhiên, thuốc viên màu trắng rơi đầy đất, Trác Kim Hoa toàn thân trần trụi nằm trên giường, những tiếng động truyền đến làm anh không thể khống chế hành động của bản thân.

Sau đó, anh như bị ma quỷ ám ảnh, tự mình đi tới khóa mình trên giường, tất cả lặp lại giống trước đây. Rồi, anh cảm hận bản thân như thế, anh không chút do dự hòa chất độc vào trong nước, nhìn Trác Kim Hoa uống, nhìn Trác Kim Hoa đau đớn gào thét. Nhưng ở nơi thế này, bất cứ âm thanh nào cũng không khiến người ta hoài nghi.

Lại tiếp đó, anh nhìn thân thể đã mất đi sức sống của bà ta, giúp bà ta mặc quần áo cẩn thận, trang điểm theo kiểu đậm nhất mà bà ta thích, đồng thời để vào túi mấy trăm đồng. Tất cả giống như chưa hề thay đổi, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy anh kéo một người say rượu đi ra lúc hùng dũng, ngay cả tài xế cũng không hoài nghi người phụ nữ này có phải uống quá say không.

Mọi chuyện sau đó dường như không thay đổi, anh đổi cho mình một cái tên mới, muốn thoát khỏi ác mộng trước kia. Lúc đầu còn căng thẳng không biết có ai phát hiện hay không, lâu dần anh bắt đầu cảm thấy như không có việc gì xảy ra, có điều anh phát hiện mình đối với phái nữ không thể này sinh kích động vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, đây rõ ràng là sự xỉ nhục đối với đàn ông. Trong mắt người khác anh lại thành một người đàn ông giữ mình trong sạch.

Sau này, anh cưới vợ, mỗi lần làm chuyện phòng the đều giống như ứng phó, nhưng trong mấy năm kết hôn anh lại thường xuyên mơ tới vài cảnh – sự đau đớn và vui vẻ khi bị quất, mỗi lần nảy sinh kích động trong mơ đều giải tỏa trên người vợ. Kết hôn được hai năm, vợ anh không thể chịu nổi cuộc sống như vậy đã yêu cầu ly hôn. Anh yêu cô, cho nên không muốn làm cô tổn thương, đồng ý rất thẳng thắn. Sau đó, anh lại độc thân. Dọn vào ký túc xá nhà xưởng cung cấp, tự nguyện nhận trách nhiệm trông coi. Nhiều đêm không thể thư giãn, anh lại quay về chỗ đó.

Anh phát hiện tất cả đã thay đổi, điều không đổi là lần này tới đó, nhìn những người đó ra ra vào vào, bước chân anh không tự chủ đi vào nơi đó, cùng một căn phòng, trang trí khác nhau, anh được thỏa mãn. Anh thích cơn đau do roi mang đến, cho nên yêu cầu những cô gái này quất mình thật mạnh. Anh thích sự quen thuộc mà độ tuổi kia mang đến, anh mang bọn họ đi, nhưng một thời khắc nào đó phát hiện bản thân quá ghê tởm, lại bắt đầu một vòng tuần hoàn ác tính.

“Nhưng những người ở đó không phải luôn là người có độ tuổi như mẹ anh, anh đã làm gì bọn họ?” Du Kinh nghe xong, im lặng một lát rồi hỏi một vấn đề.

“Tôi không muốn những cô gái trẻ đó đi theo con đường của mẹ tôi. Tôi gặp hai, ba người, cho bọn họ ít tiền rồi để bọn họ đi.” Cảm giác lạnh toát của mặt bàn dường như dính trên mặt Đoàn Gia Thụy.

“Những thi thể khác, anh báo cáo với người phía sau đi.” Sau đó Đoàn Gia Thụy nghe tiếng người đàn ông kia đi ra ngoài.

Tâm mắt dần trở nên mờ mịt – tất cả, từ ban đầu đã sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiểu Biệt

“Đi thôi, chúng ta về đi.” Du Kinh vừa ra ngoài đã thấy La Bích đứng bên ngoài nhìn tình hình bên trong, hai tay khoanh trước ngực, sắc mặt có chút khác thường.

“Người đáng thương tất có chỗ đáng giận.” Khi tới dưới lầu, La Bích đột nhiên nói một câu, “Thế giới này hoàn toàn không tốt đẹp như chúng ta nhìn thấy.”

“Thì ra anh không phải cả thế giới của em nhỉ?” Du Kinh một tay ôm eo La Bích đi qua cửa bảo vệ.

“...” La Bích nghẹn lời.

“Về tắm nước nóng, đừng nghĩ quá nhiều.” Du Kinh hôn trán cô một cái, “Anh sẽ tới ngay.”

Kính coong —

Khi La Bích mở cửa, Du Kinh đã cầm một chai rượu vang và hai cái ly chân dài tới, còn lăm bắm một câu, “Rất bất tiện.” Sau lưng còn có một con chó.

Vừa vào nhà Sugar đã xông tới, cọ tới cọ lui dưới chân anh, thấy King lại chạy cọ vào chân nó, rất đáng yêu.

“Muộn thế này còn sang uống rượu, còn dẫn King tới.” La Bích khoanh hai tay trước ngực, “Nói, có ý đồ gì?”

“Ừm, không phải thấy em có vẻ cần anh sao?” Du Kinh rót ly rượu, cầm trên tay lắc lư.

“Chắc chắn, cá voi lớn, da anh dày thật đấy.” Nói xong cô ngồi xuống.

Bóng đêm mê người, La Bích tắm xong làn da ửng hồng nhạt càng mê người. Du Kinh uống một ngụm rượu vang, kéo thân thể mềm mại bên cạnh tới, đặt lên môi, rượu tự chảy vào miệng. La Bích bị ép uống ngụm rượu vang say lòng người, nụ hôn mang theo hơi rượu khiến đầu cô không được tỉnh táo lắm.

“Ừm, anh thật là...” La Bích phản kháng

“Anh làm sao?” Du Kinh dời đến bên tai La Bích, nhẹ nhàng phả hơi nóng thổi hồng tai La Bích.

“Nói cho em nghe một chút về anh đi.” La Bích đột nhiên lui về sau, mở to đôi mắt sáng lấp lánh nhìn người đàn ông gần trong gang tấc.

“Sao đột nhiên nghĩ tới chuyện này?” Du Kinh một tay gác lên sô pha ôm La Bích, một tay cầm lấy ly rượu vang trên bàn lắc lắc, chất lỏng màu đỏ đung đưa.

“Ừm, em đột nhiên nghĩ đến, hình như hai chúng ta không biết quá nhiều về nhau.” La Bích xòe đầu ngón tay, “Anh xem chúng ta mới biết nhau được mấy ngày, còn chưa tới một tháng, vậy mà đã làm nhiều việc còn hơn cả những đôi yêu nhau lâu rồi.”

“Anh cho rằng, khi tình cảm sâu đậm, tất cả sẽ là nước chảy thành sông.” Du Kinh uống một ngụm rượu vang.

“Nhưng mà... có rất nhiều chuyện về anh mà em không biết, anh cũng không hiểu em, chẳng may sau này, hoặc hai ba tháng nữa anh sẽ chán ghét em, sau đó...” La Bích càng nghĩ càng bi quan, cảm thấy tương lai một màu tối đen.

Du Kinh không nhịn được vỗ cái đầu nhỏ hay nghĩ lung tung của La Bích, “Anh là ai?”

“Cá voi lớn.” La Bích nghịch ngợm trả lời anh.

“Anh rất tin tưởng đôi mắt của mình.” Du Kinh vừa vuốt những sợi tóc lộn xộn của La Bích vừa nói, “Những phẩm chất riêng của mỗi người sẽ hòa vào cảm giác mà người đó gây ra cho một người khác, anh nghĩ anh rất chắc chắn về đáp án của mình.”

Giống như ở một nơi sâu thẳm nào đó trong cuộc đời, có một người cho mình cảm giác mà người khác không cách nào cho được, khiến mình bất giác rơi vào lưới tình mà ông trời đã bện sẵn.

“Ừm, nhưng em vẫn muốn biết chuyện trước kia của anh.” La Bích cúi xuống, gói đầu lên bấp bùi rắn chắc của Du Kinh, ngửa đầu thoải mái nheo đôi mắt mèo nhìn anh.

Du Kinh có chút bất đắc dĩ, cúi đầu dịu dàng nhìn cô.

“Em muốn biết cái gì?”

“Ví dụ như trước kia anh thế nào, vì sao đột nhiên về nước, nghe đàn anh nói trước đây anh luôn ở nước ngoài.” La Bích nghịch dây áo choàng tắm bằng lụa của Du Kinh.

“Trong ấn tượng của anh, anh cảm thấy mình chưa từng thay đổi. Về chuyện về nước, do mẹ anh tuyên triệu anh nhất định phải về với bà nửa năm, ít nhất phải qua năm mới mới được đi.”

La Bích nghe tới từ “đi”, động tác tay dừng lại, “Vậy nửa năm sau anh sẽ đi à?” La Bích có chút hoảng, “Vậy... vậy em làm sao bây giờ?”

“Cho nên ngày mai anh phải đi Anh một chuyến, xử lý xong chuyện bên kia sẽ về, không đi nữa.” Du Kinh nheo mắt La Bích một cái, “Anh vất vả lắm mới gặp được em cơ mà.”

Nghe đến đó, La Bích trong lòng vui vẻ, miệng thì nói, “À, anh còn biết nói ngọt quá nhỉ.” Tay còn loay hoay dây lưng của áo choàng tắm, “Vậy anh... sao lại đi lên cùng một đường với tội phạm thế? Ý em là, với điều kiện của anh, anh có thể làm những thứ khác, luôn đối mặt với tội phạm anh không cảm thấy rất mệt à?”

Bởi chuyện đêm nay nên trong lòng La Bích luôn cảm thấy có chút phiền muộn, thế giới to lớn, rất nhiều chuyện không nằm trong lòng bàn tay, nếu luôn tiếp xúc với những tội phạm này, luôn nhìn thấy mặt bẩn thỉu của thế giới, những câu chuyện bi kịch kia khiến cô cảm thấy phiền lòng.

“Nếu em thích, thậm chí là hưởng thụ quá trình này, em có cảm thấy mệt mỏi không?” Du Kinh hỏi ngược lại.

“Sẽ không, cho dù mệt, bởi vì chính bản thân lựa chọn nên sẽ tiếp tục đi.” Trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Vậy là được rồi, lúc đó anh khoảng mười lăm tuổi, có chút chuyện xảy ra, sau đó một giáo sư nói với anh anh có năng khiếu phát hiện tội phạm, chính anh cũng cảm thấy hứng thú với phương diện này hơn những thứ khác, cho nên sau này mới ra nước ngoài học tập. Sau này, vì nhìn thấy quá nhiều cho nên càng quý trọng những gì có được bên cạnh. Nếu không anh sẽ không trở về chỉ vì một cuộc điện thoại của mẹ. Anh nghĩ, khiến bọn họ vui vẻ là nghĩa vụ của anh.” Du Kinh cúi đầu, “Em thấy có đúng không, Tiểu Trà?”

La Bích hiểu ý anh, anh muốn cô nhìn chuyện này từ một góc độ khác. Quả thật, cô chỉ thấy một mặt tiêu cực đã đánh mất lòng tin vốn có về cuộc sống. Nhưng mà... câu nói cuối cùng của anh, có phải còn có chút ý tứ nào khác không?

“A... Em chợt nhớ ra hai ngày nữa phải đi dạo phố với cô.” La Bích nghĩ tới người phụ nữ dễ gần, vô cùng nhiệt tình kia, cảm thấy trong lòng bồn chồn, “Sao cô biết vụ án của chúng ta đã kết thúc?”

“Có lẽ đã âm thầm liên lạc với đàn anh của em từ lúc nào rồi.” Du Kinh hơi đau đầu, “Có điều thế cũng tốt, ngày mai anh đi còn đang sợ em nhàm chán đây.”

“Làm gì có, trước đây chỉ có một mình em vẫn ổn mà.” La Bích khí phách vỗ ngực nói, nhưng nhìn sắc mặt của Du Kinh lại đổi giọng, “Nhưng bây giờ có anh, đúng là khác, ha ha.”

Ngày hôm sau, khi La Bích thức dậy đã thấy mình ở trên giường, bên hông còn có một bàn tay quăn lầy, nhớ ra hôm qua đang nói chuyện thì ngủ gật, người này cũng thật là... quá trắng trợn rồi đấy!

Cảm quan toàn thân bị phóng đại, sau lưng sát vào lồng ngực trần của chàng trai dường như bắt đầu nóng lên, dù trời đã sang thu nhưng La Bích vẫn cảm thấy sáng sớm hôm nay cực kỳ dễ toát mồ hôi. Cô lấy dũng khí cầm tay chàng trai ra khỏi người mình, sau đó rời khỏi cái giường tội ác này như chạy trốn.

La Bích rửa mặt xong Du Kinh đã thức dậy, một tay gối sau đầu, nhìn chằm chằm La Bích với vẻ gọi cảm đặc biệt của buổi sáng.

La Bích đã bình tĩnh lại, trực tiếp mở cửa phòng đi ra, “Anh còn chưa chịu dậy à?”

“Ừ, anh về đánh răng rửa mặt, em làm thêm một phần bữa sáng nhé.” Du Kinh cầm áo ngủ lụa trên đầu giường mặc vào, theo La Bích ra ngoài, cầm lấy chìa khóa trên học tủ cạnh cửa, vừa đi còn vừa lẩm bẩm, “Thật sự rất bất tiện...”

Khi La Bích đang nấu mì, Du Kinh rửa mặt xong quay lại ôm cô từ phía sau.

“Anh đừng nghịch, cẩn thận bỏng.”

“Em thật sự không định cho anh một nụ hôn chào buổi sáng à?” Du Kinh quay đầu La Bích lại.

La Bích hôn nhanh một cái lên môi anh, hơi thở hai người đều mang theo hương bạc hà mát lạnh, cô nhanh chóng quay đầu lại, hỏi Du Kinh, “Chuyến bay lúc mấy giờ?”

“Ừm, hai tiếng nữa.” Du Kinh nhìn đồng hồ đeo tay.

Hai tiếng sau.

Khi La Bích lái chiếc Land Rover của anh, nhớ tới cảnh nồng nhiệt ở sân bay, tim không khỏi đập loạn nhịp.

Sau khi ăn sáng, La Bích nói muốn đi tiễn, Du Kinh vốn không muốn để cô chạy tới chạy lui, nhưng thấy cô nhất quyết đành đồng ý. Ở sân bay, trước khi vào phòng chờ, Du Kinh quay đầu hỏi, “Em thật sự không goodbye kiss anh à?”

“Ồ đây rất nhiều người.” La Bích đỏ mặt nhìn người ra ra vào vào.

“Nhanh khoảng bốn năm ngày sẽ về, lâu có khi phải tới nửa tháng.” Giọng nói lạnh lùng thường ngày nghe có phần ai oán.

...

“Được rồi, em về đi, gọi điện liên lạc sau” Du Kinh xoa người định đi.

La Bích kéo âu phục của anh lại ngăn anh đi về phía trước, vòng tới trước mặt anh, kiễng chân lên, hai tay đặt lên cổ anh nhắm mắt lại hôn một cái. Cho nên cô không thấy vẻ mặt đắc ý của Du Kinh.

Người đến người đi nhìn đôi tình nhân quyền luyến này, La Bích bị hôn đến hết hơi, Du Kinh không thể không bỏ dở nụ hôn này. La Bích dùng hai mắt

ngập nước nhìn người đàn ông trước mặt.

“Còn hôn tiếp thì không cần lên máy bay nữa.” Du Kinh nhếch khóe môi, lại hôn một cái nữa lên gò má La Bích, “Ngoan ngoãn chờ anh về. Lái xe cẩn thận.” Nói xong, anh xoay người đi vào.

La Bích cảm thấy duyên phận rất thần kỳ. Trước kia cô chưa từng nghĩ tới sẽ thân mật với một người đàn ông như thế, hai người từ khi quen biết đến yêu nhau chỉ trong một tháng, có lẽ Du Kinh nói không sai – khi tình cảm sâu đậm, tất cả đều là nước chảy thành sông. Hành động theo trái tim mình có gì không tốt?

Trước đây cô luôn nghĩ, ở bên bố mới là tốt nhất, cho tới bây giờ mới biết tâm nguyện lớn nhất của bố cô là thấy cô sống vui vẻ. Hiện giờ, người vui vẻ nhất có lẽ không phải cô, mà là bố cô.

Dừng xe ở gần trung tâm thương mại, khi xuống xe cô gọi điện cho cha già nhà cô, ai ngờ đối phương luôn trách cô không cho ông tới xem bạn trai cô, nói bây giờ công việc quá bận không có thời gian để tới nữa rồi...

“Soái ca, con nói này, đây là bạn trai con, không phải bạn trai bố, bố nóng vội như kiểu con gái bố không ai thèm lấy như vậy làm chi?”

“Con nhóc lừa đảo này, bố sợ con bị người ta lừa mà.”

“Bố nghĩ con gái bố ngốc hay đàn độn vậy?” La Bích cười nói.

“Xin hỏi...” Một giọng nam vang lên phía sau, La Bích nhìn thoáng qua, là một người đàn ông mặc âu phục.

Nói vào điện thoại một câu cúp máy trước, cô khôi phục vẻ mặt thản nhiên, xoay người hỏi người đàn ông kia, “Có chuyện gì ạ?”

“Đúng là em rồi!” Người đàn ông kia rất vui mừng, vẻ mặt cũng vì thấy La Bích mà sáng lên, rất bắt mắt.

“Xin lỗi, chúng ta... quen nhau à?” La Bích có chút khó hiểu nhìn người đàn ông đang vui mừng này.

Dường như lúc này anh ta mới ý thức được hiện giờ bề ngoài của mình đã khác, anh ta gãi đầu, hơi lúng túng nói, “Cũng đúng, anh thay đổi nhiều như vậy nhất định em không nhận ra anh.”

“Chào em, anh là Lâm Tín Nhiên.” Anh chàng đứng thẳng lên giới thiệu một cách chính thức.

Ngay từ đầu La Bích đã cảm thấy có chút quen thuộc, trong giây lát bỗng nhớ tới anh chàng mặt đầy máu mũi, ăn mặc rách nát nằm trên mặt đất trước kia.

“Thì ra là anh.” Trong mắt La Bích hiện lên vẻ khó tin, nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lượt, “Đúng là thay đổi nhiều thật.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tình Địch?

Trong tiệm cà phê, hai người ngồi đối diện. La Bích im lặng không nói gì, trước mặt người không quen, trên cơ bản cô luôn duy trì đáng vẻ muốn sống chớ tới gần, dù cô đã từng giúp đỡ người đàn ông ở đối diện.

“Anh còn chưa biết tên em.” Voi bốt sự vui mừng ngạc nhiên, người đàn ông ầm áp cười hỏi La Bích đang khuấy cà phê.

“La Bích.”

“Em ít tuổi hơn anh thì phải. Anh có thể gọi em là Tiểu Bích không?”

“Nên gọi em là La Bích đi.” La Bích không quen có người gọi mình như thế, cảm giác nổi da gà.

“Ừm, cũng đúng, thế này mới đúng với cảm giác mà em để lại cho anh.”

“Em làm sao?”

“Nhìn có vẻ rất lạnh lùng, không dễ thân với người khác.” Lâm Tín Nhiên nhớ lại, “Nhưng trong lúc anh thảm hại nhất em lại là người giúp anh.”

“Đó là vì khi đó anh thật sự quá tệ thảm.” La Bích trực tiếp nói ra cảm nhận lúc đó, “Em nhìn không nổi.”

“Cũng đúng.” Lâm Tín Nhiên có vẻ than thở, “Thế giới không tốt đẹp như chúng ta tưởng.”

“Vậy nguyên nhân gì khiến anh tâm huyết dâng trào biến thành đáng về kia?” Bây giờ La Bích cũng giống Du Kinh, hay chú ý tới chi tiết, dù người đàn ông trước mặt không mặc quần áo hàng hiệu, nhưng từ cử chỉ hành động của một người có thể thấy được anh ta xuất thân từ gia cảnh tốt, lời nói cử chỉ của một người có liên quan rất lớn với môi trường trưởng thành.

Lâm Tín Nhiên thì mang về kinh ngạc, “Làm sao em biết?” Thấy La Bích không muốn giải thích, chính anh nói về những gì đã trải qua trong một năm trước.

Quê của Lâm Tín Nhiên không ở đây mà ở thành phố bên cạnh. Sau khi tốt nghiệp đại học, mờ mịt bốn năm, đưa con trai Lâm Tín Nhiên luôn ngoan ngoãn lại không muốn tiếp nhận sự sắp xếp của gia đình, không muốn đi làm ở công ty sáng đi tối về. Cãi nhau với bố mẹ một trận, không nhận bất cứ sự tiếp tế nào của bọn họ, cầm lấy mấy trăm đồng, nhặt mấy bộ quần áo, xông ra khỏi nhà trải nghiệm thế giới bên ngoài.

Chỉ có mấy trăm đồng nên anh cứ thế đi bộ khắp nơi. Trên đường từng gặp lừa đảo, bị người ta lừa mất một nửa số tiền không nhiều, số tiền còn lại chỉ đủ ăn, không có chỗ ngủ, chỉ có thể tìm McDonal mở 24h ngồi nghỉ một đêm hoặc xuống gầm cầu ngồi cả đêm. Quần áo dần cũ nát, thậm chí rách rưới. Để tiết kiệm tiền, anh chỉ dám ăn thức ăn nhanh đáng giá mấy đồng.

Ngày gặp được La Bích, anh đã lưu lạc một tháng, cảm thấy kiệt quệ, sờ túi chỉ còn tờ một trăm đồng cuối cùng, anh đi về phía nhà ga, vừa đi anh vừa suy nghĩ những chuyện đã trải qua một tháng nay, khiến anh nhìn nhận lại xã hội này, nhìn rõ con đường phía trước của mình.

Sau đó là một nắm tay đưa tới trước mặt, một bàn tay muốn chộp lấy đồng tiền trong tay anh, tờ tiền rách ra làm đôi. Anh còn chưa kịp nhìn rõ là ai đã nghe tên kia chửi bậy một câu, “Đại ca, nó còn giữ một nửa kia!” Thì ra có hai tên, khi ngã xuống anh đã nghĩ thế.

Đã hai ngày anh không ăn cơm, cho dù trước đây khỏe mạnh thế nào bây giờ cũng không có sức đánh trả, để mặc hai người kia tay nắm chân đá, cuối cùng cướp đi nửa tờ một trăm đồng trong tay anh, còn lật ngược ba lỗ trên lưng anh xuống đất. Hai tên kia không tìm được thứ gì đáng tiền, thấp giọng chửi vài câu rồi bỏ đi. Để lại đồ đạc rơi đầy đất và anh thương tích đầy mình.

Khi anh mở mắt ra đã thấy mái tóc dài của cô gái kia rủ xuống hai bên má cô, ngũ quan không có bất cứ biểu cảm gì chỉ yên lặng nhìn anh. Không biết bao lâu sau, đầu anh bắt đầu choáng váng, gió lạnh hong khô máu mũi đang chảy ra của anh, anh cố gắng lắc đầu, dùng sức mở mắt ra, chỉ thấy cô gái kia móc túi, rút mấy tờ một trăm đồng ra khỏi ví tiền, thả xuống ngực anh. Sau đó không nói gì nữa, hai tay lại đút vào túi áo, quay đầu bỏ đi.

Thừa dịp cô gái còn chưa đi xa, Lâm Tín Nhiên nhịn đau chống lưng dậy, lớn tiếng hô, “Tôi tên là Lâm Tín Nhiên!” Nói xong anh lại ngã xuống, có vẻ dùng quá nhiều sức, sau khi ngã xuống anh thờ hồn hên.

Cô gái kia chính là La Bích.

Lúc đó La Bích mới từ nhà trở về trường, xuống xe, khi đang mua nước ở quầy đồ vật thì nghe thấy hai tên côn đồ nói về vụ cướp vừa rồi của bọn chúng, ngầm thuốc lá với kẻ rất đặc ý.

La Bích xoay người bỏ đi không quay đầu lại, cô không phải người thích quan tâm chuyện người khác.

Đi ra khỏi nhà ga một đoạn thì cô thấy người đàn ông bị cướp nằm trên mặt đất, không biết xuất phát từ tâm trạng thế nào, La Bích đi tới, nhìn người kia rất lâu, sau đó lặng lẽ lấy ra mấy tờ ông nội Mao rồi buông xuống.

Đi được một đoạn lại nghe người phía sau hô to, “Tôi tên là Lâm Tín Nhiên!” Đi mấy bước nữa lại nghe tiếng ngã xuống, La Bích không nhìn lại, đi thẳng về trước.

“Vậy bây giờ anh là...” Thật ra nghe xong chuyện Lâm Tín Nhiên kể, trong lòng La Bích vẫn có phần bội phục anh ta.

“Thật ra nhà anh mở trung tâm thương mại, anh tới phụ trách chi nhánh bên này.” Lâm Tín Nhiên sờ gáy, hơi ngượng ngùng nói.

“Đúng rồi, em đang là sinh viên à?” Lâm Tín Nhiên hỏi.

“Vâng, em đang học nghiên cứu sinh năm thứ nhất.” La Bích cảm thấy rất hứng thú với kinh nghiệm lưu lạc của anh ta, “Vậy một tháng đó làm sao anh xoay sở được?”

“Anh à, thật ra khi đó chưa kịp nghĩ nhiều đã bỏ ra ngoài. Anh biết...”

Mang theo chút hoài niệm, Lâm Tín Nhiên miêu tả lại những gì anh nghe thấy nhìn thấy lúc đó, La Bích chưa từng trải qua chuyện đó nên rất chăm chú nghe anh kể, hơn nữa cách nói chuyện của anh rất hài hước, rất thu hút.

Bà Du mua sắm xong đi qua tiệm cà phê, ánh mắt đảo qua cửa kính, ai ngờ liếc một cái đã nhận ra La Bích. Không biết vì ánh mắt bà Du quá tinh hay người ngồi đối diện La Bích quá xuất chúng, nói chung, bà Du chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy La Bích, đồng thời người ngồi đối diện không phải con trai bảo bối của bà.

Bà Du thấy hai người trò chuyện vui vẻ, trước tiên không cần biết tình hình thế nào mà lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho con trai. Nhưng đợi mười phút, lượn quanh một vòng mà bà Du vẫn chưa thấy con trai hồi âm, trong lòng thầm mắng đứa con này bất hiếu.

Ung dung bước vào tiệm cà phê, bà Du đi tới bàn La Bích ngồi, vỗ vai La Bích ra về rất ngạc nhiên, “Tiểu Trà, thật khéo quá đi ~”

La Bích cũng rất ngạc nhiên nhìn người phụ nữ xách một cái túi trong tay, “Cô, cô cũng tới đây mua đồ ă?”

“Đúng thế, Tiểu Trà, uống trà chiều với bạn à? Đã nói nếu hôm nay con rảnh thì đi dạo phố với cô mà.” Nói rồi bà kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, tuyệt đối không khách sáo.

“Chào phu nhân, mạo muội hỏi một câu.” Lâm Tín Nhiên nhìn người phụ nữ này không xác định lắm, “Bà là phu nhân chủ tịch Bích Hải phải không ạ?”

“Ha ha... Đứa bé này thật tinh mắt, sao lại biết tôi?” Bà Du có chút buồn bực, rõ ràng mình rất ít xuất hiện trước mặt công chúng, sao vẫn bị biết được?

“Cô, vậy... Bích Hải là của nhà cô ă?” La Bích đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi một câu.

“Ừm, trên lý thuyết thì có thể nói vậy. Nhà cô đều ở đó cả mà.” Bà Du vui vẻ kéo tay La Bích, “Rảnh rồi cô dẫn con tới nhà cô chơi.”

Trong lòng La Bích đã cực độ khinh bỉ anh chàng đang ngồi trên máy bay, nói cái gì mà không có nhà, phải ở khách sạn. Thì ra nhà anh chính là khách sạn, đúng là cao thủ nói dối, mặt không đỏ sắc!

“Thật ra mấy năm trước cháu và cha cháu đã may mắn được ăn một bữa cơm với phu nhân và chủ tịch, vì nhìn phu nhân có vẻ ngày càng trẻ ra nên không dám chắc chắn.” Lâm Tín Nhiên cười cười nói, không hề bị cuộc nói chuyện của hai người ảnh hưởng.

“Thì ra là thế.” Bà Du gật đầu, “Cậu là bạn của Tiểu Trà ă?”

“À... Thật ra vừa rồi chúng cháu mới chính thức làm quen.” Lâm Tín Nhiên ngượng ngùng trả lời.

Mới quen đã trò chuyện vui vẻ như thế? Bà Du trầm nghĩ, hiếm hoi lắm con trai mới vừa ý một cô bé, làm sao có thể để người khác cướp mất được, ngay lúc này, bà Du lập tức tuyên bố chủ quyền.

“Đúng rồi, sao thằng nhóc thối kia không ra ngoài với con?” Nói thì nói với La Bích, nhưng ánh mắt thì lại liếc cậu trai kia.

“Du Kinh ă... Anh ấy đi Anh rồi ă.” La Bích nghĩ một chút lại nói, “Lẽ nào anh ấy không nói với cô ă?”

Đương nhiên không! Bà Du gào thét trong lòng, chẳng trách không trả lời điện thoại.

“Thằng nhóc thối này, luôn tới lui không có tung tích, sao lần này lại đi sớm thế chứ, cô đã bảo nó ở đây với cô đến sang năm mới được đi cơ mà! Lát nữa cô phải gọi điện mắng nó!” Bà Du chỉ bực rên sát không thành thét, con mình chân trước vừa đi, chân sau đã có tình địch.

“Không phải đâu cô, anh ấy nói sang đó giải quyết xong chuyện bên kia rồi sẽ về, không đi nữa.” La Bích nói lại nguyên văn cho bà Du, “Có thể cùng đón năm mới nữa ă.”

Lâm Tín Nhiên thấy hai người trò chuyện về một người đàn ông khác, có vẻ là bạn trai La Bích? Lâm Tín Nhiên không vì vậy mà mất cảm tình với La Bích, nhưng rất hiểu chuyện mà lui một bước.

“Phu nhân, La Bích, cháu đi trước làm việc, hai người chậm rãi trò chuyện.” Nói rồi anh lấy điện thoại ra nói với La Bích, “Anh có thể xin số liên lạc không?”

“Không cần đâu, có duyên sẽ gặp lại.” La Bích không tùy tiện cho người khác số điện thoại, cho dù là một người quen cũ trò chuyện rất vui.

“Vậy được, anh đi trước, tạm biệt.” Lâm Tín Nhiên không thất vọng, đáp án trong dự đoán, anh đứng lên lễ phép gật đầu rồi ra ngoài trả tiền.

Còn bà Du thì rất khen ngợi cách làm của con dâu tương lai, vô tình bao nhiêu đáng yêu bấy nhiêu mà!

“Đi thôi... Đi dạo với cô.” Nói xong, bà cũng kéo La Bích đứng lên.

“Cô à, trước kia Du Kinh thế nào ă?” La Bích khoác tay bà Du vào một cửa hàng quần áo nam.

“Nó ấy à, cả ngày chỉ một biểu cảm, chẳng đáng yêu chút nào, luôn dùng IQ cao vớng của nó để cười nhạo hai người già chúng ta, từ trước đến nay cô chưa từng hưởng thụ quá trình dạy con học bài. Khi nó mười sáu tuổi đã rời khỏi bọn cô để ra nước ngoài, một mình ở bên ngoài chơi rất vui vẻ. Con xem, hai người già cả bọn cô bị nó quên sạch rồi, nếu không có con, có lẽ sang năm nó lại đi, sau này chỉ còn hai người già bọn cô lẻ loi trong nhà.” Bà Du khoa trương kẻ khổ, kẻ hết mấy năm qua Du Kinh có lỗi với bọn họ thế nào, “Con nói xem, ra nước ngoài thì không nói làm gì, còn chưa hề có bạn gái, suýt chút nữa cô còn nghĩ nó là gay, may mà cô nhìn thấy con, con giống như một tia sáng, xoẹt một cái chiếu sáng cả thế giới...”

Bà Du hưng phấn nói như viết văn, La Bích nghe mà buồn cười. Bà Du mặc dù khoa trương một chút nhưng từ đó có thể nhận ra từ nhỏ Du Kinh đã rất tự lập, có suy nghĩ riêng của mình.

“Vậy vì sao anh ấy lại chọn ra nước ngoài học tâm lý tội phạm ă? Cô chú không cảm thấy làm việc này rất nguy hiểm sao?” La Bích nghĩ bà Du yêu thương con mình như thế, theo lý mà nói sẽ không đồng ý để anh ấy làm công việc này mới đúng.

“Con tưởng cô muốn à? Con xem tính cách của nó đấy, có chịu nghe người khác nói không? Bọn cô cũng đành chấp nhận.” Bà Du có chút buồn bực, “Có điều điều kiện tiên quyết để bọn cô đồng ý là nó có đủ năng lực tự bảo vệ thì mới lui bước.”

“Rất khó để tưởng tượng anh ấy lại thích việc này.”

“Nói tới chuyện nó nhất định học cái này, dường như là từ sau khi đưa nó về ở nhà ông nội mấy ngày, nó đột nhiên rất hứng thú với cái này. Có điều cô cũng không rõ lắm. Con cũng biết đấy, tính cách của nó luôn nói một không nói hai.”

“Lẽ nào cô không nắm được điểm yếu nào của anh ấy ả?”

“Điểm yếu? Lần nào cô cũng phải dùng đoạn tuyệt quan hệ nó mới chịu về, con nói xem có điểm yếu nào không?”

“Khụ khụ, anh ấy đúng là hư hỏng quá ả.” La Bích cười hỏi, “Cô à, bình thường chỉ có mình cô ra ngoài thôi ả?”

Hỏi đến chuyện này bà Du có phần bất đắc dĩ.

“Đúng thế, bình thường bố thằng bé bận rộn quản lý khách sạn, con trai thì thường xuyên ở nước ngoài, cho dù về nước cũng rất bận. Cô ấy à, đành ra ngoài đi dạo một mình thôi.”

“Thật ra, sau này cô muốn đi dạo phố cứ nói với cháu trước, cháu có thời gian rảnh có thể đi cùng cô.” La Bích châm chước nói, dù bình thường cô cũng không thường đi mua sắm.

“Đã nói con gái là áo bông tri kỷ mà, Tiểu Trà...” Bà Du nói, “Nếu mẹ con không ngại, con gọi cô là mẹ trước đi được không? Con xem, cô chưa từng hưởng thụ cảm giác ấm áp khi có con gì cả...”

“Thật ra... khi con vừa chào đời mẹ con đã qua đời rồi, con cũng không biết cảm giác có mẹ là thế nào.” Nghĩ tới người mẹ chưa từng gặp mặt kia La Bích có chút buồn rầu.

“Không sao, Tiểu Trà, sau này có mẹ Du yêu thương con.”

“Cô à, cô nói Du Kinh mặc cái áo này có đẹp không?” La Bích chỉ vào cái áo ngắn tay một màu bó sát người.

Đứa bé này, đổi đề tài có nhanh quá không? Xem ra phải bảo con trai tăng nhanh tiến độ, nếu không chờ con bé gọi mẹ quá lâu!

Ngày hôm sau bà Du mới nhận được tin nhắn hồi âm của Du Kinh.

Bà Du: Con trai, hình như con có tình địch!

Du Kinh: Hử?

Bà Du: Hôm qua mẹ thấy Tiểu Trà và một cậu trai trò chuyện rất vui vẻ trong quán cà phê.

Du Kinh: À.

Bà Du: Thật ra con không thích Tiểu Trà đúng không?

Du Kinh: ?

Bà Du: Con xem, con chẳng nóng vội chút nào, thì ra là mẹ nghĩ quá nhiều.

Du Kinh: ...

Bà Du: Thằng nhóc thối, xuất ngoại cũng không nói với mẹ già, mẹ tức giận! Tạm biệt!

Ngón tay Bà Du gõ hồi âm rất nhanh rồi gửi đi, ném điện thoại sang một bên, trong lòng không có cách nào với đứa con trai này. Tuy từ nhỏ con trai đã tự lập, trả lời cũng chỉ một hai chữ và dấu chấm câu, nhưng bà luôn cảm nhận được tâm tình con trai thể hiện qua mấy dòng chữ.

Con trai quan tâm, bà biết.

Bà Du đoán không sai, Du Kinh nhận được tin từ bà Du xong lập tức gửi tin nhắn cho La Bích.

Du Kinh: Tiểu Trà.

La Bích đáp lại rất nhanh.

La Bích: ?

Du Kinh: Nhớ em

La Bích: Vậy anh trở về nhanh một chút.

Phía sau còn kèm thêm biểu tượng mặt cười ngoắc ngón tay.

Du Kinh không cần hỏi gì hết đã nhận được đáp án, anh trả lời một câu: “Chờ anh.”

Nhìn hai chữ này, La Bích biết không có gì to tát lại vẫn không nhận được vì hai chữ này mà nở nụ cười. Trước kia La Bích nhìn những người yêu nhau thấy rất khó hiểu, chỉ vì chuyện rất đơn giản thôi mà có thể vui vẻ lâu đến vậy, bây giờ cô cũng chỉ vì hai chữ đơn giản mà tâm trạng hưng phấn.

La Bích vỗ mặt mình, trong lòng nghĩ, quả nhiên sa vào lưới tình là vô cùng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chuyện Trước Kia

Du Kinh đã đi một tuần. Một tuần không gặp, La Bích ngày càng nhớ bóng người cao lớn kia.

Mỗi ngày hai người đều tâm sự qua điện thoại, Du Kinh tiết lộ vừa tới Anh đã bị một vụ án níu chân, hiện giờ đang trong giai đoạn kết án, anh đang xử lý những chuyện còn lại.

“Vậy anh có còn thời gian để ngủ không?” La Bích mở một hộp sữa đổ vào cốc thủy tinh.

“Anh sẽ không làm chuyện không tốt cho sức khỏe.” Du Kinh nghe La Bích đang uống gì đó, than một câu, “Anh cũng rất khát.”

“Vậy sao không uống nước đi?” La Bích liếm môi.

“Khát này không giống khát đấy.”

“Khụ khụ...” La Bích bị sặc sữa, lập tức nghe thấy đầu bên kia truyền tới tiếng cười xấu xa, La Bích nhanh chóng rút khăn giấy lau miệng, “Xấu xa!”

“Eric...” La Bích nghe bên kia vang lên một giọng nữ, dường như Du Kinh đáp lời.

“Thì ra tên tiếng Anh của anh là Eric, được rồi, anh đi làm việc trước đi, em đi tắm đây.”

“Ừ.” Du Kinh dừng một chút, lại than thêm một tiếng, “Tiểu Trà, anh thật sự rất nhớ em.”

La Bích nghe câu này, mặt đỏ bừng, ngập ngừng nói, “Em cũng thế.” Rồi nhanh chóng ngắt máy, vỗ vỗ gương mặt tự nhiên đỏ lên của mình, cầm áo ngủ đi tắm.

La Bích tắm rửa xong phát hiện trong điện thoại có một tin nhắn, do Lý Hoài Nhân gửi tới.

Đàn anh xấu tính: Đàn em, đã lâu không gặp em, ngày mai ra ngoài uống gì đó đi?

Quý nhỏ mọn này còn biết chủ động hẹn người ta ra ngoài uống nước? La Bích quen Lý Hoài Nhân ba, bốn năm, quá hiểu tính cách của anh, nhất định anh thấy Du Kinh đi rồi nên không nhận được nữa.

“Thời gian, địa điểm.”

Đàn anh xấu tính: Đàn em, em thật sự thay đổi rồi.

Mới mở ra xem thì tin nhắn tiếp theo đã tới.

Đàn anh xấu tính: Ba giờ chiều, anh tới đón em, OK?

La Bích: OK.

“Đi đâu?” La Bích lên xe hỏi.

“Nghe nói gần chỗ bọn em mới mở một quán cà phê rất đẹp.” Lý Hoài Nhân đánh tay lái đi ra.

“Nói đi, mục đích của anh.”

“Hi hi, La Bích, em đúng là hiểu anh thật.”

La Bích: ...

“Đừng thế mà, em xem anh còn mời nước rồi, nói nghe xem vì sao đột nhiên lại vào mắt nhau, rõ ràng hai người còn chưa quen biết bao lâu, làm thế nào đã thành một đôi rồi?” Lý Hoài Nhân ở trước mặt Du Kinh không khác gì người hầu, tuyệt đối không dám hỏi chuyện không nên hỏi, nhưng trước mặt cô đàn em đã quen biết nhiều năm thì khác.

“Duyên phận.” La Bích chống cằm suy nghĩ một lúc, cảm thấy từ này thích hợp nhất để miêu tả mối quan hệ khó tin này.

“La Bích, em quá không nghĩa khí rồi đây ! Trước kia là ai giúp em ngăn cản những đàn anh, đàn em hiến thân hả? Anh...”

“Em thật sự không biết, em chỉ cảm thấy thích anh ấy thôi đấy, làm sao?”

Lần này đến lượt Lý Hoài Nhân không còn lời nào để nói.

“Em không sợ tính tình anh ấy có vấn đề, nhân cách có chỗ quái đản à?” Hai người gọi đồ uống xong ngồi xuống, Lý Hoài Nhân không vòng vo nữa.

“Nếu anh ấy có vấn đề thì anh cũng sẽ không cuồng nhiệt chạy theo anh ấy như thế.” La Bích liếc mắt khinh bỉ.

Lý Hoài Nhân: ...

“Em nói xem vì sao đại ca lại thích em được nhỉ?” Lý Hoài Nhân vừa uống ép trái cây vừa nói.

La Bích cầm điện thoại lên gõ một lúc, Lý Hoài Nhân khinh bỉ cô, “La Bích, em không tập trung.”

“Em đang trả lời vấn đề của anh.” Nói xong giờ điện thoại tới trước mặt Lý Hoài Nhân, “Tự xem đi.”

La Bích: Đàn anh hỏi vì sao anh lại thích em.

Cá voi lớn: Bởi vì em đáng yêu.

La Bích: Lớn thế này rồi, lần đầu tiên có người nói em đáng yêu đấy.

Cá voi lớn: Đáng yêu = đáng để anh yêu.

La Bích: ...

La Bích: ...

Lý Hoài Nhân: ...

“Anh biết vì sao em lại nhàm chán ra ngoài để nghe những câu hỏi nhàm chán của anh không?” La Bích cầm điện thoại gõ một lát nữa, mở miệng nói với người đang mang về mặt khinh bỉ ở đối diện.

“Anh đã biết mục đích của em không trong sáng!” Lý Hoài Nhân phản ứng lại.

“Rốt cuộc ai mục đích không trong sáng trước?”

...

“Vì sao anh sùng bái Du Kinh như thế?”

Theo nhận thức của La Bích đối với Lý Hoài Nhân, anh cũng coi như người nổi tiếng trong trường, sùng bái một người đàn ông chỉ lớn hơn mình hai tuổi như vậy chắc chắn phải có nguyên nhân, cô cảm thấy nguyên nhân này chính là quá khứ của Du Kinh mà cô muốn biết.

“Hi hi, muốn biết về đại ca phải không? Hỏi đúng người rồi đây!” Lý Hoài Nhân thay đổi thái độ khác, nở nụ cười thô bỉ.

La Bích: ...

“Khụ khụ, chuyện này đương nhiên là có nguyên do, phải bắt đầu nói từ lúc anh mới mười ba tuổi, vừa lên cấp hai.” Ánh mắt Lý Hoài Nhân trở nên xa xăm.

Năm đó anh vẫn còn ở căn nhà hai, ba tầng ở nông thôn.

Buổi sáng hôm gặp được Du Kinh, Lý Hoài Nhân chạy ra ngoài đá bóng với đồng bọn hàng xóm. Khi đang đá gay cấn, trời đột nhiên đổ mưa. Mọi người vội vã giải tán, Lý Hoài Nhân ôm quả bóng chạy bèn chạy về nhà.

Khi chạy qua một căn nhà thấy ngoài cửa vây đầy người, những người tò mò đều bị băng cảnh giới của cảnh sát ngăn ở ngoài. Bởi vì đây thì muộn nên Lý Hoài Nhân mười ba tuổi hện nhất chiều cao và cân nặng của mình, đi ra ngoài luôn bị người khác tưởng là mới năm thứ ba tiểu học. Đương nhiên, điều này cũng dễ anh dễ dàng lách qua đám người lớn đang vây chặt kín và băng cảnh giới rất cao, thuận lợi chen vào.

Những người lớn xung quanh hô gọi anh ra ngoài, khi đó ánh mắt anh chỉ thấy bên trong cửa phòng là một màu đỏ hỗn loạn.

Cả thế giới chìm trong máu đỏ, trên sô pha, trên khăn trải bàn, trên thảm... chỉ ngoại trừ cậu thiếu niên rất cao mặc áo sơ mi trắng (trong mắt Lý Hoài Nhân rất lùn lúc đó thì Du Kinh 15 tuổi cao 1m75 đã là rất cao rồi). Áo sơ mi trắng, quần đen, tay đứt túi quần, đứng trong thế giới màu đỏ đỏ cực kỳ khác biệt, cậu thiếu niên nhắm mắt lại cau mày.

Dường như giật mình vì Lý Hoài Nhân xông tới, cậu ta mở mắt, nhìn anh một cái, chân mày bỗng buông ra.

“Còn một đứa bé nữa.” Cậu thiếu niên nói chuyện, ngón tay chỉ vào gần cửa chỗ Lý Hoài Nhân đang đứng, “Đứa bé kia vốn đứng ở đó.”

Một ông chú rất cao to mặc đồng phục cảnh sát xoay người lại, “Cậu là ai?”

“Nơi này có vết giày dính máu rất lộn xộn, rất vội vàng.” Du Kinh chỉ vào quãng đường từ phòng bếp tới cửa, “Rất rõ ràng, hung thủ nhìn thấy cái gì đó nên mới đuổi theo ra ngoài.”

“Mẹ nó, tôi hỏi cậu là ai! Cậu tưởng ai cũng được phép vào đây à!” Ông chú nổi giận dưng dưng, xem thường lời nói của một đứa trẻ miệng còn hôi sữa.

“Thằng bé nói đúng.” Một ông lão tóc hoa râm, đeo mắt kính đứng lên từ bên cạnh thi thể.

“Ông Du...” Ông chú kia biết vị thanh tra tiếng tăm lừng lẫy này, bởi ông từng giúp đại đội phá rất nhiều vụ án.

“Thằng bé là cháu tôi, Du Kinh.” Ông lão đi tới vỗ vai Du Kinh, “Nói tiếp đi.”

“Hiện trường rất lộn xộn, đây không phải một cuộc mưu sát có kế hoạch.” Du Kinh cúi đầu trầm tư, “Có lẽ hung thủ mắc bệnh tâm thần. Hơn nữa đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới suy nghĩ bình thường của hắn.”

“Trong tay hắn cầm hung khí, người chết ngã về phía cửa, ở đó có rất nhiều vết máu, người chết và hung thủ từng xảy ra xung đột. Người chết nhìn thấy con mình đứng ở cửa, bảo đứa bé chạy trốn, dùng hết sức lực ôm lấy hung thủ.” Du Kinh ngồi xổm xuống nhìn người chết, tưởng tượng cảnh tượng lúc đó.

“Tiếp tục.” Ông Du trầm giọng nói.

“Bây giờ đứa bé khả năng còn sống sót, gần đây có rất nhiều chỗ để trốn. Đối với một đứa trẻ chưa lớn, rất có thể đang trốn ở nơi quen thuộc nhất.” Du Kinh đứng lên.

“Nói không sai.” Ông Du gật đầu khen ngợi.

“Có ai biết đứa trẻ nhà này không?” Ông chú cao lớn kia đi ra cửa hỏi, tiện tay đẩy thân hình gầy còm của Lý Hoài Nhân ra ngoài băng cảnh giới.

Lý Hoài Nhân giờ mới phản ứng kịp, chợt nhớ ra đứa bé nhà này chẳng phải là cô bé mà mình thích hay sao? Anh ném quả bóng trong tay xuống, kiễng chân nóng vội nói, “Cháu, cháu biết.”

“Vậy cháu biết đứa đó thường chơi ở đâu không?” Ông Du ôn hòa vuốt cái đầu ẩm ướt của Lý Hoài Nhân.

“Mấy bé gái rất thích chơi trốn tìm, thường chơi ở rừng cây nhỏ phía sau.” Lý Hoài Nhân thường xuyên quan tâm tới hành động của cô bé này, đôi khi khi đi đá bóng cũng nhìn thấy cô bé và mấy bé gái cùng tuổi vào rừng cây nhỏ chơi.

“Mọi người có tình nguyện tham gia tìm kiếm không? Nói trước, hung thủ rất hung hãn, đầu óc không bình thường, muốn tham gia phải chuẩn bị tâm lý trước.” Ông chú cao to biết hiện giờ không đủ nhân viên nên kêu gọi người dân trong thôn.

Vài người đàn ông khá to gan đứng dậy, sau đó mọi người nhanh chóng cầm gậy cầm cuốc đi vào rừng cây nhỏ tìm người. Lý Hoài Nhân cũng được ông Du nắm tay dẫn vào rừng cây, Du Kinh thì yên lặng đi theo phía sau.

Trong rừng rất nhiều cây cối, có đồng cỏ khô, bụi cỏ, đồng lá khô, đối với đứa bé thân hình tương đối nhỏ thì rất dễ trốn.

“Cậu bé, biết đứa bé kia tên là gì không?” Ông Du hỏi.

“Mọi người đều gọi em ấy là Tiểu Mạt.” Lý Hoài Nhân cẩn thận nói.

Rất nhiều người lập tức hô tên Tiểu Mạt, nhưng nửa tiếng sau, lật tung hơn nửa rừng cây cũng không tìm thấy.

“Sau đó thì sao?” La Bích nghe rất chăm chú, lên tiếng hỏi.

“Sau đó, mọi người di chuyển tới phía rừng cây gần đường cao tốc, có người dân trong thôn tìm thấy cô bé đang khóc, toàn thân cứng đờ trốn trong bụi cỏ, còn hung thủ vì thần kinh bất thường nên lao ra đường cao tốc, bị xe không kịp phanh nghiền qua ngang người mà chết.” Lý Hoài Nhân có chút thương cảm kể lại vụ thảm án này.

“Vậy bây giờ cô bé kia thế nào?” La Bích tương đối quan tâm tới người sống sót.

“Cô ấy tận mắt nhìn thấy mẹ bị giết, tâm lý bị tổn thương rất nặng, sau này được đại ca đón tới trung tâm tư vấn tâm lý mà anh ấy thành lập để trị liệu rất lâu, hiện đã ổn rồi, hơn nữa còn đang ra sức học tâm lý học.” Lý Hoài Nhân nói tới cô gái kia có vẻ hơi nhớ thương.

“Anh thích cô ấy.” La Bích khẳng định.

“Ừ, có lẽ thế.” Lý Hoài Nhân cũng không phủ nhận.

“Sau này, khi anh nhìn thấy Tiểu Mạt điều trị liền sinh ra ý nghĩ muốn trói hết kẻ xấu ra vành móng ngựa, rồi biết tin đại ca ra nước ngoài, thỉnh thoảng anh lại hỏi thăm ông Du tin tức của anh ấy, còn tìm được rất nhiều tin tức liên quan tới anh ấy trên mạng. Biết anh ấy ở nước ngoài góp sức giải quyết rất nhiều vụ án khó, bắt được hung thủ hung ác, anh cảm thấy anh nên đi theo anh ấy, theo anh ấy đi tới đâu, nơi đó đầy ánh sáng.” Lý Hoài Nhân kích động nói, “Em biết không, khi nghe tin anh ấy sắp về nước, anh lập tức xin tới cục cảnh sát để thực tập, còn cầu xin cục trưởng rất lâu mới được làm trợ lý của anh ấy!”

La Bích: ... Đúng là không biết anh điên cuồng đến thế.

“Đi, anh dẫn em đi thăm “Lam Thiên”. . . À, đó chính là trung tâm tư vấn tâm lý mà đại ca thành lập rất lâu rồi.”

“Lam Thiên là của anh ấy?!” La Bích rất ngạc nhiên. Bởi vì Lam Thiên rất nổi danh trong giới, ở đó quy tụ rất nhiều bác sĩ tâm lý nổi danh trong nước, thù lao một tiếng ít nhất là bốn con số.

“Xem ra hai người đúng là không biết gì về nhau.” Lý Hoài Nhân tặc lưỡi nói, “Xem ra đại ca cũng không biết nhiều chuyện về em.”

La Bích bán một ánh mắt sang, “Vì sao một cô gái như em bị anh nói nghe cứ như con gái hư hỏng thế hả.”

Hai người ra ngoài, đi qua một tiệm trang sức cao cấp lại bị cuốn vào một vụ cướp.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Người Yêu Stockholm

La Bích và Lý Hoài Nhân một trước một sau đi trên phố, đi qua hết cửa hàng này đến cửa hàng khác.

Khi đi tới tiệm trang sức, bốn người đeo mặt nạ đen cầm súng bông lao ra từ chiếc ô tô màu đen bên tay trái La Bích. Lúc này La Bích đã không kịp trốn nữa, người cầm súng đã đối mặt với cô. Đột nhiên, một người đàn ông dáng dấp tương đối cao lớn bước nhanh tới cản đường La Bích, một tay bắt lấy hai tay La Bích ra phía sau, đầu La Bích tự nhiên ngửa ra, họng súng đen chĩa vào thái dương của cô.

“La Bích!” Lý Hoài Nhân có chút hoảng loạn, không hiểu nổi vì sao hai người ra ngoài gặp mặt một chuyện mà cũng gặp phải tình huống này, biết ăn nói sao với đại ca bây giờ! Lý Hoài Nhân lập tức theo vào, xen lẫn trong đám người.

“Cướp đây! Đưa hết tiền ra đây!” Tên bắt La Bích bước vào trong cửa hàng, “Đưa nào định báo cảnh sát sẽ có kết cục giống con nhỏ này!” Dứt lời, hắn chọc mạnh khẩu súng vào đầu La Bích, “Bòm!”

La Bích cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cánh tay bị kéo căng ra sau, thái dương cũng đau nhói, hẳn là trầy da rồi. Vốn cho là khả năng tự bảo vệ của mình không tệ, nhưng trong lúc sức mạnh nam nữ chênh lệch thế này lại hoàn toàn không thể sử dụng khả năng tự vệ.

Tiệm trang sức hơn 200 mét vuông có khoảng 15 người, bao gồm cả khách và nhân viên cửa hàng. Mười hai nữ, bốn nam, một người trong số đó còn là Lý Hoài Nhân vừa mới trà trộn vào. Bốn tên cướp ngang súng, con tin hoàn toàn không có khả năng kháng cự. Cho dù bị bắt, La Bích đảo mắt nhìn hiện trường, bình tĩnh phân tích.

Từ khi bọn họ vào, ngoại trừ người đàn ông cao lớn này, ba tên còn lại đã bắt đầu cướp đoạt tiền bạc, cả đồ trên người khách hàng.

Toán cướp này rất cẩn thận, nhìn vòng trang sức vàng chóa, nhẫn kim cương lấp lánh mà ánh mắt sáng rực lên, hành động nóng vội, có một người thậm chí còn run tay. Đám cướp này không phải kẻ tái phạm, kẻ tái phạm sẽ không biểu hiện mất bình tĩnh thế này, rất có thể vì gặp vấn đề gì đó về tiền bạc mới nảy sinh ý đồ cướp bóc. Cảm nhận được sức nặng của họng súng trên thái dương, La Bích không dám mạo hiểm nhìn sang, không thể phân biệt đây là súng thật hay súng giả.

Có một nhân viên nữ len lén lùi ra sau, ngón tay đang sờ tìm nút báo động. La Bích còn nhìn thấy hành động của cô gái đó, hướng hồ là tên cướp phía sau! Trong nháy mắt đó, La Bích cảm nhận được họng súng bối rối rồi đi, cảm giác đè nén trên thái dương biến mất, rồi cô nghe “bòm” một tiếng rất lớn, đây là súng thật!

Nữ nhân viên muốn báo cảnh sát kia bị bắn trúng bụng, hai tay ôm bụng muốn cầm máu, nhưng máu giống như nước mờ van, chảy ra ồ ạt.

Phát súng làm ba tên cướp đang giật đồ của những người khác giật mình, một người phụ nữ bị máu đỏ dọa sợ, không nhìn được khóc lên. Tiếng súng dẫn tới người đi đường bên ngoài, gã cao to liếc nhìn qua, gầm lên với người phụ nữ kia, “Câm miệng! Tao nói không được phép nhúc nhích! Đây là kết quả! Ba chúng mày nhanh tay lên!”

Người phụ nữ bị quát càng không cách nào ngừng phản ứng sinh lý của bản thân, ngược lại càng khóc to, gã cao lớn thô bạo buông lỏng hai tay La Bích, một tay đẩy La Bích ngã xuống đất, Lý Hoài Nhân nhanh chóng đón lấy cô. Tên cướp túm lấy mái tóc dài của người phụ nữ kia, kéo cô ấy đứng dậy, thô bạo dùng khẩu súng vừa bắn một viên đạn đè lên trán cô ấy, “Còn khóc nữa, đưa tiếp theo chính là mày.”

Người phụ nữ kia sợ tới mức mắt tròn to, hô hấp dồn dập, thân thể run rẩy, mặc nước mắt chảy xuống lại không dám phát ra âm thanh.

“Làm sao bây giờ.” La Bích nhìn đau thấp giọng nói với Lý Hoài Nhân.

“Chờ.” Lúc này Lý Hoài Nhân đã bình tĩnh lại.

“Nếu bốn bọn chúng đều có súng thật, có tiền mua súng thì cần gì đi cướp.” La Bích xoa tay nói với Lý Hoài Nhân.

Lý Hoài Nhân cẩn thận nhìn súng trên thắt lưng ba người còn lại, lúc khom lưng súng rất dễ tuột xuống, đúng là rất nhẹ, là hàng nhái chất lượng kém. Nhưng ở đây có một khẩu súng thật, vẫn rất nguy hiểm. . .

“Ba người còn lại quả thật chỉ có súng giả, hơn nữa, em có thấy tên cầm súng thật có chút căng thẳng không?” Hai người yên tâm một chút, hệ số nguy hiểm đã thấp hơn.

Người đàn ông cầm súng luôn thúc giục ba người kia, thường xuyên tuôn ra những lời thô tục, tay cầm súng luôn ma sát băng súng, mơ hồ thấy được mồ hôi phản quang.

“Có mấy viên đạn nhỉ?” Lý Hoài Nhân lăm lăm.

Mười phút sau, trong tiệm đã gần như bị cướp hết, được cho vào mấy cái túi lớn. Toán cướp đang định rút lui thì còi cảnh sát vang lên. Là người dân bên ngoài báo cảnh sát, mọi người đang đứng bên ngoài chỉ trỏ.

“Đại ca. . .” Ba tên còn lại căng thẳng gọi tên cầm đầu.

“Khốn kiếp!” Tên cao to chửi thề một tiếng, “Chúng ta dùng con tin để trao đổi!”

“Người ở trong nghe đây, hiện giờ các người đã bị bao vây, buông vũ khí của các người xuống, giơ hai tay lên đầu hàng!” Bên ngoài vang lên tiếng cảnh sát qua loa phóng thanh.

Tên cao to nhìn có vẻ không sợ hãi chút nào, giơ súng lên trời nã một phát. Trần nhà màu xám bị đạn xuyên qua, bột phấn màu trắng rơi xuống rào rào.

“Đại ca!” Có một tên đeo mặt nạ hoảng hồn kêu một tiếng.

“Cho chúng mày mười phút, thông đường để bọn tao đi, nếu không qua năm phút sẽ giết một người!”

“Được, các người bình tĩnh một chút, chúng tôi hết sức chuẩn bị, đừng vọng động!” Cảnh sát khuất phục, bọn họ không chịu trách nhiệm nổi nếu mười mạng người biến mất trước mắt nhiều người thế này.

Mười phút sau, bên ngoài không có bất kỳ động tĩnh nào, tên cao to nã một phát súng vào quản lý nam, đạn bắn vào vai, không trí mạng nhưng tiếng kêu to đủ để người ngoài cửa cảm thấy hoảng sợ.

“Tao nói, năm phút!” Gã cao to hô, ba người đàn ông phía sau rõ ràng đã rất căng thẳng, đi lại trong không gian có hạn.

Một chiếc xe tiến đến, người bên trong và cả quần chúng bên ngoài đều nín thở nhìn người trong xe đi ra.

Cửa xe mở ra. . . đôi chân thon dài đặt xuống đất. . . La Bích và Lý Hoài Nhân thấy có chút quen mắt.

Là Du Kinh! Người vừa tới là Du Kinh!

Sao anh ấy lại về sớm như thế?

Du Kinh xuống máy bay, đang lái xe về nhà, định cho La Bích một sự ngạc nhiên. Nhưng trên đường lại nhìn thấy băng cảnh giới của cảnh sát, còn nghe thấy tiếng còi cảnh sát mơ hồ. Du Kinh nghĩ một lát vẫn quyết định đi xem xem sao. Anh đưa giấy chứng nhận cho cảnh sát canh giữ ở băng cảnh giới kiểm tra, sau đó được bọn họ nói cho biết đang xảy ra một vụ cướp, bởi vì trong đó có rất nhiều con tin, băng cướp dùng súng bắt cóc con tin, hiện giờ

đang dẹp đường theo yêu cầu của băng cướp.

Sau khi xuống xe, trong lúc trao đổi với cảnh sát, Du Kinh liếc mắt nhìn vào trong rồi ngậy đại! La Bích ở trong đó!

Từ khi Du Kinh xuống xe, ánh mắt La Bích không rời khỏi anh, nhìn anh đến gần nhân viên cảnh sát trò chuyện, cho đến khi anh quay đầu nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau! La Bích đang tóc tai rối bời, sắc mặt hơi tái, bởi vì khớp xương dường như hơi trật ra mà đau toát mồ hôi lạnh. Đáng vẻ có chút thảm hại này khiến ánh mắt Du Kinh tối sầm xuống, anh không có bất cứ biểu cảm gì khác, vì lúc này là lúc anh nên giữ tỉnh táo nhất.

Anh chuyển tầm mắt tới gã cao lớn cầm súng, gã đột nhiên hạ súng xuống, đẩy người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, hơi thở mỏng manh ngã xuống đất, một mình đi ra phía ngoài vài bước, vừa nhìn Du Kinh vừa mắng, bảo bọn họ nhanh chóng hoàn thành yêu cầu của bọn chúng, nếu người người ở trong sẽ phải chết hết!

Hắn ta rất nôn nóng.

Khi anh lại hướng tầm mắt về phía La Bích, La Bích nhẹ nhàng mở miệng, im lặng nói, “Giả.”

Nhìn khẩu hình của La Bích, Du Kinh suy đoán lời cô nói. Giả? Cái gì giả?

Trong đầu nghĩ tới vô số loại khả năng, kết hợp với tình hình biết được từ chỗ cảnh sát, có khả năng nhất chính là súng của ba người chưa dùng đến súng là giả.

Cách lần nổ súng trước đã qua hơn nửa tiếng, gã cao to không nổ súng nữa. Thời gian trôi qua từng giây, một tên cướp dường như bị dầy vò, không nhịn nổi mở miệng.

“Đại ca, chúng ta đầu hàng đi.” Giọng nói trẻ tuổi mang theo chút ghen ngào.

Người được gọi là đại ca không đáp lại, cúi đầu không biết nghĩ gì. Cô gái vừa khóc nằm dưới đất bị mất nước, gương mặt dán trên nền gạch lạnh lẽo, miệng lẩm bẩm, “Nước, nước. . .”

Gã cao lớn di chuyển, một tay cầm khẩu súng thật, đi tới chỗ bình nước, rút một chiếc cốc giấy trên thùng đặt dưới vòi nước, ấn nút, mọi người lẳng lặng nghe tiếng nước rót vào cốc giấy dần đầy lên, đều nghĩ xem bước tiếp theo hắn ta sẽ làm gì.

Nước ngừng, gã cao lớn tay trái cầm cốc nước đi tới chỗ cô gái nằm dưới đất, đặt cốc nước trước mặt cô ấy.

“Uống đi.” Giọng nói thay đổi từ hung ác biến về bình thường.

Sau đó hắn ta đứng lên, nhìn ba đồng bọn đang nhìn nhau rồi lại nhìn người đàn ông đứng bên ngoài.

“Vào được rồi.” Du Kinh dứt tay vào túi áo khoác, đứng ngoài cửa tiệm nói.

“Vì sao? Bọn chúng còn có súng!”

“Hắn muốn đầu hàng.” Du Kinh yên lặng một lát, thấy gã cao lớn đẩy cửa ra.

“Chúng tôi đầu hàng.” Người đàn ông bỏ súng xuống, thân súng đập lên nền gạch tạo ra tiếng vang lạnh lạnh bên tai.

Mọi chuyện thay đổi quá nhanh, nhân viên cảnh sát đứng bên cạnh xe cảm thấy không chân thật, vẫn nâng súng nhắm vào bốn người đứng ở cửa, đảm bảo trên người bọn họ không có vũ khí rồi mới xông tới đè trên mặt đất.

Lúc này Du Kinh không nhịn nổi nữa, chạy vọt vào, đi theo phía sau nhân viên cấp cứu.

La Bích được Lý Hoài Nhân đỡ đứng lên, ngẩng đầu một cái đã bị người vừa xông tới ôm chặt vào lòng.

“Đau, đau.” La Bích ở trong lòng Du Kinh suýt chút nữa thờ không nổi.

“Đau chỗ nào?” Kéo khoảng cách giữa hai người ra, nhìn sắc mặt tái nhợt của La Bích, anh đau lòng, dịu dàng hỏi.

“Hình như tay trật khớp rồi.” Lý Hoài Nhân cướp lời.

Du Kinh liếc nhìn Lý Hoài Nhân, “Sao hai người lại gặp phải chuyện này, chẳng may...” Du Kinh không dám nghĩ tiếp, chẳng may những người này là kẻ tái phạm, là kẻ ác dính mấy mạng người, bọn họ phải làm thế nào?

“Hôm nay ra ngoài quên xem lịch.” La Bích bĩu môi nói.

Du Kinh thấy La Bích còn có thể nói đùa chứng tỏ tình hình không tệ lắm.

“Sao anh đã về rồi? Hôm qua không phải anh còn ở bên kia à?” La Bích muốn hỏi rất lâu rồi, vì sao anh đột nhiên xuất hiện ở đây.

“Cứ tưởng sẽ cho em một sự kinh ngạc, ai ngờ hai người cho anh một sự kinh sợ.” Du Kinh xoa chân mày một cái, thân hình cao lớn mặc một chiếc áo gió, nhìn hơi gầy.

“Có phải anh gầy đi không?” La Bích tự động dựa tới, có chút đau lòng.

“Nào có, Hoài Nhân, cậu lái xe, chúng ta tới bệnh viện trước đã.” Dứt lời anh ném chìa khóa xe cho Lý Hoài Nhân còn đứng một bên ấy nấy, mình thì khom người bế La Bích lên.

“Em bị thương ở tay, không phải chân!” La Bích giãy dụa, bên ngoài có bao nhiêu người kia kia! Làm sao mặt dày thể được!

“Ngoan, anh rất mệt.” Một câu nhẹ bằng bốp chết tất cả xấu hổ của La Bích, biến thành đau lòng, vùi đầu trong lòng Du Kinh.

Người bên ngoài vội vàng qua lại, có phóng viên đang đưa tin, có nhân viên y tế đang thăm hỏi người bệnh, có cảnh sát đang quản lý trật tự... sắc trời mờ tối, tất cả đều đã được khổng chế.

Ở lại bệnh viện một lát, tay bó thạch cao không thể động đậy, nghe bác sĩ dặn dò xong đi ra khỏi cửa phòng cấp cứu đã bị cảnh sát yêu cầu tới cục cảnh sát lấy khẩu cung.

Du Kinh nghĩ lúc này La Bích hẳn là đói bụng rồi, liền bảo Lý Hoài Nhân lái xe đi ăn gì đó trước. Bởi vì La Bích bị thương cho nên hai người đồng ý ăn cháo. Trong lúc ăn cháo, Lý Hoài Nhân kể lại toàn bộ câu chuyện không sót chút nào cho Du Kinh nghe, Du Kinh nghe xong trên mặt không có biểu cảm gì.

“Đại ca, là lỗi của em, nếu em không hẹn La Bích ra ngoài...” Lý Hoài Nhân chủ động nhận lỗi.

“Chuyện này không liên quan tới cậu, ăn cháo đi.” Du Kinh thật sự không trách Lý Hoài Nhân, chỉ tại hai người thật sự quá xui xẻo.

La Bích đang ăn như sấm ở bên cũng gật đầu, “Đúng rồi, không liên quan tới anh.”

“Ăn từ từ thôi, không có việc gì phải vội, cẩn thận lại sặc cháo.” Du Kinh trách cô ăn quá nhanh.

“Không phải cảnh sát vừa rồi nói bây giờ phải tới cục cảnh sát sao, anh xem, bây giờ là 6h45 phút rồi.”

“Muộn một chút cũng không chết người.”

Lý Hoài Nhân không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Người Yêu Stockholm (2)

Lấy khẩu cung xong, Lý Hoài Nhân đưa hai người về nhà. Hai người đều mệt, sau khi tự về nhà La Bích ngồi trên sofa muốn đi WC mới phát hiện, mình bị bó thạch cao, không biết tắm làm sao.

Trở về nhà mình, Du Kinh tắm rửa xong, cảm thấy rũ bỏ một chút mệt mỏi, nghĩ tới La Bích bị thương ở tay, nhiều chuyện không tiện, anh gọi một cuộc điện thoại rồi đi tới bấm chuông cửa.

La Bích ngồi trên sofa ôm mèo con, sắp ngủ gật thì bị tiếng chuông cửa làm giật mình, cô dụi đôi mắt nhậ nhèm, ngáp dài đi tới mở cửa, thấy là Du Kinh vừa mới tắm xong lại cảm thấy buồn bực.

“Em cũng muốn tắm.” La Bích oán trách như đang làm nũng.

“Ý em là muốn anh giúp em tắm à?” Du Kinh nhướn mày.

Về mặt La Bích “phùng” một cái đỏ bừng, cô chỉ thấy anh được tắm nên thuận miệng nói một câu thôi.

“Được rồi, không đùa em nữa, anh gọi mẹ anh tới giúp em tắm rửa rồi.” Vừa dứt lời điện thoại của La Bích để trên sofa vang lên.

Du Kinh trực tiếp bước qua La Bích đứng ở cửa, đi vào, cầm điện thoại lên nhìn, rút dây sạc, nghe điện thoại.

“Xin chào.”

Nghe phía bên kia là giọng nam ông La lại càng hoảng sợ, lời nói bên môi đột nhiên trôi tuột đi đâu.

“Cậu là ai? Con gái tôi đâu?”

“Thì ra là bố Tiểu Trà, Tiểu Trà – chính là con gái bác, đang đứng bên cạnh cháu, bác chờ một lát.” Du Kinh cười liếc nhìn La Bích.

Du Kinh vì thấy điện thoại hiện tên “Thiên hạ đệ nhất soái ca” nên mới nghe.

Thì ra chỉ là bố của cô ấy.

Đề điện thoại tới bên cạnh vẻ mặt đau khổ của La Bích, “A lô, bố đẹp trai à.” Giọng ỉu xiu.

“Bố xem tin tức, sao con lại bị cuốn vào vụ cướp được vậy! Con có bị thương không? Bố thấy một chàng trai đỡ con, có phải người vừa nghe điện thoại không? Sao cậu ta không bảo vệ con?” Vừa nghe thấy giọng con gái, nghi vấn trong lòng ông tuôn ra hết.

“Chiều nay con ra ngoài, xúi quẩy, đi tới đó bị bắt làm con tin, anh chàng kia... chính là người vừa mới nghe điện thoại... là bạn trai con, hôm nay anh ấy vừa lúc từ nước ngoài về, khi con bị thương anh ấy không ở đó.” La Bích kiên nhẫn giải thích từng vấn đề một.

“Bây giờ đã 11 giờ rồi, vì sao cậu ta còn ở nhà con?” Bố La Bích quan tâm đến điều này.

“Bởi vì anh ấy ở ngay đối diện.” La Bích hết hơi trông người nào đó ngồi trên sofa đọc tạp chí, nhưng bởi vì sức lực có hạn nên biến thành liếc mắt đưa tình.

Du Kinh một tay gác lên sofa, một tay lật tạp chí, tạp chí để trên hai chân vắt chéo, nghe thấy La Bích nói vậy ngẩng đầu nhếch nhếch môi với cô.

“Đạo tới con đừng đi học, tay đã vậy rồi còn bị thương thêm sẽ không tốt. Còn nữa, ngày mai bố sẽ tới.” Ông La kiên quyết ra lệnh.

“Vâng, được ạ. Ngày mai liên lạc sau.” La Bích không dám cãi lời soái ca ngay lúc này. Từ nhỏ đến lớn, ông quan tâm tới sự an toàn của cô nhất, lần này thật sự làm ông sợ rồi.

Ngất máy, Du Kinh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

“Ngày mai bố sẽ tới.”

“Ừ, anh cần chuẩn bị cái gì?”

“Tại sao phải chuẩn bị?” La Bích cảm thấy gặp bố mẹ là rất bình thường, dù sao cô cũng đã gặp bà Du rồi.

Một đề tài kết thúc.

“Vì sao hôm nay đột nhiên lại muốn ra ngoài?”

Cuối cùng cũng hỏi tới, La Bích nghĩ.

“Ra ngoài nói chuyện với đàn anh thôi.” La Bích nhắm mắt lại dựa vào sofa.

Du Kinh bỗng dừng nghiêng người tới gần La Bích, môi chạm môi, hỏi một câu như nỉ non, “Vậy à?”

La Bích không nói gì, ngược lại hôn lên. Từ khi gặp lại, hai người đã rất khát vọng nụ hôn này, rõ ràng mới xa nhau hơn một tuần mà đã giống như cực kỳ lâu.

Cho đến khi La Bích thở gấp rời ra, ánh mắt quyến rũ của Du Kinh trong đêm tối trở nên say mê, Du Kinh đặt trán mình lên trán La Bích, “May mà em không có chuyện gì.”

“Đương nhiên không có chuyện gì, trước kia xem bói còn nói em sẽ sống đến 80 tuổi đấy.” La Bích thoải mái nói.

“Được rồi, hai người gặp phải loại chuyện này cũng không trách ai được. Vậy rốt cuộc hai người ra ngoài làm gì?” Anh vẫn chưa bỏ qua vấn đề này.

La Bích than thở một tiếng, “Chỉ để nghe chuyện của anh khi còn bé... à, cũng không hẳn là khi còn bé, phải là chuyện khi còn trẻ mới đúng.”

“Vì sao không hỏi thẳng anh?”

“Anh nghĩ mà xem, chúng ta nhảy cóc qua giai đoạn quen biết quen thuộc, trực tiếp nhảy đến giai đoạn hiện giờ, em vẫn chưa tìm được cơ hội hỏi anh. Thừa dịp anh không có ở đây, đầu óc em tỉnh táo, nên mới tìm đàn anh ra ngoài uống nước. Chúng em còn định tới trung tâm tư vấn của anh xem thử, ai ngờ đang đi đường lại như thế...” La Bích cúi đầu vịn ngón tay.

“Sau này có chuyện gì trực tiếp hỏi anh, được không?” Du Kinh không thích cô biết chuyện của mình từ miệng người khác.

“Chỉ cần anh chịu nói.” La Bích mở to đôi mắt mèo, nhếch môi cười.

Kính cong —

“Chắc là mẹ, anh đi mở cửa.” Du Kinh hôn lên trán La Bích một cái, đứng lên đi mở cửa.

Bà Du mang rất nhiều thứ tới, bà kéo một cái va ly năm cân, bên trong nhét đầy quần áo của bà, các loại đồ dùng thuốc thang, chăn đơn sạch sẽ, còn có gối riêng của bà...

“Mẹ, mẹ định dọn tới đây ở đây à?” Du Kinh có chút đau đầu, không ngờ rằng mẹ nhà mình có thể chuẩn bị nhiều đồ đến thế trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc gọi điện thoại tới bây giờ.

“Dĩ nhiên! Mẹ phải chăm sóc con gái mẹ thật cẩn thận chứ.” Nói xong, bà thấy La Bích bị cô định tay, đứng đó, đi tới đau lòng nói, “Tiểu Trà à, hôm nay con sợ quá rồi đúng không? Cô tới rồi, con sẽ khỏi nhanh một chút, nhé ~”

“Cô...” La Bích có chút cảm động vì người mới quen biết chưa lâu đã quan tâm mình như thế.

“Được rồi, được rồi, cô giúp con tắm rửa trước, đi thôi.” Nói xong, bà kéo La Bích đi vào phòng tắm.

Bởi đang là mùa đông, mặc nhiều quần áo, cởi quần áo mới là lực cản lớn nhất. Hơn nữa không thể tắm, cho nên bà Du giúp cô chuẩn bị nước nóng và khăn mặt, thấm ướt vớ khô rồi đưa cho La Bích tự lau người. Sau khi lau toàn thân, khô rồi mới thấy lạnh, La Bích cảm thấy mình nổi hết da gà, đang định mặc quần áo mới phát hiện vừa rồi cô trực tiếp đẩy mình vào phòng tắm, còn chưa cảm nộ ý và áo ngủ.

“Cô, cháu chưa cảm đồ lót và áo ngủ... có thể giúp cháu...” Lời còn chưa nói hết La Bích đã nghe bà Du mở cửa phòng tắm gọi Du Kinh.

“Sao ạ?” Du Kinh nhàn nhạt hỏi một câu.

“Vào phòng Tiểu Trà lấy đồ lót và áo ngủ. Mau lên, con bé lạnh rồi!” Trong giọng nói của bà Du để lộ ra một chút hưng phấn.

La Bích nhìn trần nhà không nói gì.

Du Kinh cũng cảm thấy không có gì, giữa người yêu với nhau, anh cho rằng chuyện này là hết sức bình thường. Cầm lấy áo ngủ bằng lụa treo trong tủ quần áo của La Bích, Du Kinh cảm thấy giống như đang sờ làn da trơn nhẵn căng mịn của La Bích vậy. Anh cầm ra đưa qua khe cửa... thật ra không thể gọi là khe cửa, bởi bà Du đã mở ra gần như một nửa... Du Kinh tự nhiên nhìn thấy đường cong vô cùng đẹp của La Bích, từ thắt lưng uốn lượn xuống cái mông căng tròn.

La Bích đang quay lưng lại đương nhiên không biết bị người ta nhìn thấy một nửa, còn ôm tay chờ quần áo.

Sau khi mặc quần áo La Bích lại muốn gội đầu, bà Du có vẻ như đọc được suy nghĩ của cô.

“Tiểu Trà, con xem, cô vội vàng chạy tới còn chưa kịp tắm, bảo Du Kinh giúp con gội đầu nhé, cô đi tắm trước.” Nói xong, bà lập tức gọi Du Kinh.

“Đi thôi, tới phòng tắm của em đi.” Du Kinh ôm eo La Bích.

La Bích nằm trong bồn tắm cảm thấy thoải mái đến mức sắp ngủ gật. Du Kinh cẩn thận tránh vết máu bầm tím đen trên thái dương, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Rất thoải mái à?” Du Kinh thấy được độ cong khỏe miệng La Bích, cũng cười hỏi một câu.

“Vâng, rất thoải mái! Sau này anh thiếu tiền có thể đi mở quán gội đầu đấy.” La Bích nhắm mắt lại trêu đùa.

“Lẽ nào trong mắt em anh nghèo vậy sao?” Du Kinh mở nước ấm xả hết bọt trên tóc.

“Vậy thật ra anh làm cái gì?” La Bích muốn hiểu anh nhiều hơn, “Anh có thấy lúc đó em quá xúc động không, chưa biết gì đã đồng ý yêu anh, aizz...”

Cầm khăn lông bọc lấy mái tóc ẩm ướt, Du Kinh cúi người hôn thật mạnh lên môi La Bích, nói, “Hormone trên người chúng ta đang hấp dẫn lẫn nhau.”

La Bích mở đôi mắt ướt sũng nhìn gò má ngược sáng của Du Kinh.

“Em muốn biết cái gì?” Giọng nói Du Kinh trở nên khàn khàn.

“Cái gì cũng muốn biết.” Cô lại chớp mắt một cái.

Du Kinh thở dài, “Sấy khô tóc cho em trước đã, sau đó ngủ một giấc thật ngon, sau này còn rất nhiều thời gian để hiểu nhau, được không?”

“Được.” La Bích đỡ mái tóc được cuộn lấy, đứng dậy khỏi bồn tắm.

Bàn tay giúp cô sấy tóc của Du Kinh rất ấm áp, La Bích lại mơ màng ngủ. La Bích ngồi trên giường, dựa vào Du Kinh đứng trước mặt, Du Kinh chậm rãi sấy tóc xong thì La Bích đã ngủ.

Nhẹ nhàng giúp cô cởi áo khoác, đặt cô nằm thẳng lên giường, đắp chăn lên, cúi người khe khẽ hôn lên trán cô một cái, nói một câu “ngủ ngon” rồi tắt đèn đóng cửa phòng lại.

Khi đi ra, bà Du đã tay chân nhanh nhẹn trải xong giường chiếu trong phòng cho khách, chuẩn bị cho giấc ngủ của mình.

“Mẹ, con về trước. Đêm nay mẹ chú ý một chút.” Du Kinh căn dặn.

“Được rồi, mẹ sẽ chăm sóc vợ của con thật tốt!” Bà Du thề.

Sáng ngày hôm sau, khi La Bích thức dậy trong phòng tắm đã có bàn chải được phết kem đánh răng cùng cốc đầy nước, La Bích biết là bà Du làm, trong lòng vô cùng ấm áp.

Đánh răng rửa mặt xong, đi xuống lầu, bữa sáng đã sẵn sàng, bà Du ở trong bếp đang bày cái gì đó lên bàn cơm, Du Kinh thì ngồi bên bàn đọc báo. Sáng sớm đã thấy cảnh tượng này cảm giác rất kỳ quái, thế nhưng trong lòng rất thỏa mãn.

La Bích còn chưa ngồi xuống chuông cửa đã vang lên, cô định thuận tiện tới mở cửa thì bị Du Kinh gọi lại, “Em ngồi xuống đi, anh đi mở cửa.”

“Em chỉ đau tay thôi...” La Bích bất đắc dĩ ngồi xuống.

“Chào bác trai, cháu là bạn trai của Tiểu Trà, cháu tên Du Kinh, năm nay 27 tuổi.” Du Kinh mở cửa, đứng đắn giới thiệu, dáng vẻ quá nghiêm túc ngược lại làm ông La vừa chạy tới hoảng sợ.

“Chào... Chào cậu, tôi là bố của Tiểu Trà.” Ông La bất giác cũng đổi tên con gái thành Tiểu Trà.

“Vào nhà trước đi ạ, chúng cháu làm bữa sáng, bác cùng ăn nhé.” Du Kinh rất lễ phép nói.

“Được, được...” Ông La vừa bước vào, thấy La Bích thế kia trong lòng lại đau vô cùng.

“Bé con à, con... con thật là...” Ông La không biết phải nói gì, “Ngày mai bố thay con đi dâng hương tạ thần nhé, thật là!”

“Là ông thân già à?” Bà Du hai tay bưng một bát cháo to đi ra, nhìn thấy ông La vừa tới.

“Chào bà, bà là...”

“Chào ông, chào ông, tôi là mẹ của Du Kinh ấy mà! Sau này chúng ta sẽ là thông gia đấy!” Bà Du đặt bát xuống, vui mừng bắt tay ông La, “Con gái ông vô cùng đáng yêu, tôi đã muốn có một cô con gái từ lâu rồi!”

“Ôi, đứa bé này chẳng đáng yêu chút nào, quá tự lập!” Ông La dường như đang trách giận La Bích sống một mình.

“Sau này đã có chúng tôi chăm sóc rồi! Đừng lo, tôi sẽ nuôi Tiểu Trà béo trắng béo tròn.” Hai người trò chuyện như thật, La Bích bất lực nhìn Du Kinh.

Du Kinh hài lòng nhìn hai người trò chuyện vui vẻ, ít nhất đã có chung nhận thức về phương diện này, ai không biết còn tưởng hai người đã yêu nhau nhiều năm, đang đến giai đoạn bàn chuyện cưới gả.

Du Kinh kéo ghế ra mời ông La ngồi xống, bốn người ăn bữa sáng tuyệt đối không yên tĩnh.

“Sao cháu lại quen bé con?” Ông La hỏi Du Kinh, bà Du cũng nhìn Du Kinh.

“Bố đẹp trai...” La Bích ôm đầu.

“Mấy tuần trước vừa gặp đã yêu ạ.” Du Kinh bình tĩnh nói.

“Mấy tuần trước...”

“Dù chỉ mới mấy tuần trước nhưng chúng cháu đều là người trưởng thành, đều biết chịu trách nhiệm cho tình cảm của bản thân.” Du Kinh sâu sắc nói một câu, “Nếu không có gì ngoài ý muốn, cháu sẽ cưới Tiểu Trà.”

Du Kinh nắm tay La Bích dưới bàn, La Bích đã miễn dịch với đề tài này. Có bao nhiêu người như cô, quen một người, một tuần sau yêu nhau, hai ba tuần sau đã bàn chuyện cưới xin?

Ông La không nói gì, không biết đang nghĩ sao. Lúc này, điện thoại của Du Kinh đổ chuông.

Du Kinh nhận máy nghe một lát, nói một tiếng tôi đã biết rồi ngắt máy.

“Là vụ án ngày hôm qua à?” La Bích nhanh nhạy cảm giác được.

“Ừ, lát nữa anh phải đi xem một lát.”

“Em cũng muốn đi!”

“Không được!” Ba người đồng thanh.

“Vì sao?” La Bích bắt mẫn, cô có tàn phé đầu.

“Đề khô hần đầ.” Du Kinh dịu dàng nói.

“Em chi trật khớp thôi, không phải tàn phé.” La Bích bĩu môi, dùng cánh tay không bị thương kéo ống tay áo Du Kinh, “Em muốn đi mà.”

Nhìn ánh mắt cố chấp của cô, Du Kinh không muốn không làm theo ý cô muốn, cô nói cũng rất đúng, cô chỉ bị thương nhẹ thôi.

“Được, ăn sáng xong, nửa tiếng sau sẽ đi.” Du Kinh nói với cô, La Bích lập tức nở nụ cười, Du Kinh thật sự cảm thấy mình trúng độc rồi. Sau đó, đối diện với hai người lớn, anh nghiêm túc nói, “Yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận.”

Sau khi đến cục cảnh sát, Du Kinh liên tục che chở La Bích bị thương đi vào.

“Đại ca! La Bích!” Lý Hoài Nhân cầm hồ sơ đi ra khỏi phòng thẩm vấn, nhìn thấy hai người.

“Thẩm vấn thế nào rồi?” La Bích quan tâm hỏi.

“Thẩm vấn ra chút chuyện, có muốn nghe không?”

“Nói đi.” Du Kinh kéo một cái ghế băng tới cho La Bích ngồi, anh cũng ngồi xuống bên cạnh, giữa đầu sai bảo Lý Hoài Nhân đang đứng ngây người.

Bốn tên cướp là người của một thôn nhỏ xa xôi ở thành phố Q, người đàn ông cầm đầu mới từ thành phố làm công trở về, phát hiện mẹ mình nằm trong căn nhà bằng bùn đang hấp hối. Đưa tới phòng khám trong thôn khám bệnh, được chẩn đoán là sống không lâu nữa, anh ta không tin đánh cả bác sĩ. Ba người bạn thân từ nhỏ còn lại tiến lên ngăn cản, có người đề nghị đưa tới bệnh viện trong thành phố lớn kiểm tra.

Anh ta mượn một chiếc xe điện ba bánh, suốt đêm chờ mẹ vào thành phố. Ở bệnh viện lớn, mẹ anh ta bị treo quanh người đủ loại dây dợ thiết bị mà anh ta không hiểu, bác sĩ nói với anh ta chi phí chữa trị, bảo anh ta thay mẹ làm thủ tục nhập viện, nhưng con số kia vượt quá xa số tiền mà anh ta có thể gánh vác được. Anh ta quay về thôn tìm trưởng thôn, thấy trưởng thôn không ở nhà. Anh ta tùy tiện đi dạo xung quanh, vừa nghĩ vừa đi tới một bụi cỏ cao ngang người. Anh ta vừa vạch cỏ vừa tìm đường mòn đi ra ngoài, sau đó phát hiện một căn nhà nhỏ. Anh ta nhìn thấy trưởng thôn. Trong lòng anh ta như nhìn thấy hy vọng, đi tới mới phát hiện còn có mấy người khác.

Sau đó anh ta mới biết trưởng thôn buồn lậu sủng. Không ai điều tra được súng thật phát tán ra từ nơi này. Anh ta vay tiền trưởng thôn, trưởng thôn từ chối, anh ta tức giận tuyên bố sẽ tố cáo trưởng thôn. Trưởng thôn im lặng một lát, chỉ lấy ra một khẩu súng, bảo anh ta bán cho dân xã hội đen trong thành phố để kiếm ít tiền. Anh ta biết trưởng thôn đang ý đồ khiến anh ta đi chịu chết, chỉ cần anh ta cầm súng thật xuất hiện trong thành phố, anh ta nhất định sẽ chết. Vì thế anh ta nghĩ, không bằng đi cướp, nếu thành công còn có thể kiếm một món tiền. Nói kế hoạch với ba người anh em, một người trong đó do dự, bị ba người còn lại dụ dỗ nên mới có vụ cướp sau này. Bốn người vốn không muốn làm người khác bị thương, chỉ định uy hiếp những người đó mà thôi. Thế nhưng chuyện đến trước mắt, anh ta thấy cô gái kia định báo cảnh sát, cứ thế tự nhiên nổ súng.

“Cô gái kia...” Lý Hoài Nhân nói tiếp tình hình mới nhất, “Chính là cô gái bị bắt ngay sau em, vừa mới tới cục cảnh sát, còn tới để cầu xin giúp bốn người kia.”

“Hội chứng Stockholm” Dường như Du Kinh đã nghĩ tới kết quả này, “Là nhờ cốc nước kia khiến tâm lý cô gái đó thay đổi.”

“Đúng rồi, lúc đó người đàn ông kia đã rót một cốc nước cho cô ấy.” La Bích nhớ lại lúc đó, “Nhưng em nghe nói cô gái kia đã có chồng sắp cưới, nên hôm đó mới tới mua trang sức.”

“Cho nên vừa rồi ở đây đã trình diễn một màn vợ chồng sắp cưới cãi nhau.” Lý Hoài Nhân nhún vai, bắt đầu nói.

Vừa nói xong, cô gái kia đi ra khỏi phòng thẩm vấn, nhìn thấy La Bích và người đàn ông bên cạnh, cô ta có chút vui vẻ, chạy tới cầm lấy bàn tay không bị thương của La Bích.

“Cô là nữ sinh bị bắt đúng không? Cô mau nói với cảnh sát đi, thật ra bọn họ là người tốt, mau cầu xin giúp bọn họ đi! Bọn họ chỉ vô tình phạm tội thôi, dù sao cũng không có ai chết mà!” Cô gái kia kích động nói, viền mắt đỏ hồng.

“Xin lỗi, tôi không thể làm như vậy, một người nhất định phải chịu trách nhiệm cho hành vi của bản thân.” Mặc dù đã nghe kể về chuyện của bọn họ La Bích vẫn bình tĩnh nói, nhẹ nhàng rút tay lại.

Một người đàn ông từ phía sau xuất hiện, kéo cô gái đang khóc sụt sướt ra, cúi đầu nói “xin lỗi, xin lỗi” với ba người, rồi xoay người quát cô gái, “Đừng có ở đây làm mất mặt!” Rồi kéo cô gái ra khỏi cửa.

Lý Hoài Nhân vô tình nói một câu, “Hẳn là anh chàng kia cũng không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện thế này trong khi hôn lễ đang tới gần.”

Không biết bao lâu sau, mẹ người đàn ông cầm đầu qua đời, cô dâu bỏ chạy trước mặt mọi người, yêu cầu người đàn ông kia kết hôn trong khi anh ta

còn ở trong tù. Cô gái đó còn sinh cho anh ta một bé trai. Đây đều là những lời đồn đại xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trung Tâm Lam Thiên

“Đi thôi, anh dẫn em tới một nơi.” Ra khỏi cục cảnh sát, Du Kinh cầm nhẹ lấy bàn tay không bị thương của La Bích.

“Tới Lam Thiên à?” La Bích vui vẻ hỏi.

“Đúng là người yêu của anh, thật là thông minh.” Nói xong hai tay nâng mặt La Bích lên hôn một cái, ở ngay cửa cục cảnh sát. Lý Hoài Nhân đi ra theo hô to không hợp với nhi đồng.

“Anh cũng đi à?” La Bích thấy Lý Hoài Nhân lên xe.

“Anh chỉ đi thăm Tiểu Mạt thôi.” Lý Hoài Nhân ngồi trên vị trí kế bên ghế lái, thần bí nói, “Hôm nay đến lịch cô ấy đi tư vấn tâm lý.”

“Cậu quen cô ấy?” Du Kinh cau mày.

“Khụ khụ, đại ca, anh còn chưa biết em là ai phải không?” Lý Hoài Nhân chỉ chỉ chính mình, “Thật ra em chính là...”

“Thằng nhóc xông vào đây hả?” Du Kinh suy đoán.

“Thằng nhóc gì! Khi đó em đã học trung học rồi! Học sinh trung học!” Lý Hoài Nhân phản ứng rất mạnh về vấn đề chiều cao này.

“À.” Một câu trả lời không mặn không nhạt khiến cho La Bích ngồi phía sau cười to.

Khi ba người đứng bên ngoài Lam Thiên, La Bích cảm thấy có chút khó tin, nơi nhiều chuyên gia tư vấn tâm lý nhất này lại do người đàn ông bên cạnh cô thành lập.

“Vi sao lúc đó anh lại muốn thành lập nơi này?” Mặc dù đã biết sơ qua sự thật thông qua Lý Hoài Nhân, La Bích vẫn muốn hỏi suy nghĩ của người trong cuộc.

“Lúc đó thật sự không ngờ tâm lý học sẽ phát triển nhanh chóng, cũng không ngờ sẽ kiếm ra tiền thế này. Chẳng qua lúc đó nhìn thấy có rất nhiều đứa trẻ thiếu thốn phương diện này, sau đó cũng biết tâm lý khỏe mạnh khi còn trẻ ảnh hưởng rất lớn tới tương lai. Em xem, ví dụ như Tiểu Mạt mà Lý Hoài Nhân nói, và cả hung thủ Đoàn Gia Thụy của vụ án vừa rồi, đều bị ảnh hưởng bởi những phương diện khác nhau mà tạo nên tương lai bi kịch.” Du Kinh dẫn hai người vào trong, “Lúc đó tâm lý học còn chưa được tiếp nhận ở nước chúng ta, rất nhiều chuyên gia tâm lý không có đường ra, cho nên anh mới có ý tưởng này. Nơi này cũng thường xuyên tiếp nhận nhiều đứa trẻ được phát hiện có vấn đề tâm lý, được miễn phí phí tư vấn.”

“Vậy chẳng phải anh sẽ bị lỗ à?”

“Lúc đầu là vậy, nhưng sau đó, em biết đấy, càng ngày càng nhiều người có vấn đề về tâm lý, các bác sĩ của chúng ta sẽ căn cứ theo tình huống khác nhau để thu lệ phí.”

“Vậy anh cũng không có nhiều tiền đến mức đổi xe liên tục chứ?” La Bích luôn băn khoăn thói quen đổi xe liên tục của anh.

“Tiền kiếm được trước đây anh đưa cho một bạn học, ừm, một người bạn học ở nước ngoài để đầu tư, cậu ấy giúp anh tích lũy được không ít tiền.”

“Như thế vẫn lãng phí.”

“Vậy sau này để lại một chiếc thoải mái nhất, được không?” Du Kinh quyết định không thảo luận vấn đề này nữa.

Bên kia, Lý Hoài Nhân đang nói chuyện với một cô gái, La Bích và Du Kinh nhìn sang, cô bé kia dường như cũng nhận thấy nên quay sang, khi thấy Du Kinh, vẻ mặt thoáng chốc như xuân về hoa nở, cho nên bỏ lại Lý Hoài Nhân đang nói chuyện mà đi thẳng đến đây.

Cô bé này thật sự rất xinh xắn, tóc mái bằng rũ trước trán, bên dưới là đôi mắt dài nhỏ, cái mũi nhỏ nhắn và đôi môi anh đào hòa hợp trên gương mặt ngây thơ, nhìn có vẻ càng nhỏ.

“Anh Kinh!” Giọng nói rất vui vẻ.

Anh Kinh? La Bích nghiêng đầu liếc nhìn Du Kinh, cười cười. Vẻ mặt Du Kinh thì rất bất đắc dĩ.

“Tiểu Mạt.” Du Kinh nhàn nhạt gật đầu, phong cách nhất quán đối với nữ sinh.

Về mặt Lý Hoài Nhân ở phía sau có chút thôi, đi theo đứng bên cạnh La Bích.

“Chị này nhất định là bạn gái của anh Hoài Nhân đúng không? Đẹp quá! Chào chị, chị gọi em là Tiểu Mạt là được.” Cô bé rất tự nhiên.

Vừa nhìn đã biết là thích Du Kinh, La Bích rất đau đầu, không biết làm sao vừa nhìn đã cảm thấy cô là bạn gái của Lý Hoài Nhân được nhỉ? Tâm lý không chịu chấp nhận người mình thích có bạn gái là rất bình thường.

“Chào em, chị tên là La Bích.” La Bích vẫn gật đầu chào rất rộng lượng.

“Chị ấy là bạn gái của anh.” Du Kinh ham muốn chiếm hữu rất mạnh không thích bạn gái mình mang danh nghĩa người khác.

Tiểu Mạt có vẻ rất ngạc nhiên, ánh mắt dường như có phần mất mát, còn gượng cười nói, “Xin lỗi chị, vì em biết anh Kinh rất nhiều năm mà chưa từng thấy có phụ nữ bên cạnh anh ấy.”

“Không sao.” La Bích cũng cười đáp lại.

“Cùng ăn một bữa cơm đi?” Lý Hoài Nhân đề nghị.

La Bích có chuyện muốn nói với Lý Hoài Nhân cho nên Du Kinh đi phía sau, Tiểu Mạt thấy vậy vui vẻ, luôn miệng kể về mấy năm nay của mình. Du Kinh thì nhìn bóng lưng hai người thì thầm nói chuyện ở phía trước, không nghe thấy cô bé bên cạnh đang nói gì.

“Em nói này, đàn anh, Tiểu Mạt rõ ràng là thích cá voi lớn mà, anh còn thiếu thân lao đầu vào lừa làm gì?”

“Anh nói này, đàn em, có người thích bạn trai em, em không ghen thì thôi còn quan tâm người qua đường như anh làm gì?”

“Nếu có chuyện gì thì bây giờ làm gì còn phần của em? Sao anh ngốc vậy nhỉ?”

“Aizz, thật ra anh cũng vừa mới biết cô ấy thích đại ca.”

“Vậy giờ anh định làm gì?”

“Không biết.”

“Ai nha, đừng thế chứ, nói em nghe chút đi!”

“Đã nói không biết mà. Đàn em, em phiền thật!”

Tiểu Mạt ở sau thấy hành động thân mật của hai người, làm như vô ý nói một câu, “Xem ra quan hệ giữa chị ấy và anh Hoài Nhân rất tốt nhỉ ~” Rồi ánh mắt nhìn chằm chằm nét mặt Du Kinh.

Du Kinh nhíu mày, Tiểu Mạt cho rằng anh không vui, trong lòng có chút vui sướng. Thật ra Du Kinh chỉ bất mãn khi người khác nói La Bích như thế, bởi anh biết quan hệ giữa bọn họ, cho nên giới hạn bằng hữu bình thường này anh cảm thấy không có gì, vậy mà còn bị người ta nói, cho nên anh cau mày ra vẻ không vui.

Du Kinh không nói gì, ánh mắt khó hiểu liếc nhìn Tiểu Mạt một cái rồi cất bước nhanh hơn.

Tiểu Mạt ở phía sau không hiểu gì, cũng chạy chậm theo.

Bốn người lái xe tới nhà hàng thường ăn. Trên đường La Bích gọi điện cho bố, bảo ông và mẹ Du Kinh cùng tới ăn cơm. Khi tới nơi ông La và bà Du còn chưa tới.

“La Bích?” Giọng nam vui mừng vang lên từ phía sau.

Quay đầu nhìn lại, là Lâm Tín Nhiên.

Lâm Tín Nhiên thấy tay La Bích bó thạch cao, đương nhiên cũng nhìn thấy người đàn ông bên cạnh ôm eo cô, lễ phép hỏi, “Anh thấy trên ti vi em bị vướng vào vụ án kia, vì không có số điện thoại của em nên không thể hỏi thăm tình hình em thế nào. Hiện giờ em không sao rồi chứ?”

“Vâng, không sao. Thật trùng hợp, anh cũng tới dùng cơm à?”

“Đúng vậy, vừa mới tan tầm.”

“Tín Nhiên?” Là ông La.

Bà Du vừa thấy tình hình này chuông cảnh báo đã vang lên.

Du Kinh bình tĩnh đứng đó. La Bích thoáng kinh ngạc, sao ba đẹp trai lại quen anh ta nhỉ?

“Chào chú, chú tới đây từ khi nào thế ạ?” Lâm Tín Nhiên quay lại thấy là ông La.

“Sáng sớm nay vừa tới, tới thăm cô con gái hay gây chuyện này.” Ông La vỗ vai Lâm Tín Nhiên, “Hai đứa quen nhau à?”

“À, coi như quen ạ. La Bích từng giúp đỡ cháu.”

“Cậu mà cũng cần con gái tôi giúp đỡ?”

“Bởi vì trước đây không hiểu chuyện, bỏ nhà đi bụi, bị cướp đến mức không có tiền về nhà, là con gái chú cho cháu mượn tiền ạ.”

“Thì ra còn có chuyện này.” Ông La hiểu ra.

“Chi bằng cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Du Kinh mở lời mời đúng lúc.

Lâm Tín Nhiên nhìn người đàn ông này, thật sự rất ưu tú, không muốn đứng ngoài ôn chuyện nên anh cũng đồng ý.

Cho nên, cuối cùng biến thành bao một phòng ăn nhỏ, giới thiệu lẫn nhau xong Tiểu Mạt lại nói chuyện.

“Anh và chị có duyên thật đấy, như vậy mà cũng gặp lại nhau được.” Nghe có phần chối tai.

Mọi người đều bình tĩnh ăn đồ ăn, coi như không nghe thấy, ngoại trừ bà Du, người đã coi La Bích là con gái mình.

“Tiểu Trà thật tốt bụng, chẳng trách Du Kinh thích con đến thế.”

“Vâng, đúng là rất có duyên.” Lâm Tín Nhiên cười cười trả lời.

“Bé con này, Tín Nhiên là con trai của đối tác hợp tác lâu dài của bố, chỉ không ngờ hai con cũng quen nhau.” Ông La có chút vui mừng vì gặp được người quen cũ ở đây.

“Vâng, mau ăn đi ạ, nguội hết cả rồi.”

Trong lúc ăn, Du Kinh chăm sóc La Bích bị thương, nhẹ giọng hỏi cô muốn ăn món gì, giúp cô gấp vào bát, khiến mấy người đàn ông độc thân xung quanh đều cảm thấy nuột không trôi, đương nhiên, ngoại trừ bà Du.

Cuối cùng, Lâm Tín Nhiên hỏi số điện thoại của La Bích một lần nữa, ngại anh ta là người quen của bố, La Bích đọc ra một dãy số.

“Gặp lại sau.” Lâm Tín Nhiên nói, gật đầu chào mọi người rồi đi trước.

Ăn cơm xong, La Bích đột nhiên muốn đi xem phim, Du Kinh hoàn toàn không có ý kiến, cũng đi cùng. Tiểu Mạt cũng muốn đi nhưng buổi chiều phải đi học nên không thể không về trường, Lý Hoài Nhân còn có việc ở cục cảnh sát nên chịu trách nhiệm đưa Tiểu Mạt về.

Bích Hải ở ngay gần đó nên bà Du để xe lại, đi bộ về. Ông La thì thuận tiện đi thăm bạn cũ trong thành phố.

Sau khi chia tay, La Bích mới thở ra một hơi.

“Không thích nhiều người à?” Du Kinh chú ý tới vẻ mặt của cô.

“Cũng bình thường, chỉ không thoải mái thôi.” La Bích ăn ngay nói thật, bởi vì xuất hiện hai người không quá quen thuộc, nhiều người nên cảm thấy kỳ quái.

“Vậy sau này kết hôn em phải làm sao?”

“Em không muốn.”

Du Kinh xoay người La Bích lại, “Em không muốn cái gì?”

La Bích nhào vào lòng Du Kinh làm nũng, “Không bằng du lịch kết hôn đi.”

Thì ra không muốn làm tiệc rượu, gặp nhiều người.

“Em thích là được.”

La Bích cũng không ý thức được, dưới sự ảnh hưởng của bà Du cô đã bắt gặp nghĩ tới chuyện này. Còn Du Kinh nghe thấy chuyện này liền nhếch miệng cười.

Hai người xem một bộ phim tình cảm nước ngoài, khi xem xong đã gần năm giờ.

“Đi bệnh viện thay thuốc cho em trước nhé.” Du Kinh nhìn đồng hồ rồi nói, “Rồi về nhà ăn.”

“Được.”

Buổi tối khi về đến nhà, ông La còn ở đó. Bà Du nhạy cảm nhận ra dường như ông La có lời muốn nói với con gái bèn dẫn Kinh về nhà Du Kinh.

“Bé con à —”

“Sao ạ?”

“Bạn trai con làm nghề gì?”

La Bích đột nhiên cảm thấy anh không có nghề nghiệp gì cố định, sở thích là phá án, tiền có nhờ đầu tư và trung tâm tư vấn.

“Anh ấy có một công ty tư vấn, còn đang giúp cục cảnh sát phá án nữa.”

“Vậy con quen cậu ta như thế nào?”

“Lúc trước con giúp bọn họ phá một vụ án.”

“Vậy bây giờ con...?”

“Con cũng đang học ở đó.” Cô uyển chuyển trả lời, bởi vì bố chưa bao giờ thích cô làm những chuyện nguy hiểm. Nhưng cũng chính vì vậy, theo các vụ án, quá trình kích thích và lo lắng chờ đợi kia khiến cô cảm nhận được những cảm giác chưa bao giờ có.

“Nguy hiểm vậy sao?” Quả nhiên.

“Không có.”

“Bé con, thật ra thằng bé Lâm Tín Nhiên kia bố nhìn từ nhỏ đến lớn, con cảm thấy thế nào?”

La Bích không còn lời nào để nói, nhìn bố mình chăm chăm. Trong lòng La Bích biết thật ra bố chỉ hy vọng cô có một tương lai an ổn hạnh phúc, cuộc sống truy đuổi tội phạm có rất nhiều phiền lưu, khiến bố không yên tâm. Nhưng mà, cô có bạn trai rồi đây.

“Bố.” La Bích rất ít khi gọi ông La một cách nghiêm túc như thế, khiến ông giật mình một cái, “Hai mươi năm qua con luôn sống thế này, sống dưới sự che chở của bố, không nhìn thấy thế giới bên ngoài có những người thế nào, chìm đắm trong ấm áp mà bố cho, nhưng mà... con rất cần đi xem thế giới này một chút, tự mình đi đường. Con thích cuộc sống như thế, cảm giác từng ấy năm qua, ngoại trừ sống cùng bố rất hạnh phúc, đây là chuyện ý nghĩa nhất mà con làm được.”

Ông La không trả lời, đúng vậy, mấy năm nay ông luôn cố gắng hết sức cho con gái yêu quý của ông những thứ tốt nhất. Nhưng vì sao ông lại không nghĩ tới cảm nhận của con gái? Có lẽ nếu cứ như vậy, sau này con gái cũng sẽ không vui, đúng không? Ông không muốn khiến con gái không vui.

“Được rồi, bố sai rồi. Thằng bé Du Kinh này cũng không tệ, có thể nhận ra cậu ta rất thích con đấy nhé.” Ông La tự hào, “Con gái bố ưu tú thế này, bố đã nói nhất định sẽ có chàng trai tốt thích mà.”

“Bố.”

“Được rồi, bố về trước đây. Bảo mẹ chồng tương lai của con giúp con lau người đi.” Tạm biệt La Bích, ông La đầy bụng tâm sự ra khỏi cửa.

Một chớp mắt kia, ông phát hiện mình rất luyến tiếc con gái nhà mình, cô con gái làm bạn bên mình nhiều năm, cô con gái giúp ông vượt qua tất cả.

Du Kinh dựa trên cửa đối diện, thấy ông đi ra bèn đứng lên gạt đầu, “Bác trai, xuống dưới đi dạo một chút được không ạ?”

“Bác trai, cháu rất thích Tiểu Trà.” Một câu nói tuyên bố sự cố chấp của anh.

“Bác biết, bác chỉ không buông ra được thôi, không ngờ thời gian hơn hai mươi năm chớp mắt một cái đã qua.”

Du Kinh nở nụ cười, “Bác trai, cho dù sau này Tiểu Trà lấy cháu cũng không phải rời khỏi bác. Nên nhớ rằng cô ấy mãi mãi là con gái bác.”

“Còn nữa, cháu nhất định sẽ cho cô ấy những gì tốt nhất mà cháu có.” Câu này là hứa hẹn.

“Ha ha ha...” Ông La đột nhiên cười lớn tiếng, “Cũng đúng, tại bác nghĩ nhiều. Về đi chàng trai, mặc ít vậy cẩn thận cảm lạnh. Bác về trước đây, không cần tiễn.”

“Vâng, bác đi đường cẩn thận.”

Ngày tháng cứ thế chậm rãi trôi qua, bà Du ở nhà La Bích chơi vui quên trời đất, ông Du nhiều lần gọi điện thúc giục bà về nhà, sau này tận đến lúc La

Bích được tháo thạch cao có thể hoạt động một chút bà Du mới đóng gói trở về. Trong khoảng thời gian này, tình cảm giữa La Bích và bà Du như mẹ con ruột, bà Du sợ cô ở nhà buồn chán, kéo cô và Du Kinh cùng đi chơi cờ cá ngựa và bài UNO, thậm chí còn gọi cả ông Du tới. Cho nên ông Du cuối cùng cũng được gặp bạn gái trong truyền thuyết của Du Kinh.

Ông Du là một người đàn ông trung niên hơi mập, dáng dấp cao lớn thành đạt.

Một ngày nọ, khi mọi người chơi mạt chược, La Bích thấy được một mặt đáng yêu của ông Du. Ra bài rồi còn tưởng người ta không biết, len lén rút về, muốn đi lại, bị Du Kinh bắt quả tang, rồi ông Du đáng thương nói một câu, “Con trai, bố thua mười ván rồi, để bố thắng một ván đi.”

“Bố cầm quân đây cũng không thắng được.”

“Ai bảo?”

“Con bảo.”

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào từ khi còn nhỏ con đã giỏi hơn bố.”

“Cược một lần đi.”

“Bao nhiêu?”

“Tùy con!” Bị con trai khinh bỉ khiến ông Du khơi dậy ý chí chiến đấu.

Du Kinh nói một con số, bà Du nói mạt, “Lão Du, ông nên chuẩn bị tiền đi.”

La Bích đột nhiên nghĩ tới một việc, “Tiền trước đây anh ấy có không phải vì cô chú chơi mạt chược thua anh ấy chứ ạ?”

“Oa... Tiểu Trà, con thông minh quá!” Bà Du vui mừng nói.

La Bích trầm nghĩ, biết ngay mà! Nếu không trước đây anh ấy lấy đâu ra lắm tiền thế để xây trung tâm tư vấn?

Du Kinh nhìn La Bích, nghĩ, bạn gái của mình thông minh quá đi mất.

Cuối cùng ông Du thật sự thua sạch, thua xong hô không chơi nữa, thuận tiện lời bà Du về nhà. La Bích tiễn hai lão ngoan đồng này đi xong bị Du Kinh ôm chầm vào lòng, không nói một lời đã hôn một cái.

“Lúc nào em mới được đi chơi?” Đã một tháng thôi, La Bích có chút buồn chán.

“Thương cân động cốt nuôi một trăm ngày, để tay em khỏe hẳn rồi nói sau.”

“A a a — Lâu lắm rồi em không được vận động!!!” La Bích luôn thích vận động cảm thấy mình sắp rĩ sắt ra rồi.

“Em có thể vận động.” Du Kinh mỉm cười.

“Vận động gì?” La Bích tò mò hỏi.

“Vận động trên giường.” Du Kinh phun ra bốn chữ.

La Bích đỏ mặt, đến nay hai người còn chưa đột phá bước cuối cùng, dù đã ngủ cùng nhau vài lần.

“Đùa em thôi.” Du Kinh nhìn cô đỏ mặt bèn cắn má cô, “Đi thôi, ra ngoài đi dạo.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thân Phận Thăng Cấp.

Khi tay La Bích có thể hoạt động bình thường, giáo sư ở trường thông báo La Bích phải tới thành phố khác học tập một tuần. Buổi tối khi La Bích đang thu dọn đồ đạc, Du Kinh đứng khoanh tay trước ngực dựa vào cửa nhìn cô.

“Phải đi bao lâu?”

“Một tuần.” Cô trả lời không ngần đầu lên.

Du Kinh có phần không vui, giống như nghĩ tới cái gì liền ra ngoài gọi điện thoại.

Sáng hôm sau khi đưa La Bích đến trường, anh ở trên xe hưng hăng hôn cô một lần rồi mới để cô đi.

“Cẩn thận tay em đấy, chưa hoàn toàn khỏi hẳn đâu.” Du Kinh dặn dò.

“Được rồi, độ dong dài của anh sắp bằng bố em rồi đấy.” La Bích cười nói, hôn lên khóe môi anh một cái rồi lên xe buýt của trường.

Mười ngày sau, La Bích về nhà sớm định cho Du Kinh một sự ngạc nhiên.

Vừa mở cửa La Bích đã ngây dại. Đây là nhà của mình sao? Đi vào, sô pha đổi thành sô pha nằm, nằm ở đó đúng tầm để xem phim, cô đột nhiên nghiêng người nhìn, phát hiện bức tường bên phải không thấy đâu nữa! Bức tường dày hoàn toàn bị phá thông, dẫn thẳng sang phòng bên kia của Du Kinh. Bên nhà anh đã hoàn toàn bị cải tạo thành phòng giải trí, bàn bi-a, bàn bóng bàn, khu trò chơi điện tử, phòng xem phim 3D... Còn bên phòng ngủ chính và phòng ngủ cho khách của cô đã bị nối thông thành căn phòng lớn hơn, giường bị đổi thành giường đôi King Size, làm thế nào người bị ngạc nhiên lại biến thành cô thế này?

Bấm điện thoại của Du Kinh, cô hỏi: “Anh đang ở đâu vậy?”

“Em về rồi à?” Du Kinh nhận ra ngữ điệu có phần hưng phấn của cô.

“Vốn còn muốn cho anh một sự ngạc nhiên, vừa về lại thấy nhà thành thế này.”

“Không ngạc nhiên vui mừng à?”

Một tiếng meo tạm thời thu hút sự chú ý của La Bích, là Sugar.

Sugar làm nũng nhảy vào lòng La Bích, lúc này cô mới nhìn thấy thứ treo trên cổ Sugar.

“Quả là rất ngạc nhiên vui mừng.” La Bích nhìn thấy, đó là một chiếc nhẫn kiểu cách đơn giản.

“Thích không?” Giọng nói trầm thấp mê người của Du Kinh vang lên phía sau.

La Bích xoay người nhìn thấy Du Kinh, lúc này cô đã không thể tiếp nhận thêm một bất ngờ nào nữa, cả ngày hôm nay đã quá nhiều vui mừng.

Du Kinh chậm rãi tới gần La Bích, nhìn cô ôm con mèo đứng ngăn người ở đó có phần buồn cười: “Ngạc nhiên đến vậy sao?”

“Hơi nhanh, em không ngờ lại nhanh như thế.” La Bích lấy lại bình tĩnh, ăn ngay nói thật.

“Anh cảm thấy đủ rồi.” Du Kinh hôn khẽ lên trán La Bích, “Anh cho rằng là vừa đúng lúc rồi.”

“Chưa đến nửa năm em đã trải qua quá trình làm bạn gái người ta, giờ đến lượt làm vợ người ta?”

“Có gì không tốt?”

“Không có gì.” Đặc biệt là đối mặt với một người như anh.

“Tiểu Trà.” Du Kinh nghiêm túc nhìn cô, “Marry me.”

La Bích không trả lời mà nghiêng người tựa vào vòng tay đã nhớ mong mấy ngày, ngửi mùi hương nam tính, đôi tay ôm lấy thắt lưng anh, nhẹ nhàng nói một câu, “Yes, I do.”

Thừa dịp La Bích nhận lời, Du Kinh nâng cằm La Bích lên hôn đôi môi đã nhớ mong nhiều ngày, tay ôm chặt eo La Bích cho đến khi hai người sát vào nhau thật gần. Thật ra những ngày trước đó không phải hai người chưa từng tiếp xúc tứ chi thân mật thế này, có điều hai người luôn tự kiềm chế, nhiều nhất chỉ ôm một chút thôi. Du Kinh cũng không muốn để La Bích cảm thấy hai người tiến triển quá nhanh, bởi vì tới giờ La Bích vẫn cảm thấy hai người ở bên nhau đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt là rất khó tin.

Du Kinh thì thầm bên tai La Bích, “Are you sure?”

La Bích hiểu anh đang ám chỉ cái gì, cô ngẩng đầu mở to đôi mắt mong lung, “Nhưng bây giờ đang là ban ngày.”

Du Kinh không nói gì, chỉ yên lặng chờ câu trả lời của cô.

La Bích không nói nữa, hai tay vòng quanh cổ Du Kinh, nhẹ nhàng rướn người lên bày tỏ suy nghĩ của bản thân.

Du Kinh ôm ngang La Bích Lên, bước vào phòng, nhẹ nhàng đặt La Bích lên giường.

“Em thích cái giường này, rất thoải mái.” La Bích nhắm mắt lại, hai tay giang rộng nằm trên giường cảm nhận cảm giác dưới lưng, kỳ quái phát hiện người bên trên không có động tĩnh gì, cô chậm rãi mở mắt ra.

“Sau này em có thể ngủ trên chiếc giường này mỗi ngày.” Du Kinh hôn cô.

Lúc này, Du Kinh thu lại đôi tay đang chống hai bên La Bích, quỳ một gối bên giường, đưa tay lên chậm rãi cởi cúc áo khoác của La Bích. Bởi vì đã đầu tháng ba, thời tiết đang ấm dần lên nên La Bích chỉ mặc hai lớp áo, bên trong còn là một chiếc áo bó mỏng màu trắng, bộc lộ hết những đường cong hoàn mỹ của cô trước mắt Du Kinh. Thật ra nếu nói về dáng người, ở nước ngoài nhiều người có dáng người còn đẹp hơn La Bích; nếu nói về tính cách, có người ưu tú hơn La Bích. Nhưng cô tình từng cử động của cô lại khiến anh muốn ngừng mà không được. Du Kinh tin rằng, kiếp này không còn người con gái thứ hai khiến anh rung động đến thế nữa.

La Bích chủ động đưa tay vào trong áo Du Kinh, theo làn da săn chắc dần trượt lên trên, quần áo dần dần rời khỏi thân thể mạnh mẽ.

Du Kinh chậm rãi tới gần.

“Có sợ không?” Trong thời khắc cuối cùng, Du Kinh hỏi La Bích đang đỏ mặt nhắm chặt hai mắt, “Em có hối hận không?”

La Bích đã căng thẳng đến không nói thành lời, trực tiếp dùng hành động để trả lời, dùng hai tay nâng mặt Du Kinh hôn lên.

Gió xuân phoi phới thổi rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, cả phòng ấm áp.

La Bích vừa xuống xe đã chạy về nhà, vừa về nhà đã vận động kịch liệt một phen, cho nên hiện giờ nằm ỉ trên giường không muốn đứng dậy. Du Kinh xả đầy nước ấm trong bồn tắm xong trực tiếp ôm La Bích vào phòng tắm.

La Bích ngay cả sức để phản kháng cũng không có.

Nước ấm giải tỏa sự khó chịu và mệt mỏi của La Bích, cô dựa vào lồng ngực ấm áp phía sau, ghé đầu vào hõm vai Du Kinh, nhắm mắt thì thầm hát.

“Tâm trạng tốt đến thế sao?” Du Kinh thấy cô như vậy không khỏi cười hỏi.

“Vâng.” La Bích đáp, “Mới nửa năm trước em còn chưa từng nghĩ mình sẽ có bạn trai, vậy mà bây giờ đã đồng ý lời cầu hôn của anh, amazing.”

Du Kinh không nói nữa, chưa nói tới La Bích không ngờ tới, chính bản thân anh cũng không ngờ mình lại hoàn thành chuyện lớn của đời người vào lúc này.

Tay nâng cằm La Bích xoay về phía sau, Du Kinh rung động hôn một cái.

“Em hỏi này, bao nhiêu năm nay đến một người bạn gái anh cũng không có à?”

“Chẳng phải đã nói rồi sao?”

“Nhưng mà... Nhưng mà trong số những cô gái anh từng gặp không có lấy một người anh muốn chạm vào sao?”

“Có em đấy thôi.” Du Kinh nghịch mái tóc dài của La Bích, cười nói.

“Em nói thật đấy.”

“Anh cũng nói thật mà.” Du Kinh thở dài, “Nếu không sao mẹ anh nhìn thấy em như nhìn thấy chúa cứu thế như vậy.”

La Bích nghĩ tới dáng vẻ như trúng số của bà Du lần đầu nhìn thấy cô cũng cảm thấy buồn cười.

“Bọn họ không tưởng anh là gay đấy chứ?” La Bích xoay người, vòng hai tay lên cổ Du Kinh.

“Em nghĩ anh có phải không?” Du Kinh cảm giác được bộ ngực mềm mại của La Bích xoay lại đặt lên ngực mình, cộng thêm đôi mắt mèo sáng lấp lánh của cô khi vừa tắm xong, anh cảm thấy mình lại lên rồi.

La Bích cũng nhận ra.

“Xem ra thật sự không phải.” La Bích tự hỏi tự trả lời.

“Chính em chọc lên thì giải quyết đi.” Du Kinh ôm lấy La Bích bằng hai tay, rời khỏi bồn nước sắp lạnh.

Ngày hôm sau, khi thức dậy, La Bích đau nhức toàn thân. Lắc cái eo, ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào từng tia sáng mỏng manh, cô mở mắt, nhìn thấy tay mình đeo một chiếc nhẫn, là chiếc nhẫn hôm qua treo trên cổ Sugar. Tối qua, sau cuộc đại chiến, La Bích mệt mỏi ngủ mất, cô mơ hồ thấy Du Kinh đi rồi quay lại, nhưng lúc đó ý thức đã mơ màng.

Còn chưa xem xong tay đã bị một bàn tay bên cạnh cầm lấy hôn một cái, giọng nói khàn khàn gọi cảm đặc trưng của buổi sáng sớm vang lên, “Good

morning.”

La Bích bị sự thay đổi của cả ngày hôm qua làm cho choáng váng, lấy lại tinh thần xong mới rúc vào lòng Du Kinh.

“Hộ khẩu của em ở đâu?” Du Kinh đột nhiên hỏi.

“Ở chỗ em chứ đâu.”

Du Kinh vỗ lưng La Bích, “Mau dậy thôi, chúng ta tới cục dân chính.”

“Nhanh vậy!” La Bích giật mình, hôm qua mới cầu hôn xong.

“Anh luôn là kiểu người tốc độ.” Du Kinh mỉm cười, “Đi thôi, vợ yêu của anh.”

Cho đến khi thay quần áo xong, ra ngoài, lên xe, tới cục dân chính, chụp ảnh, ký tên, La Bích còn cảm thấy mình đang nằm mơ.

Cầm tờ chứng nhận màu đỏ trên tay, cô đứng ở cửa nhìn hai người trong hình, thật sự có phần không dám tin mình đã là phụ nữ có chồng, đúng, đã là phụ nữ!

“Anh cảm thấy em nên gọi điện thoại báo cho soái ca của em biết.” Du Kinh cúi đầu nhắc nhở bên tai La Bích.

“Bố có thể sẽ đánh em.” La Bích tỏ vẻ đau khổ, “Em lại quá kích động rồi.”

“Kích động đôi khi là một thiên sứ, đi, đi gặp bố mẹ chồng mới lên chức của em thôi.” Dứt lời, anh nhét tờ đăng ký màu đỏ vào túi, thỏa mãn vỗ vỗ, kéo La Bích còn đang ngây người rời khỏi cục dân chính.

“Soái ca.” Khi gọi điện cho bố, La Bích tỉnh táo ra được một chút.

“Sao vậy?” Ông La quan tâm nói.

“Con kết hôn rồi.” La Bích rất bình tĩnh nói ra sự thật này. Người nào đó lái xe bên cạnh nhếch khóe môi tỏ vẻ tâm trạng vô cùng tốt.

“Cái gì?! Lúc nào?” Quả nhiên rất kinh ngạc.

“Ngay mười phút trước khi gọi điện cho bố.” La Bích nghiêng người nhìn một bên mặt của anh chàng đang lái xe, “Con cảm thấy... cảm thấy rất tốt. Bố... không đồng ý à?”

“Bố đã nghĩ sẽ có một ngày thế này, chỉ không ngờ lại nhanh đến vậy!” Ông La có phần trở tay không kịp.

“Bố, bố chuyển sang đây đi. Ở đây hai bố con mình có thể thường xuyên gặp mặt, không cần đau lòng nữa.” La Bích biết cảm giác luyến tiếc trong lời nói của bố cô là vì ông cảm thấy con gái lấy chồng rồi sẽ không chỉ là con gái ông nữa, không thể tùy tiện làm gì, nhưng ông không biết rằng, chính vì Du Kinh không ngăn cản bất cứ chuyện gì cô muốn làm, cô mới có thể không chút do dự đồng ý lời cầu hôn của anh, thậm chí kết hôn luôn hôm nay.

Du Kinh dừng xe, dùng một tay cầm lấy điện thoại bên tai La Bích.

“Bố.” Quá đột ngột làm ông La ở đầu bên kia sợ hết hồn.

“Lời con đã nói vĩnh viễn sẽ thực hiện được.” Anh muốn chỉ lời hứa hẹn với ông ở dưới lầu ngày hôm đó.

“Cho dù chúng con kết hôn cũng không có bất cứ điều gì thay đổi. Bố không cần lo lắng, về phần đề nghị vừa rồi của Tiểu Trà, con cảm thấy bố có thể suy nghĩ xem sao, làm như vậy con tin rằng bố sẽ yên tâm hơn.” Anh mở cửa xe đi xuống, đi tới bên phó lái mở cửa cho La Bích.

Không biết hai người lại nói những gì, Du Kinh vui vẻ kết thúc cuộc gọi.

“Anh nói với soái ca cái gì thế?”

“Không có gì, bí mật giữa đàn ông thôi.” Du Kinh thần bí nói.

Sau khi biết hai người đã kết hôn, bà Du thật sự hận không thể cầu thần bái phạt.

“Mau gọi mẹ đi.” Bà Du hưng phấn cầm lấy tay La Bích.

“Mẹ.” La Bích vẫn có chút không quen, dù cách chung sống của hai người đã chẳng khác gì mẹ con.

“A a a a —— mẹ đã thỏa lòng mong ước rồi!” Bà Du vui vẻ đến mức đi vòng quanh.

“À, đúng rồi, các con định tổ chức hôn lễ ở đâu, lúc nào? Mời bao nhiêu khách? Mau nói cho mẹ biết, mẹ bắt đầu chuẩn bị luôn.”

“Mẹ... bọn con định du lịch kết hôn.”

La Bích rất cảm động, không ngờ cuối cùng anh lại thật sự làm theo sở thích của cô. La Bích không thích những chỗ quá nhiều người, nhất là nhiều người không quen biết, cô không thích tham gia những buổi tiệc rượu đó, cô cảm thấy cuộc sống của hai người không cần vì một buổi tiệc cưới mà khiến người khác mệt mỏi.

“Cũng được, nhưng các con đi tới đâu là phải chụp một bộ ảnh cưới rồi gửi về cho mẹ. Mẹ có chỗ cần dùng!” Bà Du yêu cầu, “Đây là yêu cầu duy nhất, nếu không nhất định phải tổ chức tiệc cưới.”

“Vâng.” Du Kinh và La Bích đồng ý.

Mấy người ăn cơm xong, Du Kinh và La Bích rời khỏi Bích Hải, Du Kinh đang bàn với La Bích xem sẽ đi đâu chơi.

“Em muốn đi Châu Âu.” La Bích mơ ước, “Em rất thích phong cách thị trấn cổ ở nơi đó, anh nói xem, chúng ta ở lại đó một thời gian có được không?”

“Được.” Nhìn cô gái đang rất hào hứng, Du Kinh cảm thấy trong lòng tràn đầy.

Trong xe lại vang lên tiếng đàn dương cầm, là điện thoại của Du Kinh.

Nhìn tên báo trên điện thoại, là Lý Hoài Nhân.

Du Kinh dừng xe lại bên đường, lắc lắc điện thoại với La Bích, “Xem ra chuyến du lịch của chúng ta phải lùi lại một thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ma Cà Rồng Xuất Hiện (1)

Cuộc điện thoại của Lý Hoài Nhân phá hỏng kế hoạch của hai người. Vụ án bình thường bọn họ sẽ không làm phiền Du Kinh, nhưng vụ án này rõ ràng không bình thường.

Bởi vì khi được phát hiện, thi thể bị cắt động mạch chủ, máu chảy khô, trên mặt đất lại không hề có vết máu.

Khi hai người tới hiện trường, đường băng giới nghiêm của cảnh sát đã cách ly đám đông ra xa, bên trong có cảnh sát đang tìm hiểu hiện trường.

La Bích cảm thấy có chút khó chịu, người chết là một cô gái đang tuổi hoa, chính cô vừa mới có được tình yêu, còn nơi này lại có người vì lỗi lầm của người khác mà kết thúc cuộc đời.

Ba người chia nhau vòng quanh những nơi khác nhau quan sát một lần.

Du Kinh đang ngồi xổm xuống nghiêm túc nhìn thi thể thì cục trưởng đi tới.

“Du Kinh, có phát hiện gì không?” Cục trưởng cau mày hỏi.

Du Kinh không nói gì.

“Vụ này đã bị truyền tin ra ngoài, chúng ta nhất định phải nhanh chóng bắt được hung thủ.” Cục trưởng nghĩ tới hôm nay nhận được điện thoại báo án, khi ông nhanh chóng tới hiện trường, có thể nói là truyền thông cũng theo đó mà đến, hoàn toàn không cách nào ngăn cản.

“Lát nữa về cục cảnh sát họp thảo luận, cục trưởng yêu cầu.” Sau khi cục trưởng đi, Lý Hoài Nhân chờ lúc Du Kinh im lặng suy nghĩ mới đi lên nói.

“Đi thôi.” Du Kinh kéo La Bích ở bên cạnh đang nghiên cứu cái gì đứng dậy.

Vụ án lần này được truyền thông xưng là – Ma cà rồng xuất hiện.

Lúc xế chiều, báo chí mới phát hành còn nóng hổi đã bị tranh nhau mua hết. Trong thành phố này, có ai không quan tâm tới sinh mạng của bản thân?

Cục trưởng ngồi trên ghế cau mày đọc miêu tả của báo chí. Những lời nói khoa trương này – cái gì mà Ma cà rồng hút sạch máu nạn nhân, một giọt không thừa, thủ đoạn gây án nhuần nhuyễn, hiện trường không có dấu vết bị phá cửa... toàn bộ là những lời dối trá chưa được chứng thực.

“Mấy tờ báo này xuất bản chỉ khiến lòng người lo sợ.” Lý Hoài Nhân lo lắng nói, “Áp lực từ dân chúng vào chúng ta sẽ càng lớn.”

“Bắt đầu nói về vụ án đi, Du Kinh, các cậu có phát hiện gì không?”

Du Kinh nhìn thoáng qua La Bích, La Bích đặt những tư liệu mới thu thập được dưới máy chiếu.

“Nạn nhân Ngũ Nhạc Vinh, 20 tuổi, là một sinh viên. Thời gian tử vong từ 1 đến 3 giờ sáng, sáng sớm hôm nay được bạn cùng phòng vừa trở về phát hiện rồi báo cảnh sát.”

“Trải qua pháp y giám định, vết thương trí mạng của nạn nhân là vết cắt ở động mạch chủ, mất máu tới chết, mà tại chỗ ở không phát hiện một lượng máu lớn, tạm thời suy đoán là hung thủ đã lấy máu của người chết đi. Toàn thân không còn vết thương nào khác. Đáng lưu ý là, pháp y nói, người thường sẽ không hạ một dao lưu loát chuẩn xác như vậy, dựa vào vết thương có thể thấy là do dao phẫu thuật tạo thành, hung thủ có kiến thức nhất định về giải phẫu. Mặt khác, trong cơ thể nạn nhân có thành phần thuốc tê, hoài nghi là hung thủ đã tiến hành gây tê trước khi ra tay.”

“Căn cứ vào điều tra của chúng ta, nạn nhân không kết thù kết oán gì, tính tình lạc quan phóng khoáng. Nạn nhân cùng một người bạn cùng lớp thuê phòng trọ ở ngoài để tiện đi làm thêm. Hai người làm chung một công việc, ca làm khác nhau, hôm qua sau khi giao ban, nạn nhân một mình trở về nhà trọ và bị giết.”

La Bích báo cáo một cách ngay ngắn rõ ràng những chứng cứ chính xác, nói xong liền trở về chỗ của mình ngồi xuống.

Du Kinh đứng lên, “Tin tức về hung thủ không nhiều lắm.”

“Thứ nhất, hung thủ dùng một nhát dao lấy mạng, thủ pháp rất thạo, không loại trừ khả năng hung thủ có nghề nghiệp liên quan đến y học. Thứ hai, hung thủ giết người rồi lấy máu của nạn nhân, rất rõ ràng hẳn có nhu cầu đặc biệt với máu người. Thứ ba, đây vốn là lần đầu tiên trong nhiều năm qua xuất hiện vụ án thế này, hung thủ lần đầu tiên gây án, thế nhưng theo lý mà nói, hung thủ có một nhu cầu không thể kiềm chế với máu người, nếu không hẳn sẽ không điên cuồng đến mức giết người lấy máu. Điều này chứng tỏ hoàn cảnh làm việc của hắn dễ tiếp cận với máu người, nên hẳn còn chưa đến mức nhìn thấy máu là mất hết lý trí.”

“Hiện trường rất sạch sẽ, rất có thể hung thủ đã theo nạn nhân về đến nhà, trực tiếp sát hại. Xung quanh không có camera, hung thủ đã tìm hiểu từ trước. Hung thủ suy tính cẩn kẽ, tính cách bình tĩnh, điều này rất phù hợp với tính cách của một bác sĩ. Hung thủ cũng không thể cầm một lượng máu lớn như thế đi trên đường, nhất định sẽ có phương tiện giao thông. Là một chiếc xe hơi, dừng ở khu vực không có camera, nói rõ hẳn có khả năng kinh tế nhất định.”

“Cho nên tổng hợp lại cho ra kết luận, có thể điều tra gần đây trong thành phố có bệnh viện nào nghiêm cấm ra vào kho máu, sàng lọc danh sách bác sĩ ở đó một lần, đặc biệt là những người gần đây tạm rời cương vị công tác.”

“Vì sao không phải nhân viên quản lý kho máu hoặc người nào đó có thể tự do ra vào kho máu?” Có người đưa ra nghi vấn, “Vì sao nhất định phải là bác sĩ? Hơn nữa, bác sĩ thú y cũng có thể sử dụng sao phẫu thuật, biết vị trí động mạch chủ.”

“Hỏi rất hay. Tại sao phải là bác sĩ? Dựa theo tình hình cạnh tranh của ngành y tế thành phố hiện nay, áp lực của bác sĩ là rất lớn, nếu là bác sĩ thú y hoặc nhân viên kho máu sẽ không chịu áp lực lớn như bác sĩ. Bác sĩ gặp nhiều sinh lý từ biệt, nếu đồng thời có người thân mắc bệnh về máu không thể chữa trị, tinh thần của hắn rất dễ sụp đổ.”

“Không có tin tức gì nữa sao?” Cục trưởng cau mày, bệnh viện trong thành phố nhiều như vậy, bác sĩ càng đếm không hết.

“Có lẽ, hiện trường tiếp theo sẽ phát hiện được nhiều hơn.” Du Kinh cau mày đứng trước cửa sổ sát đất, nhẹ giọng nói.

“Anh nói, tên ma cà rồng kia sẽ tiếp tục gây án?” Anh chàng đẹp trai nhất cục nghe vậy cau mày hỏi, “Lẽ nào chúng ta không thể làm gì sao?”

Du Kinh không trả lời, cả phòng họp chìm trong yên lặng.

Đứng vậy, không cách nào biết trước người bị hại kế tiếp sẽ là ai thì không thể nào bảo vệ. Cục trưởng chỉ hạ lệnh xuống các bộ phận cảnh sát tăng cường tuần tra.

Nhìn đám người đi qua dưới ngọn đèn neon, có lẽ hung thủ đang trà trộn trong đó, cười nhìn mọi người, che dấu sự khát máu của bản thân.

Khi ba người tập trung trong căn nhà Du Kinh mới cải tạo đánh thông. Lý Hoài Nhân rất ngạc nhiên. Sau đó anh nghĩ tới cái gì, nhìn về phía ngón tay La Bích, quả nhiên! Nhẫn!

“Hai người kết hôn rồi!” Lý Hoài Nhân hét lên.

“Thì sao?” La Bích không hiểu vì sao Lý Hoài Nhân lại ngạc nhiên đến vậy.

Lý Hoài Nhân đương nhiên phải ngạc nhiên, hai người lúc nào cũng lạnh tanh trong mắt người khác, nhìn có vẻ không thể nào kết hôn nhất mà lại giấu mọi người lén lút kết hôn! Ngay cả người biết hai người nhiều năm như anh cũng cảm thấy khó mà tin được với đôi vợ chồng gặp mấy ngày đã xác định quan hệ yêu đương, yêu mấy tháng đã kết hôn này. Có điều sau này anh lại cảm thấy những chuyện xảy ra với hai người này là rất bình thường.

“Lẽ nào em có thai rồi?” Lý Hoài Nhân phun ra một câu khiến La Bích phun hết nước đang uống ra ngoài.

“Đương nhiên không phải!” La Bích lau cái bàn bị ướt, “Anh nghĩ đi đâu thế.”

“Sao lại không cẩn thận như vậy.” Du Kinh từ phía sau đi tới, cầm khăn tay vừa lau mặt cho La Bích vừa trách cứ.

Thực ra anh cũng nghe được câu nói kia của Lý Hoài Nhân, nhưng anh không nói gì, chỉ nói một câu, “Tôi phòng làm việc.”

“Có phát hiện gì sao?” La Bích đeo dép theo anh vào phòng.

“Vì sao hung thủ còn có thể tiếp tục gây án?” Du Kinh vào phòng rồi ném ra một vấn đề.

Hai người bưng tỉnh, đang thử bọn họ đây mà.

Lý Hoài Nhân suy nghĩ một lát rồi nói, “Anh đã nói hung thủ có nhu cầu đặc biệt về máu. Nếu còn gây án có lẽ vì chưa đủ máu chẳng?”

“Ừ.” Du Kinh khoanh hai tay trước ngực đứng trước tấm bảng trắng.

“Nơi này có rất nhiều nghi vấn.” Du Kinh chỉ lên bảng, “Thứ nhất, tại sao lại chọn nữ sinh độ tuổi này, ngẫu nhiên hay cố ý? Thứ hai, hung thủ tìm thuốc tê rồi mới sát hại, trong lòng hẳn mơ hồ không muốn để nạn nhân đau đớn mà chết, điều này chứng minh cái gì? Thứ ba, làm thế nào hẳn theo nạn nhân vào nhà?”

“Cho nên anh đang chờ hắn ra tay một lần nữa.” La Bích đề xuất ý kiến, “Trên tinh thần, nếu đột nhiên ý lại vào máu người, nhất định xung quanh hẳn có người, rất có thể là bố mẹ hoặc người thân, mắc bệnh về máu kích thích hắn. Ban đầu hẳn vẫn kiềm chế tâm lý ‘mình cũng có bệnh về máu này’ xuất hiện, thế nhưng có thể người mắc bệnh đã chết, dẫn tới tinh thần sụp đổ, khiến hắn rơi vào tuần hoàn cái chết, do đó mới có bị kích hôm nay.”

“Không sai, nhưng vừa rồi tất cả bệnh viện đã báo cáo, có người mắc bệnh về máu nhưng đều không nghiêm trọng tới mức tử vong.” Du Kinh ấn chân mày nói, “Một đầu mối đã đứt. Hiện nay chúng ta chỉ có thể chờ cục cảnh sát sàng lọc ra người, hoặc chờ một người chết.”

Năm ngày tiếp theo gió êm sóng lặng. Kết quả sàng lọc của cục cảnh sát không quá lạc quan, vì thành phố này từ bệnh viện lớn đến bệnh viện nhỏ đều có nhiều hay ít bác sĩ bất mãn về lương hoặc cố gắng không thành công mà từ chức hoặc tìm công việc khác. Điều này gây khó dễ cho công tác của cảnh sát.

Mấy ngày nay hung thủ không gây án, mọi người bắt đầu quên đi chuyện này, bởi chuyện củi gạo dầu muối quan trọng hơn cả ngày sợ hãi.

Hiệu Ngọc vừa tan tầm, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, sắp 11 giờ. Ngoài trời đang mưa to, Hiệu Ngọc nhú mày, cô rất ghét thời tiết thế này, bởi vì mưa sẽ rất dễ ướt quần áo, về nhà sẽ bẩn sàn nhà. Cách nhà trọ còn khoảng 5 phút đi bộ, Hiệu Ngọc thấy một người đàn ông mặc quần bò áo ngắn tay, lưng đeo một cái ba lô, dáng người cao ráo và bắp thịt rắn chắc thu hút ánh mắt cô.

Anh ta không có ô, chạy dưới trời mưa to, nước bùn bắn lên làm ướt giày và ống quần của anh ta. Có vẻ chạy đã mệt rồi, anh ta dừng lại ở dưới lầu một khu dân cư, đèn đường chiếu vào gương mặt anh ta, Hiệu Ngọc rất ngạc nhiên, trời ạ, anh chàng này đẹp trai quá đi. Hiệu Ngọc nghĩ, còn nam tính, đẹp trai hơn cả nam sinh nổi tiếng trong trường cô.

Dường như anh ta đang rất vội, luôn xem đồng hồ, lại nhìn trời mưa to bên ngoài. Hiệu Ngọc đi tới, chủ động hỏi, “Không ngại đi chung ô với em chứ?”

Anh ta có vẻ ngượng ngùng, “Không cần, mưa quá to, cô cũng sẽ bị ướt.”

Hiệu Ngọc cảm thấy ảm áp bởi sự quan tâm bất ngờ của anh ta, “Không sao, em ở ngay phía trước, anh muốn đi đâu?”

“Xe của tôi cũng đỗ ở đằng trước, vậy làm phiền cô.” Người đàn ông có vẻ không muốn làm phiền nữa, ngược lại đưa tay nhận lấy cái ô trong tay cô gái.

Hơi thở của người đàn ông cao lớn bao trùm Hiệu Ngọc, Hiệu Ngọc nhìn bản thân không ướt một sợi tóc, lại nhìn bên vai kia của anh ta còn đang hứng mưa, bởi vì anh ta đã nghiêng ô sang chỗ cô.

Đi tới gần xe của người đàn ông, anh ta nói, “Xe của tôi ở đây.”

“Sao anh lại đỗ ở chỗ vắng vẻ thế này?”

“Bên ngoài quá nhiều xe, tôi không tìm được chỗ đỗ, hơn nữa nơi này đỗ xe không mất phí, chỉ phải đi bộ xa chút thôi.” Người đàn ông cười cười, gỡ mái tóc lộn xộn.

“Cũng đúng, bây giờ quá nhiều xe, không tìm được chỗ đỗ xe ở đâu.” Hiệu Ngọc phụ họa, có phần không nở chia tay với người đàn ông này.

Đột nhiên bàn tay đang mở cửa xe dừng lại, anh ta ôm bụng.

“Anh làm sao vậy?” Hiệu Ngọc quan tâm hỏi.

“Không có gì, có lẽ tôi nay ăn linh tinh thôi.”

“Có cần... anh tạm thời về nhà em giải quyết đi?”

“Không cần, làm phiền người nhà cô sẽ không tốt. Tôi không sao.”

“Nào có người nhà đâu, em không phải người địa phương, em chỉ thuê phòng ở một mình thôi.”

“Như thế này... có phải không tốt lắm không?”

“Em còn không ngại anh ngại cái gì?” Hiểu Ngọc phóng khoáng nói.

“Vây... được rồi.” Người đàn ông khóa xe, lại cầm lấy chiếc ô trong tay Hiểu Ngọc, chậm rãi nhếch khóe môi nở nụ cười trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ma Cà Rồng Xuất Hiện (2)

Sáng sớm ngày thứ bảy, lại một thi thể cô gái nằm trên sàn nhà, trên mặt dường như mang theo vẻ không thể tin, trên đầu đặt một chiếc ô hoa nhỏ. Hiện trường có dấu vết xử lý rất rõ ràng.

“Thủ đoạn tương tự, vết thương cũng lưu loét, máu... không lãng phí một giọt.” Lý Hoài Nhân cúi đầu nhìn thi thể nằm đó, nói.

“Che ô...” La Bích tự lẩm bẩm.

“18 tuổi, sinh viên vừa mới lên đại học.” Một nữ pháp y từ phía sau đi tới, cầm thẻ căn cước, “Cách thức gây án giống vụ trước như đúc. Vết thương lưu loét, cắt rất sâu vào động mạch chủ, máu chảy cạn mà chết. Thời gian tử vong khoảng 12 giờ đêm.”

“Lâm Giai.” Du Kinh nhìn người vừa tới, gật đầu, dường như có chút ngạc nhiên, “Cô cũng về nước à?”

“Còn không phải tại anh đột nhiên xin về nước, một mình em ở bên kia không có gì thú vị.” Lâm Giai nói như làm nũng, cho dù cô không thể tới gần Du Kinh. Chính vì đã quá quen với tính cách của Du Kinh cho nên rất ngạc nhiên khi thấy La Bích đang khom người đứng dậy rồi dựa vào Du Kinh rất gần.

“Xin chào.” Sự dè dặt cẩn thận không cho phép Lâm Giai thay đổi sắc mặt quá lớn, “Cô là?”

“Vợ tôi.” Người trả lời không phải La Bích, mà là Du Kinh ở bên cạnh.

“Chào chị.” Vừa rồi khom người ở đó nghe đối thoại của hai người, từ trong giọng điệu của cô gái này đã biết cô ấy thâm mến cá voi lớn bên cạnh trong thời gian không ngắn rồi, La Bích liếc nhìn Du Kinh một cái đầy ẩn ý.

“Anh mà cũng kết hôn rồi?” Giọng rất ngạc nhiên.

“Thì sao? Tôi không thể kết hôn à?” Du Kinh không chút biểu cảm hỏi lại, nhìn hoàn cảnh xung quanh một lượt.

“Không phải, ý em là... trước kia anh còn chưa có bạn gái, sao nhanh vậy đã...” Nhanh đến mức em không hề chuẩn bị tâm lý, Lâm Giai nghĩ trong lòng.

“Thời gian làm việc không nói chuyện riêng tư.” Một câu nói chặn tất cả những lời nói phía sau của Lâm Giai.

Hoa khôi cục cảnh sát Trình Đan Đan liếc mắt khinh bỉ đi qua bên cạnh Lâm Giai. Từ đêm hôm đó Lý Hoài Nhân biết hai người kết hôn xong, ngày hôm sau tới cục cảnh sát đã ngay lập tức tuyên bố tin tức này, khiến cả nam lẫn nữ trong cục cảnh sát than thở không dứt miệng. Nữ thần và nam thần mới tới đã đến với nhau, còn kết hôn, khiến một đàn chó độc thân ghen tị, hâm mộ muốn chết. Từ ngày bị Du Kinh nhìn với ánh mắt “tủ lạnh”, Trình Đan Đan đã chuyển hướng sang chỗ khác. Chị đây là một đóa hoa, còn cả một cánh rừng kia, cần gì vây quanh một người đàn ông không thích mình, làm người ta chướng mắt! Từ tuần trước Trình Đan Đan đã biết có người mới sắp tới, không ngờ lại là một cô nàng cuồng đại vượt ranh giới quốc gia.

Du Kinh xem xét trong phòng xong lại ra ngoài xem một lần. Kết quả phát hiện một vết giày hơi mờ trên nền xi măng dính bùn đất, bên cạnh là dấu giày của một nữ sinh. Du Kinh nhìn người qua lại thừa thốt, đoán rằng đây là nơi nạn nhân và hung thủ đã đứng hôm qua, bởi dấu giày nữ sinh phù hợp với chiều cao và cân nặng của nạn nhân. Không thấy hoa văn gì trên đế giày, trong đầu Du Kinh tính toán rất nhanh, chiều cao khoảng 1,78m, cân nặng 75kg. Gọi cảnh sát tới chụp hình, lấy một ít bùn đất về xét nghiệm, lấy chứng cứ xong, ba người cùng rời khỏi hiện trường.

“Vì sao cách bảy ngày hung thủ mới gây án?” Lý Hoài Nhân ngồi vào trong xe, nói, “Lần gây án tiếp theo có phải cũng cách bảy ngày không?”

Lâm Giai giẫm giày cao gót đi tới chỗ phó lái, bởi ghế sau dành cho đôi vợ chồng ân ái kia.

“Tôi nay ăn gì?” La Bích hỏi.

“Em thích ăn gì cũng được.” Du Kinh trả lời, hai người tự thành một thế giới riêng.

“VẬY RA NGOÀI ĂN NHÉ? HÔM NAY KHÔNG MUỐN NẤU CƠM.” LA BÍCH ôm một cánh tay của DU KINH, thấy một cô gái trẻ nữa bị giết làm tâm trạng cô không tốt.

Du Kinh hôn một cái lên trán La Bích, “MỆT À?”

“KHÔNG PHẢI.” LA BÍCH CƯỜI CƯỜI.

LÝ HOÀI NHÂN: CÁC NGƯỜI CÓ THỂ NGHE TÔI NÓI KHÔNG?

LÂM GIAI KHÔNG CHÚT KHÁCH KHÍ MỞ CỬA XE, NGỒI LÊN.

“ĐI THÔI.” VỪA NGỒI LÊN ĐÃ NÓI.

“ĐI ĐÂU?” LÝ HOÀI NHÂN HỎI LẠI.

“MỌI NGƯỜI VỪA NÓI ĐI ĐÂU THÌ ĐI ĐÓ.”

“LÊ NÀO CÔ MUỐN XEM VỢ CHỒNG NGƯỜI TA NGỌT NGÀO NGẤY CHẾT NGƯỜI THẾ NÀO À?” LÝ HOÀI NHÂN TRÀO PHÚNG KHÔNG CHÚT KHÁCH KHÍ.

LÂM GIAI:...

“ĐÀN ANH, TỚI NHÀ HÀNG ĐI.” LA BÍCH MỞ MIỆNG GIẢI VÂY.

“ĐẠI CA, VỪA RỒI CÓ PHÁT HIỆN MỚI À?” TRÊN ĐƯỜNG, LÝ HOÀI NHÂN HỎI.

“Ừ.”

“EM CÓ MỘT PHÁT HIỆN.” LA BÍCH HIẾM KHI NÀO MỞ MIỆNG NÓI TRƯỚC.

“CÔ CŨNG HỌC NGÀNH NÀY À?” LÂM GIAI NGỒI Ở VỊ TRÍ PHÓ LÁI QUAY ĐẦU HỎI.

“KHÔNG Ạ, EM HỌC TÂM LÝ HỌC, TÔI ĐÂY HỌC TẬP THÔI.” LA BÍCH MỈM CƯỜI ĐÁP LẠI.

“NÓI NGHE THỬ XEM.” DU KINH MẶC KỆ NGƯỜI TRƯỚC MẶT, NÓI VỚI LA BÍCH.

“Hôm qua, nghi vấn thứ ba của anh là hung thủ làm thế nào vào nhà nạn nhân.” LA BÍCH RANH MÃNH NÓI, “ANH NGHĨ XEM, NẾU MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐỦ SỨC HẤP DẪN – BỀ NGOÀI ƯA NHÌN, QUẦN ÁO CHÍNH TÊ, LỄ PHÉP, ANH NÓI XEM BAO NHIÊU CÔ GÁI MỚI VÀO ĐỜI CÓ THỂ CHỐNG CỰ ĐƯỢC?”

“CÔ CHO RẰNG NỮ SINH BÂY GIỜ ĐỀU TÙY TIỆN VẬY SAO? SAO CÓ THỂ DỄ DÀNG ĐỂ MỘT NGƯỜI LẠ VÀO NHÀ MINH?” LÂM GIAI KHÔNG PHỤC.

“À, NẾU ĐỂ DU KINH VÀO NHÀ CHỊ THÌ SAO?” LA BÍCH NGHIÊM MẶT NÓI.

“CHUYỆN ĐÓ KHÁC.” LÂM GIAI VỘI VÀNG PHẢN BÁC.

“CÓ GÌ KHÁC?” LA BÍCH HỎI TIẾP.

LÂM GIAI NGHĨ MỘT LÚC, LẦN ĐẦU TIÊN GẶP DU KINH Ở NƯỚC ANH CÔ ĐÃ CẢM THẤY KHÍ CHẤT CỦA ANH RẤT ĐẶC BIỆT, NẾU ANH MUỐN TỚI NHÀ CÔ... NÓI KHÔNG CHỪNG LÚC ĐÓ Ý XUÂN NHỌN NHẠO CÔ CŨNG SẼ ĐỀ ANH TỚI. CÓ ĐIỀU HIỆN GIỜ... “NÓI CHUNG LÀ KHÁC!”

CẢI CÙN! LÝ HOÀI NHÂN LÁI XE VUI VÈ NGHĨ, XEM RA KHÔNG THỂ ĐẮC TỘI ĐÀN EM CỦA ANH ĐƯỢC.

“À? TRONG MẮT CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÁC NHAU SẼ THẤY NHỮNG NGƯỜI TỐT KHÁC NHAU. NHỮNG NGƯỜI BỊ HẠI KIA CÓ LẼ CŨNG GIỐNG CHỊ VÀ EM, BỊ BỀ NGOÀI, ĐÁNG NGƯỜI, TÀI HOA CỦA MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG HẤP DẪN MÀ LÀM NHỮNG HÀNH VI BẤT BÌNH THƯỜNG.”

“THÌ RA CHỈ NHỮNG THỨ NÀY CỦA ANH MÊ HOẶC EM?” DU KINH CÚI ĐẦU HÀ HƠI BÊN TAI LA BÍCH.

“EM CHỈ VÍ DỤ VẬY THÔI.” LA BÍCH ẦM ỨC QUAY ĐẦU NHÌN NGƯỜI ĐÀN ÔNG PHÍA SAU, ĐỘT NHIÊN HÔN MỘT CÁI LÊN KHÓE MIỆNG ANH, LÀM NỪNG NÓI, “EM BIẾT ANH TỐT NHẤT.”

DU KINH BIẾT CÔ KHÔNG THÍCH THÂN THIẾT TRƯỚC MẶT NGƯỜI KHÁC, XEM RA HÔM NAY LÂM GIAI THẬT SỰ ĐÃ KÍCH THÍCH CÔ. CÓ ĐIỀU, THÌNH THOẢNG CÓ MỘT LẦN THẾ NÀY CŨNG KHÔNG TỆ.

DU KINH NHÉO MŨI CÔ, “QUÝ BƯỚNG BÌNH.”

LÂM GIAI NHÌN KHÔNG NỔI NỮA, QUAY ĐẦU VỀ PHÍA TRƯỚC, TRONG LÒNG TỨC MUỐN CHẾT, NGƯỜI NÀY QUÁ KHÁC VỚI DU KINH MÀ CÔ BIẾT, CÔ KHÓ MÀ CHẤP NHẬN NỖI NGƯỜI CON GÁI TRONG LÒNG ANH KHÔNG PHẢI MINH.

“ĐIỀU EM VỪA NÓI ĐÚNG LÀ ĐIỀU ANH NGHĨ, MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ SỨC HẤP DẪN THẬT SỰ CÓ THỂ KHIẾN MỘT CÔ GÁI LÀM RA NHỮNG HÀNH VI KHÔNG GIỐNG BÌNH

thường. Tương tự, ngược lại cũng thế.” Anh nháy mắt với La Bích một cái, ý nói giống như anh gặp được em, cũng không giống bản thân lúc trước.

“Còn một tin tức khác, hung thủ khoảng 25 đến 30 tuổi, dáng người tương đối cao lớn, sắc mặt tái nhợt, hẳn tự cho rằng bản thân rất yếu ớt, cử chỉ rất lễ phép, bình dị gần gũi, bề ngoài tương đối xuất chúng, ăn mặc cao cấp, nhìn có vẻ vô hại. Khi gây án trên người nhất định có ba lô, hoặc túi hồ sơ hoặc túi xách. Tôi nghiêng về giả thuyết là ba lô hai vai, như vậy để đẩy túi máu cũng không bị người khác nghi ngờ.” Du Kinh nói ra những tin tức này.

“Vì sao không đoán được độ tuổi này trong vụ đầu tiên?” Lý Hoài Nhân nghiêm túc nghe xong bèn hỏi.

“Theo suy đoán vừa rồi, hầu hết những người có sức hút với phụ nữ trẻ tuổi đều ở độ tuổi này, cộng với khí chất bác sĩ khiến hẳn gây ấn tượng như trở bàn tay. Có điều, lần đầu tiên không cách nào đoán ra vì sao hẳn lựa chọn nữ sinh độ tuổi 20, đại khái đây chính là nguyên nhân.”

“Dựa theo những điều kiện này, liên lạc với người thân hoặc người liên hệ trên thông tin liên lạc của những đối tượng phù hợp, hỏi lại một lần, chúng ta phải nhanh chóng bắt được hắn, rất có thể hắn sẽ sớm gây án.” Du Kinh nhìn trời mưa bên ngoài, “Dự báo thời tiết nói cơn mưa này sẽ kéo dài khoảng một tuần.”

“Có liên quan gì sao?” Lâm Giai ngồi phía trước xoay người lại hỏi.

“Trời mưa rất dễ khiến một người trở nên nôn nóng bức bối, đặc biệt với những người có nhu cầu như hung thủ.” La Bích giúp Du Kinh giải thích rõ ràng.

Du Kinh cười hài lòng, nhìn gò má xinh đẹp của La Bích.

“Đại ca, còn lại ba người tình nghi, điều kiện cực kỳ giống nhau, đều không tìm được người liên hệ.” Sáng sớm thứ tư, hai người còn đang ngủ say bị tiếng chuông điện thoại của Du Kinh đánh thức.

“Tôi tới xem thử.” Du Kinh đứng lên xong La Bích cũng thức dậy, vươn tay nhìn người đàn ông để thân trần đang ra khỏi phòng tắm, đòi ôm. Du Kinh thấy vậy đi tới, để hai tay cô vòng lên cổ mình, đặt trán lên trán cô.

“Có tiến triển, anh đi xem, em ngủ tiếp một lát đi nhé?” Tối hôm qua hai người đều rất điên cuồng, La Bích mệt muốn chết.

“Không muốn, em cũng đi.” La Bích cứng đầu, “Ôm em dậy.”

Hai tay Du Kinh ôm ngang lưng cô, dùng sức một cái, kéo cả người cô rời khỏi ổ chăn.

“Có cần anh giúp em thay quần áo không?” Tay Du Kinh bắt đầu hướng về phía trước.

La Bích vỗ một cái lên tay anh, “Không cần.” Nói xong tự mình đi vào phòng tắm.

Đến cục cảnh sát, Du Kinh cầm lấy tư liệu của ba người, yên lặng đọc.

“Đều không liên lạc được với người liên hệ của bọn họ sao?” Du Kinh cau mày.

“Vâng, nhưng theo anh dặn dò, đã điều mấy người tới những địa chỉ này kiểm tra rồi.” Lý Hoài Nhân đói khát quét sạch bữa sáng bọn họ mang tới.

“Có thể ngoại trừ người này.” Du Kinh nói, “Cha mẹ là dân quê, không thể liên lạc là bình thường, ở đây anh ta lại không có nơi ở độc lập, không thể nào hoàn thành nhiệm vụ thần thánh kia. Quan trọng nhất là...”

“Quan trọng nhất là vấn đề khí chất.” La Bích tiếp tục thử lý giải, “Theo tâm lý học, một người trong quá trình trưởng thành sẽ học được không ít khí chất đặc biệt của bố mẹ, cho dù anh ta đã học xong, mới đi thực tập một tháng cũng không thể khiến anh ta thay đổi loại khí chất này. Dựa theo đánh giá tốt nghiệp của anh ta – im lặng, ham học, sinh viên gương mẫu – đây không phải khí chất của một người giỏi tiếp cận và quyến rũ con gái.”

“Rất đúng.” Du Kinh hết lời khen ngợi.

Có điện thoại gọi đến, Lý Hoài Nhân nhanh chóng bắt máy.

“Ba người đều không ở nhà, nhưng vì không có quyết định khám nhà nên không thể tiến hành lục soát.” Lý Hoài Nhân báo lại.

“Chúng ta đi.” Du Kinh đứng lên nói.

“Đi đâu?”

“Tới nhà hai người kia.”

“Nhưng mà... đều không có nhà, đi ôm cây đợi thỏ à?” Lý Hoài Nhân không hiểu ý tưởng của Du Kinh.

“Chúng ta không phải cảnh sát, có thể lên vào.” Du Kinh nói với Lý Hoài Nhân, “Cho cậu mười phút tìm một thợ phá khóa.”

“Anh...” La Bích ngạc nhiên với hành động của Du Kinh.

“Anh làm sao?” Du Kinh nhướn mày.

“Em thích.” La Bích bật cười.

Lý Hoài Nhân ở bên cạnh chịu hết nổi bầu không khí của hai người, nhanh chóng gọi điện thoại xuất phát.

“Tốc độ không tệ.” Khi ba người đứng trong một căn nhà nhỏ, Du Kinh nhìn thợ phá khóa phía trước, nói với Lý Hoài Nhân.

Bị yêu cầu như thế còn có thể chậm được sao? Anh có ngựa đòn đâu.

Cửa mở, ba người đi vào, đi quanh một vòng không phát hiện cái gì.

“Xem ra không phải căn phòng này.” Du Kinh nhìn hết các góc một lượt rồi nói, “Mau điều tra tình hình của gia đình còn lại, tôi cần tư liệu cận kề về mỗi người.”

“Đi, chúng ta tới nhà người cuối cùng xem thử.”

Nhóm Du Kinh lại vào nhà của một người tên là Cổ Vinh Đạt. Khi bước vào, nhìn cũng rất bình thường, có điều có mùi tiêu độc rất rõ ràng, trong nhà không có tranh ảnh gì, có vẻ đã từng được dọn dẹp.

Du Kinh đi thẳng tới tủ lạnh, mở ra xem, “Ồ đây.”

Trong tủ lạnh còn chứa rất nhiều túi máu lớn nhỏ, ghi rõ ngày. Bên trong còn có rất nhiều đồ uống ngọt, những chỗ còn lại thì rất bình thường.

“Tìm dao của hắn.” Du Kinh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nói xong bèn tìm kiếm khắp nơi.

Nửa tiếng sau, ngoại trừ dao bình thường, không có bất cứ dấu vết nào của dao phẫu thuật.

“Không có à?” Du Kinh cau mày hỏi.

Đều lác đầu.

“Kết quả tệ nhất là đêm nay hắn sẽ gây án.” Du Kinh nói, nhìn thoáng qua màn mưa tí tách bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thợ Săn

Hôm trước Tiểu Mạt vừa mới biết Du Kinh và La Bích đã kết hôn. Ban đầu cô còn cho rằng Lý Hoài Nhân đang đùa cô.

“Tiểu Mạt, anh sẽ không bao giờ nói đùa chuyện của đại ca.” Cuối cùng Lý Hoài Nhân nói một câu.

“Vi sao...?” Tiểu Mạt không hiểu.

Ngày đó, cô nhìn thấy mẹ mình ngã xuống dưới nhát dao, máu chảy đầy đất. Khi mọi người tìm được cô, cô cảm thấy bản thân không nghĩ nổi bất cứ chuyện gì, muốn nói cũng không cách nào hé miệng.

Nhờ có người kia, cậu thiếu niên mặc sơ mi trắng, đứng sau lưng mọi người, nhìn cô không nói gì, trước khi ngắt xiu cô còn nhớ rõ người đó.

Hai năm đó cô sống rất khổ sở. Cô biến thành trẻ mồ côi. Cha cô từng là một đốc công, xây tòa nhà xong cảm toàn bộ tiền của công nhân đi mất. Ở trong thôn, cô và mẹ cô luôn bị công nhân trong thôn chửi bới, cũng có rất nhiều người thương hại hai mẹ con.

Người đàn ông kia, người đàn ông cầm dao kia, cô vĩnh viễn nhớ trong đầu. Vì bố cô cầm tiền đi, ông ta làm việc vất vả một năm lại không lấy được một đồng, vợ ông ta dẫn con trai bỏ theo người khác, từ đó trở đi tinh thần của ông ta không được bình thường. Tiểu Mạt vừa đi vừa nghĩ, trên thế giới này quả nhiên có nhân mới có quả.

Nhưng khi cô ở cô nhi viện, cậu thiếu niên kia xuất hiện, hỏi cô có muốn đi cùng anh không. Cô luôn cảm thấy anh thành lập Lam Thiên là vì cô, cô luôn cho rằng bên cạnh anh không có cô gái nào khác cũng vì cô. Bây giờ nghĩ lại, cô chỉ đang phủ định tất cả để nghĩ thành kết quả tốt nhất mà thôi. Hoàng Tiểu Mạt, rốt cuộc mảy mọng đến mức nào thế?

Tiểu Mạt đi mệt rồi, ngồi xuống một băng ghế đá trong công viên. Bởi vì trời mưa nên ở đây không một bóng người, cô cụp ô ngồi xuống chiếc ghế hơi lạnh, nhìn bóng đêm đen như mực.

Tiểu Mạt gọi điện cho Lý Hoài Nhân.

“Tiểu Mạt, có chuyện gì vậy?” Lý Hoài Nhân quan tâm hỏi.

“Các anh đều đang bận à?” Cô đột nhiên có chút ngượng ngùng.

“Đúng vậy, em có nhớ vụ án ma cà rồng không? Hung thủ đang ở bên ngoài, hiện giờ tốt nhất đừng tới những chỗ không người một mình, nghe rõ chưa?”

“Thật sao? Hung thủ trông thế nào?”

“Dựa theo phân tích của đại ca và tư liệu tìm được hôm qua thì người này rất ưa nhìn, trắng trẻo đẹp trai, đương nhiên không đẹp trai bằng đại ca, tên là Cổ Vinh Đạt, cao 1m79, dáng người khỏe mạnh, có...”

“Lý Hoài Nhân ——” Du Kinh ở đầu bên kia gọi anh một tiếng.

“Đại ca gọi anh, không nói với em nữa, em phải cẩn thận đấy, nhất định đừng đến gần người lạ nghe chưa.” Rồi anh vội vã ngắt máy.

Tiểu Mạt nghĩ, người kia từ đầu đến cuối đều không thuộc về mình, cần gì phải băn khoăn? Anh Hoài Nhân cũng rất tốt, lại biết quan tâm. Cô thở dài một tiếng, mở ô, định nghe lời nhanh chóng trở về thì có người đầu trần chạy tới, Tiểu Mạt vội vàng tránh ra để anh ta chạy vào đình nghỉ chân.

Người đàn ông đeo ba lô, mắt kính bị nước mưa làm ướt, có vẻ trên người ướt lạnh nên anh ta hắt xì một cái.

Tiểu Mạt đang định đi, bỗng lấy khăn giấy trong túi ra, “Này.”

Người đàn ông nghe tiếng quay lại, có vẻ bây giờ mới nhìn thấy Tiểu Mạt.

“Chào cô.” Thấy Tiểu Mạt duỗi tay ra, anh ta nhận lấy khăn giấy, “Cảm ơn.”

Làn da người đàn ông đó rất tái, có lẽ vì vừa mới dính mưa, dáng người cũng đẹp,... đeo ba lô – Hoàng Tiểu Mạt đột nhiên nhớ tới lời dặn vừa rồi của Lý Hoài Nhân.

Cô muốn bỏ đi nhưng chân không nghe cô khống chế. Bây giờ chạy đi sẽ không bị bắt chứ? Tiểu Mạt nghĩ, mau tỉnh táo lại đi.

“Cảm ơn cô.” Anh ta rút một tờ khăn giấy rồi trả chỗ còn lại cho Tiểu Mạt.

“Sao anh không mang theo ô?” Tiểu Mạt cũng bội phục bản thân vì còn dũng khí nói chuyện với anh ta.

“Không ngờ lại mưa to như thế.” Người đàn ông có vẻ hơi ngượng ngùng, cười cười nói.

“Đúng rồi, tôi tên là Tiểu Mạt, anh tên gì?” Tiểu Mạt cố lấy can đảm chứng thực suy đoán của mình.

“Chào Tiểu Mạt, cô gọi tôi là A Vinh là được.” Vinh! Trên thế giới sẽ có chuyện trùng hợp vậy sao?

“Tôi hơi bận, tôi đi trước đây.” Tiểu Mạt cố gắng bình tĩnh nói, một tay thò vào trong túi, vừa ra khỏi đình bắt đầu soạn tin nhắn.

Đình mười dặm. Soạn xong, cô gửi tới anh Hoài Nhân. Ném điện thoại vào trong túi xách, Tiểu Mạt thở ra một hơi, hơi yên tâm nhìn ngọn đèn trước mặt. Nhưng một giây sau, cô mất ý thức.

Lý Hoài Nhân đang thảo luận với Du Kinh thì nhận được tin nhắn kỳ quái của Tiểu Mạt.

Đình mười dặm.

“Đại ca! Đình mười dặm! Tiểu Mạt gặp nguy hiểm!” Lý Hoài Nhân xâu chuỗi sự việc rồi căng thẳng nói, “Vừa rồi em ấy gọi điện cho em, em nói với em ấy tin tức về hung thủ, hiện giờ em ấy lại gửi cho em tin nhắn này!”

Lý Hoài Nhân gọi lại thì đã không có ai bắt máy.

“Lập tức xuất phát.” Du Kinh gọi mọi người.

“Tới đó mất bao lâu?”

“Đi tắt mất mười lăm phút.” Lý Hoài Nhân ngồi lên ghế lái, động tác rất nhanh thắt dây an toàn, miệng còn lẩm bẩm, “Không thể có chuyện gì. Không thể có chuyện gì. Không có chuyện trùng hợp đến thế, không có...”

“Đàn anh, anh bình tĩnh lại một chút, như vậy mới cứu được Tiểu Mạt.” La Bích đề bàn tay đang run rẩy trên vô lăng của anh lại.

“Đi thôi.” Du Kinh nói một tiếng, xe xuất phát như tên rời cung.

Trong đình không có lấy một ngọn đèn, Tiểu Mạt cố gắng mở mắt ra, cô cảm nhận được cổ bị cắt, có gì đó đang chảy ra.

“Anh... Anh...” Tiểu Mạt nói không nên lời.

“Xuyt... một lát là xong thôi, ngủ một giấc sẽ không sao hết.” Gương mặt tái nhợt mỉm cười, nếu không ở trong tình cảnh này, không biết bao nhiêu nữ sinh sẽ mê muội vì nó.

Tiểu Mạt chảy nước mắt. Cô nhớ tới mẹ của mình, những giây phút cuối cùng bà còn kéo lấy gã kia, không để hấn làm tổn thương cô. Nhưng bây giờ, cô lại không nâng nổi tay, để mặc kẻ khác giết hại.

Cô cảm thấy sinh mệnh của mình đang biến mất, cô cho rằng khi người ta đang chết đi sẽ nhớ tới rất nhiều chuyện. Cô thì không, hiện nay đầu cô đang trống rỗng, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khi tỉnh lại lần nữa, cô nhìn thấy một màu trắng muốt. Cô cho rằng mình đã lên thiên đường. Cô muốn ngồi dậy thì phát hiện toàn thân không cách nào cử động.

“Tiểu Mạt, em tỉnh rồi?” Lý Hoài Nhân kích động nói.

“Anh Hoài Nhân?” Giọng nói khàn khàn cổ hết sức nói ra ba chữ.

Lý Hoài Nhân bấm đèn gọi bác sĩ tới.

“Tối qua em mất ý thức, khi bọn anh chạy tới em đã... suýt chút nữa đã... may mà hiện giờ em không sao rồi.” Lý Hoài Nhân không biết miêu tả cảnh tượng kia thế nào, lời nói nghẹn trong họng không cách nào phát ra.

“Thật là may mắn.” Chỉ nói một câu rồi Tiểu Mạt lại ngủ, cô không nhìn thấy Du Kinh, chỉ có một mình Lý Hoài Nhân. Cô nhắm mắt, nước mắt theo mí mắt chảy xuống.

Khi bác sĩ chạy tới, kiểm tra toàn diện một lượt, tỏ vẻ có thể tỉnh lại là không có gì đáng ngại. Hoàng Tiểu Mạt đã ngủ say tròn một ngày một đêm.

Lúc này, ở cục cảnh sát, Du Kinh và La Bích ăn cơm xong chậm rãi đi bộ về.

“Anh không phải thăm vấn à?”

“Để hấn ngồi đầy một ngày đã.” Anh không mặn không nhạt nói.

“Tiểu Mạt như vậy... Trạng thái tâm lý khỏe mạnh mới được thành lập có ảnh hưởng gì không?” La Bích có phần lo lắng cho tình trạng của Hoàng Tiểu Mạt, cô ấy cũng là một đứa trẻ đáng thương.

“Không biết, chuyện này phải xem chính cô ấy nghĩ thế nào.” Du Kinh ôm eo La Bích, ý tứ sâu xa nói, “Là lúc nên về làm chút vận động rồi.”

Ban đêm, Du Kinh nhận được tư liệu về cha mẹ Cố Vinh Đạt do cục cảnh sát gửi tới. Anh nhẹ nhàng rời giường, tới phòng làm việc đọc tư liệu. Xem trên tư liệu anh luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhưng nói không rõ có vấn đề ở chỗ nào. Anh cau mày gọi điện cho cục cảnh sát, dặn cảnh sát nhất định phải điều tra cho ra hai người kia.

Trở về giường, nhìn La Bích vẫn còn ngủ say, Du Kinh cảm thấy trong lòng thỏa mãn. Hai mươi sáu năm trước anh không cách nào tính đến một ngày thế này – tìm được cô gái mình thích, cùng cô nắm tay đi trên một đường.

Thế giới có nhiều điều không tốt đẹp như thế, may là, em ở bên cạnh anh, chỉ cần vậy năm tháng đã yên bình.

Sáng ngày hôm sau, hai người cùng ăn sáng. Hôm nay La Bích không thể không tới trường làm nghiên cứu viết luận văn, cho nên Du Kinh đưa La Bích tới trường rồi một mình lái xe tới cục cảnh sát.

Lý Hoài Nhân đã trở về từ bệnh viện, thấy bên cạnh Du Kinh không có đàn em của mình bèn hỏi, “Đại ca, hôm nay La Bích không rảnh à?”

“Cô ấy phải đi học.” Du Kinh không quan tâm đến anh, trực tiếp bước về phía trước, “Tiểu Mạt thế nào rồi?”

“Hôm qua đã tỉnh, sau đó lại ngủ. Bác sĩ nói đã không có gì đáng ngại, phải bổ máu nhiều hơn.”

“Ừ. Dẫn Cố Vinh Đạt tới phòng thẩm vấn, tôi hỏi một số vấn đề.” Du Kinh cau mày nghĩ tới tin tức tối hôm qua.

“Vâng.” Lý Hoài Nhân vội vàng chạy ra ngoài.

Khi Cố Vinh Đạt được đưa tới phòng thẩm vấn, hai tay hai chân bị còng.

“Mờ ra hết đi.” Du Kinh nhìn thoáng qua, nói.

“Nhưng mà...” Cảnh sát phía sau có chút khó xử, chẳng may hấn làm Du Kinh bị thương thì sao?

“Tôi nói mở ra.” Du Kinh lặp lại yêu cầu lần nữa không mang theo chút cảm tình.

Cảnh sát bất đắc dĩ, đành mở còng tay còng chân ra, “Chúng tôi ở ngay bên ngoài, có chuyện gì nhớ gọi chúng tôi.”

Cổ Vinh Đạt ngồi trên ghế, khom người, ánh mắt nhìn dưới đất, rõ ràng đang nghĩ tới chuyện gì không tốt.

“Đang nghĩ gì vậy?” Du Kinh gõ ngón tay lên bàn.

“Anh muốn biết cái gì?” Cổ Vinh Đạt ngẩng đầu, gương mặt trắng nõn vẫn ưa nhìn như thế, có điều thêm chút mệt mỏi, tuyệt vọng.

“Tôi muốn biết vì sao anh chọn nữ sinh trẻ tuổi?” Du Kinh bắt đầu bằng nghi vấn này.

“Bọn họ dễ lừa chứ sao.” Giọng điệu như đang nói thời tiết hôm nay rất đẹp.

“Còn nữa.” Du Kinh chưa nhận được đáp án anh muốn.

“Còn nữa, sau khi uống máu bọn họ rất thoải mái, tôi cảm thấy từng tế bào trên người đang sống lại.”

“Vì sao uống máu bọn họ sẽ khiến anh thoải mái?”

“Bởi vì máu của tôi có vấn đề chứ sao, tôi cần chữa trị.” Dường như anh ta đang cười nhạo vì Du Kinh hỏi như vậy.

“Vì sao không uống máu nam sinh?”

“Có câu phụ nữ sinh ra từ nước, đàn ông sinh ra từ bùn. Trên người đàn ông đầy mùi mồ hôi hôi hám, nữ sinh thì luôn có mùi thơm thoang thoang. Máu của bọn họ giống như đang nhảy nhót, rất có sinh lực.” Anh ta thật sự đang khen ngợi máu của những cô gái trẻ tốt đến thế nào.

“Vì sao cảm thấy mình có bệnh?”

“Bố mẹ đều bị bệnh, không để ý đến tôi, cơ thể tôi bắt đầu đau đớn, tôi cũng bị bệnh...” Giọng nói đầy vẻ đau khổ.

“Bố mẹ anh ở đâu?”

“Tôi không biết, tôi không tìm được bọn họ.” Anh ta thống khổ ôm đầu.

“Anh biết mình được nhận nuôi không?”

Anh ta ngẩng phắt đầu dậy, “Không thể nào!”

“Vậy là không biết.” Trong lòng Du Kinh càng cảm thấy kỳ quái, nguyên nhân gì khiến một đôi vợ chồng không nói sự thật cho một đứa trẻ đã đến tuổi tiếp nhận thực tế?

“Nói về bố mẹ của anh đi.”

“Bố mẹ tôi rất tốt.” Cổ Vinh Đạt nhếch khóe môi mỉm cười, “Trước đây bọn họ thường xuyên dẫn tôi đi chơi, rất quan tâm tới việc học của tôi, thế nhưng...” Thế nhưng sau đó mọi thứ thay đổi.

“Bọn họ biến mất, đột nhiên biến mất.” Du Kinh nói tiếp.

Cổ Vinh Đạt oán hận nhìn Du Kinh, chính xác mà nói thì nhìn động mạch chủ của anh. Anh ta cảm thấy từng bộ phận trên cơ thể đang kêu gào, rất đau, rất đau! Anh ta muốn máu! Máu! Anh ta đột nhiên nhào tới, Du Kinh luôn quan sát anh ta bèn đứng bật dậy, ưu thế chiều cao khiến anh dễ dàng dùng tay đẩy Cổ Vinh Đạt với thể lực kém anh ra, Cổ Vinh Đạt lại đứng dậy.

Người bên ngoài thấy tình hình bên trong vội vàng cầm chìa khóa mở cửa.

Cổ Vinh Đạt mặc kệ tất cả, về mặt dữ tợn, toàn thân nhào về phía Du Kinh một lần nữa. Du Kinh không hoảng sợ, một cú đá sườn khiến anh ta nằm ra đất.

Cảnh sát mở cửa xông vào kéo Cổ Vinh Đạt ra.

Du Kinh biết đã không thể thăm vấn tiếp nữa, tình trạng của anh ta đã không bình thường, cũng không cần tiếp tục.

“Tìm được bố mẹ anh ta chưa?” Du Kinh đi tới trước mặt Lý Hoài Nhân, vừa hỏi vừa lau chỗ vừa mới chạm vào Cổ Vinh Đạt.

“Có người từng thấy họ ở thành phố H, đã phái người đi tìm kiếm.”

Mấy tiếng sau, cảnh sát ở thành phố H gọi điện tới báo cáo.

“Đại ca, bọn họ nói bố của Cổ Vinh Đạt đã qua đời vì bệnh về máu một tuần trước.”

“Không đúng, vì sao mắc bệnh này lại phải rời khỏi quê cũ để tới thành phố khác chờ chết?”

“Điều tra những người hai người bọn họ từng liên lạc trước khi qua đời, đặc biệt là những người liên hệ nhiều nhất trong quá khứ.” Du Kinh ra lệnh một câu.

Báo chí đã đưa tin về vụ án này, với tiêu đề màu đỏ rất bắt mắt: Cảnh sát hóa thân thợ săn bắt ma cả rùng rùng tàn.

Dân thành phố phần lớn đã yên tâm, không còn lo lắng sợ hãi khi ra đường nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Kế Hoạch Thí Nghiệm

Khi La Bích tới trường, thầy hướng dẫn bảo cô tới phòng làm việc của một giáo sư để đưa ít tài liệu.

Gõ cửa vài cái, không có người trong phòng, cô đẩy cửa bước vào, máy cắt giấy đang hoạt động đến một nửa thì bị giật giấy. Nhìn là biết quá nhiều giấy bị chặn trong máy, La Bích lắc đầu. La Bích không cố ý xem mấy trang giấy kia, chỉ khi đặt tài liệu xuống nhìn thoáng qua, cảm thấy có chút quen mắt. Tay cô không tự chủ được lật mấy trang, nghe phía sau có tiếng động, La Bích nhanh chóng cầm tài liệu lên đứng một bên ra về đang định để tài liệu xuống.

“Máy cắt giấy của tôi không biết hỏng ở chỗ nào, không kéo giấy ra được, cậu mau tới xem thế nào.” Giọng nói của giáo sư truyền đến từ ngoài cửa, ông lo lắng mở cửa ra, thấy La Bích đứng đó có phần ngạc nhiên, giọng nói mang theo chút căng thẳng, “Em ở đây làm gì?”

La Bích giống như càng giật mình hơn, “Chào giáo sư, thầy Cao bảo em đưa phần tài liệu này tới cho thầy. Em đang định để xuống thì thầy vào.”

“Không sao, làm phiền em, nói với thầy Cao là thầy đã nhận được.”

“Vâng, vậy em đi trước ạ.” La Bích bình tĩnh nói.

Rời khỏi khu văn phòng, trở lại phòng học của mình, La Bích gọi điện cho Du Kinh.

“Tiểu Trà?” Bên kia bắt máy rất nhanh.

“Anh tới đón em đi, em tan học rồi.” La Bích không muốn nói nhiều qua điện thoại, tai vách mạch rừng.

“Được, em ở cổng chờ anh.” Du Kinh cúp máy, cầm chìa khóa xe, dặn dò Lý Hoài Nhân có tin tức gì lập tức thông báo cho anh.

“Hôm nay sao lại xong sớm vậy?” La Bích vừa ngồi lên xe Du Kinh đã hỏi.

“Em hỏi anh, bố mẹ của Cổ Vinh Đạt trên thông tin liên lạc tên là gì?”

“Cổ Thừa Hải, Phan Thục Hà.”

“Không thể không nói là quá khéo, vừa rồi em thấy mấy tờ giấy bị cắt trong phòng làm việc của một giáo sư, em liếc nhìn một cái, kết quả phát hiện trên đó là tư liệu về hai người bọn họ, phía sau dường như còn có tư liệu đề cập tới Cổ Vinh Đạt, có điều em chưa kịp xem thì giáo sư đã quay lại.”

“Giáo sư đó của em nghiên cứu cái gì?”

“Cho tôi một đội trẻ con khỏe mạnh, cùng một môi trường đặc biệt do tôi chi phối, để tôi nuôi bọn trẻ trong môi trường này, tôi có thể đảm bảo, bất cứ một đứa trẻ nào, bất kể cha mẹ của đứa bé đó tài cán thế nào, tư tưởng ra sao, sở thích là gì, công việc và chủng tộc thế nào, tôi đều có thể huấn luyện bọn trẻ thành bất cứ nhân vật nào theo ý của tôi – bác sĩ, luật sư, nghệ thuật gia, doanh nhân, thậm chí ăn xin hoặc trộm cắp.” Trong đầu La Bích vang lên lời giới thiệu kinh điển của vị giáo sư này.

“Thuyết hành vi.” La Bích nghĩ tới, thở ra một hơi thật dài, “Đây là một cuộc thí nghiệm.”

“Cô nhi viện, cô nhi viện Phúc Điền.” La Bích nhớ lại nội dung mà mình đã xem.

“Đi ăn cơm trước, lát nữa chúng ta sẽ tới xem.” Du Kinh gọi La Bích tỉnh táo lại.

Trong lúc ăn, Lý Hoài Nhân gọi điện tới nói hòm thư điện tử của hai người kia mỗi tháng đúng giờ sẽ gửi một bức thư tới một hòm thư, hiện nay đang tìm người theo dõi địa chỉ hòm thư đó.

Sau đó hai người tới cô nhi viện, viện trưởng là một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, khi thấy hai người tới, tưởng đôi vợ chồng muốn nhận con nuôi, nhiệt tình đón tiếp, hỏi chuyện.

“Viện trưởng, xin hỏi, khoảng hai, ba mươi năm trước ai quản lý những đứa bé được nhận nuôi?” La Bích mở miệng.

“Cô muốn nói viện trưởng trước? Ông ấy đã qua đời năm kia vì bệnh ung thư phổi, nên tôi mới tiếp quản cô nhi viện.” Viện trưởng trả lời, “Có chuyện gì sao?”

“Chúng tôi là người của cục cảnh sát phái tới, muốn điều tra những đứa trẻ được nhận nuôi khi đó.” Du Kinh xoay người, vẻ mặt nghiêm nghị nói với viện trưởng, “Chúng tôi cần kiểm tra.”

“Có thể cảnh sát không? Chúng tôi không thể tùy tiện tiết lộ những tư liệu này.” Viện trưởng rất bình tĩnh xử lý theo trình tự.

“Lý Hoài Nhân, cầm thẻ cảnh sát của cậu tới.” Du Kinh gọi một cuộc điện thoại khẩn cấp cho Lý Hoài Nhân.

Lý Hoài Nhân chạy tới, lấy thẻ cảnh sát ra, viện trưởng dẫn ba người tới phòng tài liệu.

“Đều ở đây, đừng gây tiếng động quá lớn, bọn trẻ đang ngủ.” Viện trưởng rất phối hợp.

Ba người nhanh chóng tìm được tài liệu nhận nuôi từ hai mươi đến ba mươi năm trước, Du Kinh đọc rất nhanh, lật qua từng trang một. La Bích ngồi dưới đất, Lý Hoài Nhân thì dựa vào giá sắt.

“Cái này, cái này.” Lý Hoài Nhân lật tới một trang, tìm thấy tư liệu Cổ Vinh Đạt được nhận nuôi, tìm được tài liệu cận kề về bố mẹ nuôi.

“Cổ Vinh Đạt được nhận nuôi lúc hơn một tuổi, khả năng kinh tế của ông bà Cổ ở mức khá giả, theo lý mà nói nhận nuôi một đứa bé cũng không có gì kỳ quái, có điều, chuyện nhận nuôi này cũng là do vị giáo sư kia sắp xếp.”

Lý Hoài Nhân còn chưa biết La Bích nhìn thấy cái gì, nhìn cô một cách khó hiểu.

La Bích giải thích đơn giản một lần, Du Kinh nhanh chóng lật ra mấy hồ sơ ném cho Lý Hoài Nhân.

“Điều tra tình hình hiện tại của những người này.” Lý Hoài Nhân nhìn một lượt, đều là những đứa trẻ được nhận nuôi cùng một năm một tháng.

Cũng đúng, nếu là một cuộc thí nghiệm thì nên bắt đầu ghi chép trong cùng một khoảng thời gian.

Đêm đó, Lý Hoài Nhân truyền những tư liệu này cho cục cảnh sát, giữa trưa ngày hôm sau, Du Kinh nhận được toàn bộ tin tức có thể điều tra được.

Luật sư, nhà văn, chủ nhà hàng, công nhân... bao gồm cả Cổ Vinh Đạt là mười người, công việc khác nhau, còn có một người vì hút ma túy nên đã chết.

Du Kinh xem xong cau mày, không biết đang nghĩ cái gì.

“Chúng ta không có chứng cứ tố cáo ông ta.” La Bích đi tới nói, “Em dám khẳng định, tư liệu về Cổ Vinh Đạt và người đã chết đã bị tiêu hủy.”

“Không thể để ông ta tiếp tục tiến hành thí nghiệm, không cách nào biết trước một nhân tố phát sinh có dẫn tới Cổ Vinh Đạt thứ hai xuất hiện hay không.” Du Kinh cảm quần áo lên, “Chúng ta tới cục cảnh sát một chuyến.”

Khi người của cục cảnh sát điều tra những người không liên quan này không hiểu rõ cuộc đàm Du Kinh đang điều tra cái gì, Lý Hoài Nhân giải thích với người khác là Lãng giáo sư có liên quan tới chuyện này, về phần nội dung cụ thể phải để sau này xem có thích hợp công khai không thì mới công khai.

“Cho nên, cậu hoài nghi trong tay giáo sư còn có tư liệu của những người khác, vẫn đang tiến hành thí nghiệm?” Cục trưởng triệu tập mấy người tuyệt đối đáng tin tới phòng họp.

“Tôi đoán thí nghiệm đã kết thúc trước thời hạn.” Du Kinh không chút biểu cảm, nhìn mấy người trong phòng họp.

“Vậy những tư liệu của ông ta có ích lợi gì?” Trình Đan Đan hỏi.

“Đưa cho hội tâm lý học quốc tế, nhận được vinh dự.” La Bích giải thích, “Thí nghiệm này trái với luân lý, thế nhưng đối với một số người mà nói là thành công, sẽ tạo ra một con lốc trong giới tâm lý học.”

“Nếu đã trái với luân lý vì sao còn được áp dụng?” Trình Đan Đan không hiểu.

“Đã nghe nói đến cuộc thí nghiệm cậu bé Albert* chưa?” La Bích giải thích, “Rất gây tranh cãi, nhưng đồng thời cũng được thế hệ sau trích dẫn rộng rãi.”

*Cuộc thí nghiệm cậu bé Albert được xem là cuộc thí nghiệm tâm lý vô nhân tính và gây tranh cãi nhất trong lịch sử nhân loại. Thí nghiệm do “cha đẻ thuyết hành vi” John B. Watson tiến hành vào năm 1920 đã khiến bé Albert 9 tháng tuổi trở nên kinh hãi loài chuột. Mọi người GG để đọc thêm thông tin, Sầu đang ngồi giữa đêm đen nên rợn rợn người, ừ dám đọc kỹ =))

“Nếu có giấy vụn trong phòng làm việc thì rất có khả năng tư liệu đang được giữ ở đâu đó trong phòng.” Du Kinh nói, “Dùng kế diệu hồ ly sơn đi.”

Ngày hôm sau, dựa theo kế hoạch là dụ Lăng giáo sư về nhà, ba người nhóm La Bích lục soát phòng làm việc.

Nhưng hôm nay khi người của cục cảnh sát đi làm đã bị truyền thông chặn cửa.

“Nghe nói vụ án ma cà rồng do có người thao túng? Còn là một giáo sư đại học?” Có truyền thông truy hỏi người vừa tới cục cảnh sát.

Mà bên kia, không cần tìm người dụ Lăng giáo sư về nhà, bởi hôm nay vừa mới thức dậy ông ta đã phát hiện bên ngoài nhà mình vây đầy phóng viên, hoàn toàn không cách nào ra ngoài, ông ta luống cuống trong lòng, thề nhưng nghĩ tới những tài liệu đã tiêu hủy, ông ta lại an tâm một nửa, nhưng ông ta vẫn không dám đi ra. Ông ta sống một mình, tuổi đã cao mà chưa lấy vợ, tất cả thời gian đã dồn hết cho thí nghiệm, có thể nói cuộc thí nghiệm dài hơn hai mươi năm nay là tâm huyết của ông ta, ông ta đã sắp thành công rồi!

“Chuyện là thế nào?” Cục trưởng nổi giận trên tầng ba, “Rốt cuộc trong cục cảnh sát ai có khả năng tiết lộ tin tức ra ngoài?”

Sau khi biết được chuyện này, Du Kinh không lo lắng quá nhiều, người ngoài mới chỉ biết chút ít. Không để ý đến chút ít này, anh dẫn La Bích và Lý Hoài Nhân, cùng thợ phá khóa trực tiếp tới trường đại học. Trong trường đại học cũng có một vài phóng viên, dường như đang tìm phòng làm việc của giáo sư.

Ba người lặng lẽ lên vào trong phòng làm việc. La Bích trước tiên mở máy cắt giấy ra, giấy vụn bên trong đã được xử lý hết. Trong phòng làm việc nhỏ chỉ tầm hai mươi mét vuông này chất đầy sách, một bộ máy tính để bàn màn hình tinh thể lỏng, mặt bàn rất gọn gàng, ngăn tủ đều được khóa chặt. Lý Hoài Nhân thậm chí còn đập hết sản nhà một lượt.

La Bích mặc kệ có phạm pháp hay không, gọi thợ phá khóa vào mở hết khóa ra, đương nhiên là dùng phương pháp cạy khóa của trộm cắp.

Ba người tìm cả buổi chiều, bóng dáng của một tờ tài liệu cũng không thấy.

“Rốt cuộc giấu ở đâu rồi? Lẽ nào hủy toàn bộ rồi sao?” Lý Hoài Nhân có chút phát điên.

“Nhất định có.” Du Kinh nói.

Anh tỉnh táo lại nghĩ, tất cả tài liệu giấy hân đã bị tiêu hủy. Nhưng ông ta phải tiếp nhận những phản hồi mà các cặp bố mẹ gửi tới bất cứ lúc nào, phải kịp thời ghi chép lại tình huống, cho nên ở nhà hoặc ở phòng làm việc phải có tư liệu sao lưu.

“Thẻ nhớ, hoặc USB gì đó.” Du Kinh thay đổi một góc độ khác.

La Bích tìm thấy bên trong ngăn tủ, giữa hai tấm ván gỗ cất giấu một chiếc thẻ nhớ, cô nhẹ nhàng kéo tấm thẻ ra. Không cần thận tìm kiếm không thẻ nào thấy được, cùng màu với ngăn tủ, chỉ hơi phồng ra một chút khiến La Bích cảm thấy sờ không giống những chỗ khác.

“Cái này.” La Bích giờ lên.

“Mở máy tính xem thử xem.” Lý Hoài Nhân sốt ruột.

“Cần mật mã, sáu chữ số.” La Bích cau mày nhìn màn hình, cầu cứu quay sang Du Kinh.

Mật mã... Mật mã... Trong đầu Du Kinh nhanh chóng loại bỏ những tin tức đã biết.

“Kế hoạch này bắt đầu từ hơn hai mươi năm trước, chính xác là hai mươi bảy năm. Tổng cộng có mười trường hợp, nay chỉ còn lại tám. Chữ số còn lại... là gì nhỉ?”

“Là Weston, Tiểu Trà, điền mật mã WS2708 thử xem.” Du Kinh đảo qua một loạt về thuyết hành vi của Weston và các đầu sách nghiên cứu, nghĩ tới người khởi xướng thí nghiệm này.

“Đúng rồi!” La Bích kiểm chế vui vẻ, đúng là chồng của cô có khác.

“Khôn kiếp! Trong này rõ ràng là sinh hoạt hàng ngày của những người này, còn có điều kiện khống chế, môi trường thiết lập cố định, rõ ràng là đang làm thí nghiệm mà!” Lý Hoài Nhân tiến tới xem.

“Lấy ra, chúng ta giữ lại trước, không thể công khai ngay lúc này, cục cảnh sát có gián điệp, một khi công khai, cuộc sống của những người này cũng sẽ rối loạn.”

Khi ba người trở lại cục cảnh sát, truyền thông đã giải tán gần hết.

“Cá voi lớn, em đói quá, chúng ta đi ăn cơm trước được không?” Đưa tư liệu cho cục trưởng xem xong, cục trưởng mã hóa bảo quản, La Bích nhìn

bóng đêm tối om, cô nhìn đối rất lâu cuối cùng cũng mở miệng.

“Sao không nói sớm? Đi, đi ăn cơm trước đã.”

Lúc này Lâm Giai cũng đi ra, “Tôi cũng đi.”

“Vợ chồng người ta ăn cơm liên quan gì đến bà thím nhà cô?” Lý Hoài Nhân ngay từ đầu đã không hợp với cô.

“Tôi thích theo đây, anh quản được tôi à?” Lâm Giai nhìn không nổi giọng điệu kia.

La Bích nghe thấy phiền, trực tiếp nói, “Tùy chị, đàn anh, anh có đi cùng không?”

La Bích đói đến mức ăn như rồng cuốn, Du Kinh nghĩ hôm nay thật sự để cô đói quá rồi. Khi ăn xong đã hơn chín giờ, ba người ra khỏi phòng ăn, La Bích xoa cái bụng tròn vo, cảm thấy rất thỏa mãn.

Lâm Giai không ngờ rằng cô nàng này có sức ăn mạnh đến thế, ăn còn không có hình tượng, rốt cuộc Du Kinh vừa mất cô ta ở chỗ nào?

Lâm Giai và Lý Hoài Nhân lại bắt đầu cãi cọ không lý do, La Bích cảm thấy hơi mệt, trong lòng thấy không quá bình thường lại không nghĩ nhiều, theo mọi người về cục cảnh sát.

Mười giờ, cục cảnh sát nhận nhiệm vụ đi bắt Lãng giáo sư.

La Bích ngồi một chỗ chơi trò chơi trên điện thoại, Du Kinh ở bên cạnh đọc sách, giống như xã hội bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới bọn họ.

Lâm Giai đột nhiên đi tới, sắc mặt khó coi.

“Tôi nhận được điện thoại, Lãng giáo sư đã chết.” Cô ấy vừa bước vào đã nói một câu như vậy.

Lý Hoài Nhân và La Bích nghe được rất ngạc nhiên, Du Kinh thì cau mày cúi đầu trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Có Thai

Lâm Giai được thông báo tới hiện trường, không lâu sau Lý Hoài Nhân cũng nhận được điện thoại.

Bốn người một xe tới nơi ở của Lãng giáo sư, là một biệt thự nhỏ dựa núi, không có bảo vệ, không có cửa an toàn.

Anh chàng đẹp trai nhất cục cảnh sát đang canh giữ bên ngoài giải phân cách ngăn cản nhóm phóng viên điên cuồng. Khi nhóm phóng viên giải tán gần hết cảnh sát mới tới bắt người, gõ cửa mà Lãng giáo sư không đáp, cảnh sát phá cửa vào, phát hiện thi thể của ông ta dựa vào cửa sổ tầng hai.

“Có chút máu me, cẩn thận một chút.” Khi đi vào, đệ nhất soái ca nhìn La Bích nói.

Du Kinh nhìn anh ta một cách đầy ảm ý, đệ nhất soái ca hơi hoảng loạn cúi đầu.

“Cảm ơn.” La Bích khách sáo đáp lại.

Bước qua cửa, ngăn cách tiếng ồn và ánh đèn loang loáng bên ngoài, trong phòng có vẻ yên tĩnh một cách quỷ dị, mùi máu tươi thoang thoảng ứa vào trong mũi La Bích, cơm canh vừa ăn dường như đang cuộn trào trong dạ dày cô. La Bích không nói khó chịu, mà theo chân lên tầng hai.

Có hai cảnh sát ở tầng một cùng bốn người đi lên, lên hết cầu thang, bên phải là một hành lang, cuối hành lang là một cửa sổ lớn bằng thủy tinh, thi thể Lãng giáo sư được phát hiện ở gần chỗ này.

Cũng bị cắt động mạch chủ, quần áo trên người thấm đẫm máu tươi, máu chảy xuôi trên sàn nhà, trên mặt Lãng giáo sư mang vẻ hoảng sợ.

La Bích không chịu nổi nữa, chạy thẳng xuống lầu, tìm được một nhà vệ sinh rồi chạy vào nôn.

Những thứ vừa mới ăn no bị nôn ra hết, La Bích cảm thấy dạ dày nóng rát. Một giây ngay sau khi La Bích xoay người xuống lầu, Du Kinh lập tức đi theo. Thấy cô nôn đến mức sắc mặt trắng bệch, anh nhớ ra cái gì.

“Tiểu Trà, kinh nguyệt của em muộn rồi.” Vừa vỗ sau lưng La Bích anh vừa nhẹ giọng nói.

Một câu nói nhắc nhở La Bích đang nôn khan tỉnh táo lại, gần đây cô thật sự ăn nhiều, còn ngủ nhiều.

Súc miệng xong, La Bích đột nhiên ôm lấy Du Kinh.

Du Kinh cũng ôm cô, thấy Lâm Giai và Lý Hoài Nhân đều đi xuống, anh bèn gọi Lâm Giai một tiếng.

“Cô biết xem mạch đúng không? Qua xem giúp Tiểu Trà chút đi.” Du Kinh trực tiếp hạ lệnh.

Lâm Giai có vẻ không bằng lòng, nhưng nhìn sắc mặt Du Kinh lại không từ chối được, cô nhấn nhó đi tới cầm lấy tay La Bích, đề xuống cảm nhận được cái gì.

“La Bích thế nào rồi?” Lý Hoài Nhân tương đối căng thẳng, bởi từ khi quen La Bích đến nay, đàn em của anh chưa từng bị bệnh.

Sắc mặt Lâm Giai có phần khó coi, không tình nguyện xác nhận lại mấy lần.

“Có thai.” Lâm Giai buông tay La Bích, giọng nói mang theo một chút mất mát.

“Em có thai?” La Bích không thể tin nổi, hai người mới kết hôn hơn một tháng, chính cô còn đang học nghiên cứu sinh mà đã làm mẹ. Hai tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, cô có chút xúc động.

Du Kinh nghe vậy vẻ mặt không biểu lộ gì, trong lòng lại không nhịn nổi vui vẻ.

“Em về trước đi, anh gọi mẹ tới chăm sóc em, em không nên nhìn thấy những cảnh này, không tốt cho con.” Du Kinh lại hạ lệnh, rồi trực tiếp gọi điện cho mẹ.

Hai người đã từng thương lượng nếu có thai sẽ thế nào, lúc đó La Bích nói, “Vậy thì sinh thôi, dù sao học nghiên cứu sinh không yêu cầu không được có con.”

Đối với đứa trẻ, Du Kinh mang theo tâm trạng rất mâu thuẫn. Nếu có con, thế giới hai người biến thành thế giới ba người, hơn nữa, La Bích chắc chắn sẽ dành thời gian cho con nhiều hơn cho anh.

Bên kia, bà Du nhận được điện thoại liền hưng phấn muốn bay lên, Du Kinh báo địa chỉ để bà Du cử người tới đón con dâu, bà Du lập tức đồng ý.

Dù La Bích rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô càng hy vọng đứa bé được khỏe mạnh, vì thế cô cũng đồng ý không hề do dự.

“Lát nữa mẹ tới đón em, hai mẹ con tới bệnh viện kiểm tra cẩn thận lại lần nữa.” Du Kinh bảo La Bích ngồi xuống, hôn lên trán cô.

“Vâng, em nghỉ ngơi một lúc sẽ ra ngoài, mùi này em chịu không nổi.” La Bích nhếch đôi môi tái nhợt, nở nụ cười.

Du Kinh có chút đau lòng, có điều hiện giờ không phải lúc nói chuyện yêu đương, anh chỉ xoa gò má La Bích rồi lên lầu.

Lâm Giai đã ở trên lầu kiểm tra, trên phương diện chuyên nghiệp, Lâm Giai thật sự là một người tài, cô rất chuyên nghiệp, cũng không vì những chuyện khác mà phân tâm, mặc dù La Bích có con của Du Kinh thật sự không phải chuyện cô có thể khổng chế, sự thật này cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì với phán đoán hiện nay của cô.

Cũng chính vì vậy, Du Kinh vẫn luôn hợp tác với cô rất ăn ý.

“Có phát hiện gì không?” Lý Hoài Nhân cúi người bên cạnh hỏi.

“Vết thương đúng là bị cắt động mạch chủ, nhưng rất thô ráp, không thể bằng trình độ của Cổ Vinh Đạt.” Lâm Giai cẩn thận lật thi thể ra, “Hung thủ gây tê cho Lăng giáo sư nên ông ta không cách nào di chuyển.”

“Dựa theo trình tự giết người và nguyên nhân tử vong thì giống nhau, nhưng kiểm tra cẩn thận thì chi tiết không giống.” Lâm Giai nói, “Có khi nào là gây án mô phỏng không?”

Lâm Giai nghĩ như vậy cũng có lý, trong lịch sử có rất nhiều vụ án được mô phỏng từ những vụ phạm tội khác, tuy tên hung thủ Cổ Vinh Đạt không phải quá nổi danh, nhưng vụ án này ngay từ đầu đã được người dân quan tâm, được đưa tin liên tục hai tuần, độ quan tâm của mọi người rất cao, chưa nói đến quá trình gây án.

“Nhưng người biết chuyện về Lăng giáo sư không nhiều, cũng chỉ hôm nay mới bị đào lên.” Hơn nữa, ngoại trừ ba bọn họ đi lục soát tài liệu, không ai khác biết tin tức thật sự, Lý Hoài Nhân cảm thấy mối nghi ngờ càng lúc càng lớn.

Du Kinh đứng bên cạnh, nhìn chỗ dựa núi phía sau, tưởng tượng anh làm thế nào bò lên cửa sổ cao ba, bốn mét, giết người rồi im lặng bỏ đi mà không bị phát hiện.

Là phóng viên!

Du Kinh lao ra khỏi cửa, phóng viên đã bị cảnh sát giải tán đi phần lớn, chỉ còn lại mấy người đang bắt khuất tiếp tục hỏi. Nhìn bọn họ đi xa, rốt cục ai là hung thủ sát hại Lăng giáo sư, mục đích của kẻ đó là gì?

Du Kinh được bà Du thông báo Tiểu Trà đã được đón đến căn phòng trước kia anh ở tại Bích Hải, bởi như vậy tiện chăm sóc cô hơn. Du Kinh nghĩ thấy cũng đúng, về nhà thu dọn một ít quần áo rồi cũng tới Bích Hải.

La Bích đã ngủ, mấy ngày nay cô luôn kêu mệt, ngủ rất sớm. Du Kinh tắm rửa xong ra nhìn La Bích, anh ngồi xỏm xuống, song song với mặt cô, không biết nhìn bao lâu, La Bích chép miệng một tiếng, tỉnh lại.

“Em đói.” Câu nói đầu tiên của cô khi nhìn thấy Du Kinh. Du Kinh nhìn nụ cười vô tội của La Bích, gọi điện báo nhà bếp làm một bát mì đưa tới phòng.

“Ở nơi này có quen không?” Du Kinh không ngại La Bích đi chân trần xuống đất, bởi vì nền nhà nơi này chỗ nào cũng trải thảm.

“Anh biết hưởng thụ thế này thì làm sao khó chịu được.” La Bích ôm anh nói.

“Tối nay bác sĩ nói như thế nào?” Du Kinh dịu dàng hỏi.

Thật ra anh đã biết từ mẹ anh, nhưng anh càng muốn nghe chính cô nói về tin tức của baby.

“Ừm, chúng ta có con rồi, bây giờ còn là một phôi thai thôi, thật khó tin.” Không biết do thời gian ở bên Du Kinh trôi qua quá nhanh hay thời gian ở bên nhau quá ngắn, La Bích cảm thấy bọn họ đang hoàn thành từng chuyện lời của đời người với tốc độ ánh sáng.

“Vậy rất tốt, khi em tốt nghiệp nghiên cứu sinh, bé con cũng tốt nghiệp cùng em.” Du Kinh tưởng tượng cảnh tượng kia.

“Không thể nào tưởng tượng được, nửa năm trước em còn độc thân, bây giờ chồng con đã có đủ rồi.” La Bích bĩu môi.

“Em không vui?” Du Kinh nhướn mày hỏi.

“Vui, vui đến đói cả bụng.” La Bích ngửi thấy mùi thơm ngoài cửa, tự động đi tới mở cửa.

Nhận lấy bát mì, cô nói tiếng cảm ơn, vắt vả.

Khi đang ăn mì, La Bích hỏi về vụ án. Du Kinh vốn không muốn nói cho cô, nhưng nhìn đáng vẻ kia của cô bèn nói qua loa cho cô về tình hình.

“Em không cần nghĩ quá nhiều, hiện giờ trọng điểm là em.”

“Ừm, em quan tâm anh một chút thôi mà.”

Thật sự không phải vì nghĩ tới vụ án sao? Du Kinh bất đắc dĩ.

“Tạm thời em đừng đi cùng anh, em ngoan ngoãn đi học đi.” Du Kinh ra lệnh. La Bích cũng hiểu chuyện, không phản đối, có điều điều kiện là phải kể cho cô tình hình tiến triển của vụ án.

“Đúng rồi, em nói cho bố rồi. Bố nói ngày mai bố sẽ tới.” La Bích vừa ăn một thìa mì nóng hổi vừa nói.

“Chỉ bằng em nhân cơ hội này bảo bố ở lại đây luôn đi?” Du Kinh ôm lấy cô từ phía sau, lười biếng gối đầu lên vai cô.

“Biện pháp tốt.” La Bích vui vẻ nuốt miếng mì trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Sức Mạnh Của Internet

Một giáo sư thuộc trường đại học của La Bích bị sát hại, rất nhiều truyền thông ủa đến phòng làm việc của ông ta phỏng vấn những đồng nghiệp xung quanh, thậm chí sinh viên đi ngang qua cũng bị truyền thông phỏng vấn.

Không bình thường. La Bích nghĩ thâm trong lòng, trước kia cho dù xảy ra chuyện thế này cũng không nhiều người quan tâm đến vậy.

La Bích ở trong phòng học dùng điện thoại lên internet đọc một chút tin tức, đầu đề tin tức dùng chữ màu đỏ nổi bật như khắc vào màn hình.

Trong tin tức có một phóng viên nào đó tìm hiểu được: Nghe nói hơn hai mươi năm trước, Lăng giáo sư đã bắt đầu bồi dưỡng Cổ Vinh Đạt. Sau khi được nhận nuôi từ cô nhi viện, từng hành vi cử chỉ của Cổ Vinh Đạt đã được cố ý bồi dưỡng, sau đó trở thành ma cà rồng sát hại hai cô gái trẻ. Cuối

cùng, hôm qua Lăng giáo sư được phát hiện đã bị giết tại nhà bằng phương thức tương tự. Dân mạng gọi đây là trùng phạp đúng tội, loại người này chết không có gì đáng tiếc. Hung thủ ngược lại thành người được người dân khen ngợi.

La Bích nhanh chóng lên mạng tìm kiếm mấy từ khóa, phát hiện rất nhiều bài viết cũng đang thảo luận chuyện này.

Lăng giáo sư đáng chết! Không được phép khống chế cuộc sống của người khác! Ông ta đã hại thanh niên xã hội!...

Dường như hành vi phạm tội của Cổ Vinh Đa đều bị đổ lỗi cho Lăng giáo sư. La Bích nhủ mảy. Đêm qua, Du Kinh đã tìm được một con chip dữ liệu trong nhà của Lăng giáo sư, cũng đã được bảo mật. La Bích không dám tường tượng, chẳng may những số liệu này bị công khai, xã hội này sẽ rung động đến mức nào. Mấy người đã bàn bạc trước, sau khi kết thúc vụ án sẽ lập tức tới những gia đình đó giải quyết vấn đề này.

La Bích tắt điện thoại, nghiêm túc học bài, không nghĩ tới chuyện này nữa.

Bên kia, Du Kinh cũng đang xem lướt qua những bình luận nóng hổi kích động trên mạng và độ quan tâm chưa từng có.

“Hung thủ bí ẩn này gây ra tranh cãi rất lớn, một nửa lòng đầy phẫn nộ, cho dù hung thủ dùng phương pháp tàn nhẫn tương tự để trả thù nhưng những người đó vẫn giữ thái độ ủng hộ. Một nửa còn lại cho rằng như vậy gây ảnh hưởng không tốt tới xã hội. Nhưng bất kể thế nào, hấn đã nổi danh.” Lý Hoài Nhân ở bên cạnh nói.

“Hấn ta hấn đang rất vui vẻ.” Ánh mắt Du Kinh rời khỏi màn hình, “Trong tình huống ở bên ngoài có phóng viên còn có thể lên vào trong sát hại Lăng giáo sư. Hấn muốn càng nhiều người nhìn thấy việc hấn làm, hấn cần sự khẳng định, cho nên trong cuộc sống bình thường hấn rất ngoan ngoãn vâng lời.”

Du Kinh viết toàn bộ tin tức về hấn ta lên bảng đen.

Tính cách hướng nội, công việc dễ bị lãng quên.

Còn lại trống không. Nếu hấn ta muốn đứng ở một vị trí được chú ý, chọn vụ án được quan tâm gần đây nhất để tiến hành phạm tội, quả thật hấn đã thành công. Thế nhưng... một người ngủ đông trong cuộc sống lâu như vậy, vì sao lại chọn vào lúc này? Như vậy, nhất định hấn ta đã bị kích thích ở một phương diện nào đó, hoặc là... tới một điểm bùng phát.

Du Kinh đột nhiên nghĩ tới dữ liệu mà Lăng giáo sư để lại.

Vì vậy, Du Kinh và Lý Hoài Nhân xem tài liệu cả một ngày, đọc hết báo cáo về tám người còn lại một lượt, lần báo cáo cuối cùng là hai tháng trước.

Du Kinh không tìm thấy tư liệu mà anh cần ở trong đó, bởi trong đó không có tám hình mà anh muốn.

“Theo lý mà nói, mỗi một bố mẹ nuôi đều sẽ giấu con mình là con nuôi, hơn nữa cũng không có dấu hiệu gì tỏ vẻ đã bại lộ. Trọng điểm là, ngoại trừ chúng ta, còn ai biết về tài liệu này nữa?” Lý Hoài Nhân biết mục đích của Du Kinh, sau khi xem xong nêu lên suy nghĩ của bản thân.

Du Kinh không lên tiếng, chỉ tắt máy tính, dụi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hấn sẽ còn gây án. Thời gian không rõ, nhân vật không rõ. Hấn là một quả bom hẹn giờ.” Du Kinh để lại một câu, đọc được tin nhắn của La Bích liền cầm chìa khóa rời khỏi cục cảnh sát.

“Phần lớn dân mạng không hiểu động cơ của hung thủ, chỉ cảm thấy đây là một hành động trả thù.” La Bích lên xe bên nói tới bài viết cô đã đọc hôm nay.

“Hấn ta sẽ không cam lòng dừng lại ở đây. Ở đây có tất cả những thứ hấn cần – hư vinh và tiếng khen ngợi.” Du Kinh đánh tay lái sang đường.

“Lê nào phòng giám định không tìm được chút xiu dấu vết nào?” La Bích cảm thấy khó tin, gây ra động tĩnh lớn như vậy mà không có sơ suất nào sao?

“Đây chính là điểm hấn tự hào nhất. Nhìn từ một góc độ khác, trong cuộc sống, hấn là một kẻ sợ đầu sợ đuôi.” Du Kinh giải thích, “Phạm tội thường là hành vi bùng phát những ý định bị một người giấu trong lòng không muốn người khác biết, sau khi được người khác quan tâm, ham muốn bắt đầu bành trướng, cho nên mới nói, hấn sẽ còn tiếp tục.”

Khi Du Kinh dừng xe, La Bích đột nhiên nhào tới cắn mạnh lên môi anh. Du Kinh thấy tư thế của La Bích như vậy vội vàng che bụng cô, đỡ eo cô, bắt đầu triển miên.

“Ừm, nếu đây là phạm tội thì ham muốn của em cũng bắt đầu bành trướng rồi.” La Bích hôn xong nằm xấp trong ngực Du Kinh thở gấp, cười khanh khách ra tiếng.

“Quý nghịch ngợm.” Du Kinh nhéo má cô.

Hai tuần qua đi, dường như tất cả đều sống êm gió lặng. Mà hôm nay, trò chơi mèo vờn chuột mới thật sự bắt đầu.

Tin tức trên mạng có xu hướng lắng xuống, thế nhưng cũng có không ít người lên tiếng hỏi, vì sao cảnh sát vô dụng đến mức không bắt được tên hung thủ đang không ngừng gây rối?

Không phải vô dụng mà là đang chờ đợi. Còn Du Kinh không phải đang đợi, mà là đang tìm manh mối.

Nhưng mà, một tin sét đánh làm cả thành phố phải rung động.

Bởi vì lần này, người chết là thị trưởng thành phố.

Tám giờ tối, một tòa biệt thự lưng chừng núi đột nhiên bốc cháy. Nhân viên đội phòng cháy chữa cháy vội vàng chạy tới dập lửa, thế nhưng ngọn lửa quá lớn, nhân viên chữa cháy cũng không nghe thấy tiếng hô hoán bên trong. Bọn họ tích cực phun nước, khói bốc lên nồng nặc bao trùm cả bầu trời, khi nhân viên chữa cháy cẩn thận vào nhà kiểm tra thì phát hiện một thi thể kỳ quái gương mặt đã bị cháy hoàn toàn biến dạng, bọn họ lập tức liên lạc với cục cảnh sát.

Khi cảnh sát nhận được điện thoại, nhân viên phòng cháy chữa cháy do dự một lúc rồi mới nói: “Thi thể có chút kỳ quái, ở tư thế đang quỳ.”

Lúc đó Du Kinh không ở trong cục, đang ở nhà xem phim với La Bích, La Bích khóc nước mắt nước mũi rùng rùng. Phụ nữ có thai quả thật không bình thường, La Bích nghĩ, trước kia cô là bách độc bất xâm đấy.

Du Kinh đang cầm khăn tay bắt đầu lau khô nước mắt trên mặt cô thì Lý Hoài Nhân gọi điện tới. Du Kinh thầm nghĩ, cái gì cần tới đã tới rồi.

“Ở đâu?”

Bên kia, Lý Hoài Nhân không ngờ câu đầu tiên đã là thế này, giật mình một thoáng rồi mới trả lời.

“Biệt thự lưng chừng núi, tạm thời chưa biết người chết là ai, Lâm Giai đã tới đó, nghe nói khi nhân viên chữa cháy vào nhìn thấy thi thể quỳ trên mặt đất mới báo cảnh sát.”

“Quý...” Du Kinh ngẫm nghĩ một lát, “Chuộc tội à?”

“Điều tra gần đây trên mạng...”

“Đề em, đề em.” Người nào đó vẫn ở bên nghe Du Kinh nói chuyện vội vàng tự đề cử.

Du Kinh liếc mắt nhìn cô một cái, La Bích chấp hai tay trước ngực, bữu môi làm nũng, tỏ vẻ mình ở nhà quá buồn chán, không thể bóc lột hết mọi thứ cô có thể làm.

“Được rồi, cậu tới đây đón tôi.”

“Vây em tìm hiểu xem gần đây có xuất hiện chuyện gì bất ngờ không, chính xác là những chuyện lớn vì nguyên nhân con người gây ra thương vong, việc này còn khiến nhân dân ồn ào thảo luận, lát nữa báo với anh. Hung thủ của chúng ta lại muốn giờ ngọn cỏ trả thù rồi.” Du Kinh hôn lên trán La Bích, mặc một chiếc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Khi Du Kinh và Lý Hoài Nhân tới, hiện trường đã bị phong tỏa.

Thi thể đã bị lửa đốt cháy đen, không thể nhận rõ gương mặt. Lâm Giai đã bắt đầu cầm dụng cụ làm việc.

Dưới ngọn lửa mãnh liệt, thi thể vẫn giữ nguyên một tư thế. Lý Hoài Nhân cầm đèn chiếu tới từ phía sau, Du Kinh thấy rõ ràng toàn bộ tư thế.

Hai đầu gối quỳ dưới đất, hai bàn tay đặt trên mặt đất, đầu cúi thấp. Phía trên mặt đất bồi rất nhiều keo dính cao su công nghiệp, dính chặt đầu gối và hai bàn tay, cho dù bị ngọn lửa mạnh bao trùm cũng không thể di chuyển.

Lâm Giai đang kiểm tra xung quanh, mảy mò thi thể... đây là thói quen của cô ấy.

Lúc này, Du Kinh có tin nhắn, là mấy kết quả điều tra của La Bích:

Cá voi lớn, dưới đây đều là những chuyện gần đây được bàn luận nhiều nhất trên mạng, anh xem đi.

Chuyện thứ nhất là sự kiện đụng phải người sứ, một bà lão vốn có bệnh trong người đột nhiên lao ra đường, bắt chẹt một gia đình vừa mới mua ô tô. Gia đình này gia cảnh bậc trung, một nhà ba người lái xe mới đi du lịch, kết quả là đụng phải người sứ, đòi bồi thường với giá trên trời, cuối cùng kéo nhau ra tòa. Có người nhìn thấy nhưng không muốn ra tòa làm chứng, sau đó gia đình kia bị phán bồi thường mười vạn phí chữa bệnh. Kinh tế của gia đình kia không thể gánh được kết quả này, dân mạng tranh luận rất sôi nổi, không hài lòng với kết quả phán quyết, lớn tiếng mắng cả nhà bà lão kia và phán quyết của pháp viện.

Chuyện thứ hai là bố dượng đánh con trai trọng thương nhập viện. Bố dượng say rượu về nhà nhìn thấy con trai đang chơi game, trút hết cơn giận thua bạc lên con trai, người mẹ trở về nhìn thấy, lao ra ngăn cản rồi đưa con đi bệnh viện. Bác sĩ bệnh viện khuyên người mẹ nên kiện ông bố dượng, người mẹ không đồng ý, vẫn đón đứa trẻ về nhà.

Chuyện thứ ba liên quan tới mấy trăm mạng người và vô số gia đình. Một cái cầu mới xây chưa được một năm trong thành phố vừa mới sập cuối tuần trước, hơn một trăm chiếc ô tô đang chạy trên đó rơi xuống sông. Cho dù rất nhiều đội cứu hộ nhanh chóng xuất hiện, nhưng rất nhiều người chết đuối. Theo điều tra, là vì chi phí công trình bị quan viên cao cấp rút lòi quá nhiều, nói khó nghe một chút là tham ô quá nhiều. Trong đó, thị trưởng được điều tra ra tham ô hơn một nghìn vạn.

Du Kinh đọc xong, nhìn quanh một vòng, cho dù xung quanh đã bị đốt cháy nhưng vẫn nhận ra lúc trước ở đây rất xa hoa, Du Kinh đột nhiên chuyển hướng về nơi thi thể đang quỳ.

“Cây cầu mới xây ở hướng nào?” Du Kinh hỏi đệ nhất soái ca đi qua bên cạnh.

Đệ nhất soái xa đứng tại chỗ, suy nghĩ một lúc, dường như nghĩ ra cái gì, nhìn hướng thi thể quỳ, cau mày chỉ vào đó, “Chính là hướng này.”

Quả nhiên, Du Kinh nghĩ không sai, xuất hiện trong mắt mọi người mang theo ý nghiêm phạt, thối kèn lệnh chính nghĩa,

“Nơi này có phải biệt thự đứng tên thị trưởng không?”

“Không phải, đứng tên vợ trước của ông ta, Lê Khả Đồ.”

“Vậy vợ trước và con ông ta ở đâu?”

“Nước ngoài. Sau khi phát sinh chuyện cây cầu đã ra nước ngoài.”

“Bình thường ông ta ở đâu?”

“Bình thường thị trưởng ở trong một khu có đầy đủ hệ thống an ninh.”

“Du Kinh, tốt nhất anh nên tới đây nhìn xem ở đây có gì.” Lâm Giai luôn ngồi bên cạnh thi thể mỳ mò đột nhiên dùng giọng nói trầm trọng nói.

Du Kinh giây lát đã nghĩ tới đó là cái gì.

Lâm Giai cầm trên tay một tờ giấy, một tờ giấy không bị đốt cháy. Du Kinh nhìn thấy xong không nhìn xem tờ giấy viết gì mà chạy ra khỏi cửa tìm nơi đội phòng cháy chữa cháy tập kết. Đội trưởng đang triệu tập đội viên, Du Kinh đi nhanh tới, kéo đội trưởng hỏi: “Vừa rồi ai trong số các anh đi vào?”

“Có chuyện gì vậy?” Đội trưởng không hiểu.

“Vừa rồi hung thủ ở ngay trong số các anh.” Du Kinh cau mày giải thích.

“Vừa rồi... chúng tôi đi vào kiểm tra tình hình dập lửa ở các góc, ai cũng đội mũ đeo khẩu trang, không nhận ra ai với ai.” Một nhân viên chữa cháy trẻ tuổi nhớ lại rồi nói.

“Vậy khi đi ra thì sao? Lẽ nào các anh không chú ý tới?”

“Ai cũng bận như vậy, thật sự không kịp chú ý.” Đội trưởng có phần tự trách.

Du Kinh không nghe tiếp nữa, vòng tới phía sau xe cứu hỏa, nhìn con đường biến mất trong bóng đêm, hung thủ ngang nhiên để lại lời nhắn rồi đào tẩu.

“Gọi người tới chỗ camera giám sát của bảo vệ, nơi này không có đường núi, hẳn chỉ có thể ra ngoài từ cổng chính.” Du Kinh dặn dò Lý Hoài Nhân, bản thân thì đi vào, nhận lấy tờ giấy trắng dính tro bụi trong tay Lâm Giai.

WHALE? WELL!

Cá voi? Được lắm!

Khiêu khích rất ngạo mạn, Du Kinh nghĩ thầm, vụ giết người lần trước quả nhiên tăng thêm không ít sự tự tin cho hắn ta, nên lần này hắn ta mới có thể to gan xuất hiện trước mắt mọi người rồi biến mất như thế.

“Trong cơ thể có một lượng thuốc ngủ lớn. Thị trưởng là bị thiếu ngủ.” Lâm giai ngồi xổm dưới đất nhìn lớp da bị cháy đen, cau mày nói.

Các hãng truyền thông lớn tranh nhau đưa tin về vụ việc trọng đại này —

Cảnh sát khẳng định vụ án này do cùng một hung thủ với vụ án Lăng giáo sư thực hiện, hung thủ ngang nhiên lên vào biệt thự lưng chừng núi, thiêu rụi biệt thự, giết chết thị trưởng rồi bỏ đi.

Hình ảnh dừng lại tại hình ảnh trên camera an ninh, một người đàn ông mặc quần áo đen, đầu chỉ đội một cái mũ đen che nửa mặt, đẩy hai cái thùng rác đi ra.

Internet bùng nổ.

Độ quan tâm cao trước nay chưa từng có.

Phần lớn bọn họ vỗ tay khen ngợi người không biết tên này.

“Người như thế đáng chết! Chính ông ta đã hại chết rất nhiều người!” Dân mạng bình luận, “Anh ta đang cứu vớt thành phố này!”

“Thái dương! Anh ta chính là thái dương! Từng chút một xua đuổi những thứ dơ bẩn núp trong bóng đêm!”

“Đáng chết của thị trưởng khiến tôi nhớ tới Tần Cối đến chết còn quý để chuộc tội với Nhạc Phi...”

“Tuy phương pháp này rất không tốt nhưng cũng rất hà tiện.”

... Rất nhiều bình luận có thể khiến vàng “thái dương” vô hạn này soi sáng vạn người.

Đương nhiên, cũng có một số giọng nói khác biệt.

“Các người đều là hung thủ!”

“Cho dù phạm lỗi, không nên dùng máu để thể hiện giữ gìn công chính.”

“Bạo lực và hung ác không thể giải quyết vấn đề!”

...

Du Kinh viết lại tất cả thông tin trên bảng đen.

Cao 1m75, trong công việc gặp phải chèn ép, tính cách hướng nội, nội tâm kiêu căng, hiểu thấu, suy tính cẩn kẽ, không sống chung với bố mẹ.

Thông tin như vậy tùy tiện tìm một người trên đường cũng đều có đặc điểm phù hợp, thế nhưng nếu đồng thời xuất hiện ở cùng một người thì lại rất ít. Trong biển người mờ mịt, gã kia, đang quan sát từng hành động của bọn họ.

“Rốt cuộc hắn làm thế nào... thiếu sống thị trưởng?” Trình Đan Đan nhớ tới hình ảnh kia có chút không đành lòng.

“Căn cứ vào kết quả suy luận, chúng ta không tìm được di động của thị trưởng, hung thủ đã lấy đi, không còn ai khác. Trong điện thoại có nội dung hung thủ uy hiếp thị trưởng, điều này không cần suy đoán. Trước đó hung thủ đã bỏ một lượng thuốc ngủ lớn vào hệ thống cung cấp nước của biệt thự, liều lượng đủ để giết chết một người. Thị trưởng ngã xuống ở chỗ uống nước, hung thủ nhân cơ hội lên vào, đổ lên mặt đất một lượng lớn keo cao su công nghiệp. Hung thủ cải trang thành công nhân quét rác, công cụ nhất định được giấu trong thùng rác, kéo thị trưởng hơi mập mạp, cao chưa đến 1m70 tới chỗ có keo cao su cũng không khó. Nhân viên phòng cháy chữa cháy đã kiểm tra, trong nhà thật sự có một lượng lớn chất dẫn cháy. Vì thế... mọi chuyện đã xảy ra như vậy.” Lời này do Lý Hoài Nhân nói, Du Kinh gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Lẽ nào chúng ta thật sự không tìm được một chút thông tin nào sao?” Đệ nhất soái ca khe khẽ hỏi.

“Tên... hung thủ này thật sự rất cẩn thận, tất cả chứng cứ đã bị thiêu hủy trong đám cháy.” Lý Hoài Nhân trả lời, Du Kinh vẫn giữ im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cửa Sổ Vỡ

Ngày hôm sau, Du Kinh nhận được tin tức, mấy quan viên còn lại bị điều tra ra trong vụ án tham ô bị người dân ném trứng gà và đồ ăn thối vào nhà. Thậm chí có người ra đường bị người thân của một người chết trực tiếp lái xe đụng phải. Ông bố dượng đánh đập con riêng của vợ cũng bị người ta đánh một trận... Ngoại trừ những chuyện này, tỉ lệ phạm tội trong thành phố đang tăng lên, nhưng mọi người cũng sợ bản thân làm ra chuyện gì xấu khiến người khác chú ý, không cẩn thận lại bị “vàng thái dương” xử lý.

“Đã nghe nói đến thuyết cửa sổ vỡ chưa?” Du Kinh hỏi Lý Hoài Nhân.

“Chính là, nếu cửa sổ của một căn phòng bị vỡ mà không ai sửa chữa, không lâu sau, những cửa sổ khác tự nhiên cũng bị người ta đập vỡ.” Lý Hoài Nhân giải thích, “Cũng giống như hiện nay, “thái dương” không hề kiêng kỵ, gây án ngay trước mắt cảnh sát, người khác cũng sẽ noi theo.”

“Thái dương à?” Du Kinh khẽ hừ một tiếng.

Buổi tối khi về đến nhà, La Bích đang giúp bà Du nấu cơm, ông La đã tới, ở ngay trong khách sạn Bích Hải.

“Nghe nói gần đây con đang điều tra vụ án liên hoàn kia?” Ông La gọi chuyện.

“Vâng ạ.”

“Tiến triển thế nào rồi?” Ông La cũng rất quan tâm đến vụ án này. Tuy có chút không đồng ý vì Du Kinh làm nghề này, thế nhưng lời nói lúc trước của La Bích thật sự có tác dụng.

“Tạm thời đi vào góc chết.” Du Kinh thân nhiên trả lời như rất bình thường.

“Vây quay trở về điểm xuất phát thôi.” Ông La lơ đãng nói một câu.

“Được rồi, được rồi, ăn cơm thôi.” Bà Du vui vẻ bung đồ ăn ra, La Bích cũng cầm bát đũa theo phía sau.

“Làm sao vậy?” La Bích ngồi xuống bên cạnh Du Kinh, thấy Du Kinh trầm tư bèn hỏi.

“Không có gì.” Du Kinh mỉm cười, “Ăn cơm trước đã, không thể để bà xã và con anh đói.”

“Khinh bỉ anh.” La Bích cắn đũa.

La Bích đang tắm trong phòng, Du Kinh ngồi bên ngoài ngắm cảnh đêm.

Quay trở về điểm xuất phát à... thật sự là một đề nghị hay.

Điểm xuất phát có liên quan trực tiếp tới vụ án này chính là vụ án ma cà rồng của Cô Vinh Đạt, lúc đó điều tra ra hai phần tài liệu thí nghiệm của giáo sư Lăng, nếu không tìm được người theo cách trực tiếp, thì tìm gián tiếp. Du Kinh nghĩ.

Để tiến hành một kế hoạch thí nghiệm không lồ như vậy, rõ ràng dựa vào đồng lương của một mình giáo sư Lăng là không thể chi trả nhiều như vậy, khẳng định phải có nguồn tài trợ lớn. Đồng thời muốn tài trợ từ lúc thí nghiệm mới bắt đầu, như vậy người này nhất định phải giàu có mấy chục năm. Người này chắc chắn quen biết giáo sư Lăng, nếu không giáo sư Lăng sẽ không mạo hiểm tìm một người không đáng tin, rất có thể là bạn học. Không thể nào chỉ là tài sản cá nhân, phải có tài sản nổi trên danh nghĩa, nếu không người tài trợ không có lý do để giúp đỡ một kế hoạch thí nghiệm mà người ta phi nhỏ.

Là bạn học của giáo sư Lăng, quan hệ tốt, có tiền, có thể là quản lý của một xí nghiệp, công ty nào đó. Du Kinh viết những đầu mối này lên bảng.

Anh gửi tin tức cho Lý Hoài Nhân để điều tra rồi ném đi động sang một bên, chờ người nào đó đi ra.

Từ lúc mang thai, La Bích mượt mà hơn nhiều, cái bụng vốn bằng phẳng đã bắt đầu hơi cong lên, Du Kinh nhìn cô chậm rãi đi ra, đi về phía anh.

“Làm sao vậy?” La Bích hỏi, hiển nhiên đã nhìn thấy những chữ màu đen trên tấm bảng trắng.

“Không có gì, đột nhiên đến lượt anh cảm thấy không chân thật.” Du Kinh nhìn La Bích chìm trong hơi nước nóng từ phòng tắm, đẹp đến mức không giống người thật. Một giây kia, Du Kinh cho rằng hơn nửa năm nay giống như chỉ là một giấc mơ đẹp.

“À, em nói cho anh một tin.”

Du Kinh ghé đầu lên bụng La Bích, nghe cô nói vậy nhưong mảy nhích môi cười nhìn cô.

“Đừng nhìn em như thế, em sợ em không kiềm chế được.” La Bích nói đùa, bàn tay che lên đôi mắt quỵên rũ của Du Kinh.

“Hôm nay em cùng mẹ tới bệnh viện, bác sĩ nói...” Lúc này La Bích nháu mảy.

“Nói cái gì?” Du Kinh có chút căng thẳng.

“Bác sĩ nói, em có...” La Bích xòe hai ngón tay, “Hai đứa.”

Du Kinh nghe vậy đứng hình một lúc, sau đó nụ cười trên khóe miệng càng không che lấp được, kéo La Bích xuống hôn cô.

“Anh sẽ ở bên em.” Du Kinh thì thầm câu này trong những nụ hôn.

Sau đó... Sau đó là Du Kinh mang toàn thân bốc lửa đi tắm nước lạnh.

“Đây là mấy người có điều kiện phù hợp, một người là phó tổng giám đốc Chúc Tân Uy của một công ty bảo vệ môi trường, là bạn học cấp ba với giáo sư Lăng, trên thông tin viết, hai người từng gặp mặt một năm trước. Người thứ hai là Chu Phát Khoa của Chu thị, cũng là bạn học cấp ba, sau khi tốt nghiệp đại học vào công ty của gia đình là tổng giám đốc. Người thứ ba là thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn Đại Lâm, nắm trong tay 10% cổ phần của tập đoàn Đại Lâm, chỉ ít hơn 15% của chủ tịch, ba mươi năm trước tập đoàn phát triển rất nhanh, quản lý Quách hiện đang điều hành tập đoàn, là bạn thân của giáo sư Lăng, nghe nói trước kia hai người đều là nhân vật có tiếng trong trường ở những lĩnh vực khác nhau. Người thứ tư là...”

“Khoan đã.” Du Kinh hô dừng lại, bởi vì khi anh nghe tới người thứ ba đã nhớ tới tài liệu thí nghiệm kia.

Trong đó có một người đi làm ở tập đoàn Đại Lâm – Từ Hạo Minh. Làm việc cẩn thận, đã ở trên cương vị công tác tám năm, thành tích bình thường, quan hệ xã hội không tệ, xử sự tốt, hay mỉm cười với người ngoài, hiếu thuận với cha mẹ, là một thanh niên tiêu chuẩn của xã hội. Du Kinh nhớ tới tấm ảnh không phù hợp với tường tượng của anh, lúc đó anh thật sự đã hoài nghi người này trước tiên, xem xong toàn bộ tài liệu lại cảm thấy không có nhiều

khả năng, nếu chuyện không bại lộ, hung thủ không có lý do nào lại giết người.

Hai tháng trước tài liệu đã được cập nhật tình hình mới.

“Tôi đón tôi, chúng ta tới tập đoàn Đại Lâm một chút.” Du Kinh trầm giọng nói, “Còn nữa, sai người điều tra tình hình mới nhất của Từ Hạo Minh.”

Hai tháng, rất nhiều chuyện có thể xảy ra, nhân tính bên trong của một người hoàn toàn bại lộ, mọi việc thay đổi sẽ dẫn đến tính cách hẳn ta cũng thay đổi rất nhanh.

Khi hai người đứng trước quầy lễ tân ở tầng một tập đoàn Đại Lâm, một cô gái ở quầy lễ tân nhìn thấy Du Kinh mới e thẹn đi đến, “Xin hỏi, hai anh có hẹn trước không?” Tuy hỏi hai anh nhưng ánh mắt lại chỉ ở trên người Du Kinh.

Du Kinh lạnh mặt cau mày nhìn cô gái này, Lý Hoài Nhân biết điều bước tới trước một bước, “Chúng tôi là cảnh sát, đến tìm quản lý Quách.” Lý Hoài Nhân sờ tay vào túi áo lấy thẻ cảnh sát ra.

Nụ cười của cô gái này lập tức biến mất, quay lại quầy lễ tân cầm điện thoại lên, “Quản lý Quách, có hai người cảnh sát tới tìm ngài.”

Không biết đối phương nói gì, cô gái lễ tân liên tục đáp lời, sau khi dập máy còn tự mình dẫn hai người vào thang máy, bấm tầng mười.

“Không biết hai anh tới có chuyện gì?” Cô gái đã không còn vẻ xấu hổ lúc trước, ngược lại sợ mình vừa đi làm đã thất nghiệp vì công ty gặp chuyện.

Hai người ngậm miệng không nói, cô gái tự biết mình nhiều chuyện nên cũng không nhắc lại nữa.

“Bên trong chính là phòng làm việc của quản lý Quách, mời hai anh vào.” Cô gái đẩy cửa ra để hai người đi vào.

Bên trong thật sự có một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, đeo kính đang ngồi đó.

“Cuối cùng vẫn điều tra đến đây.” Giọng nói trầm vang truyền đến từ một chiếc ghế, “Mời ngồi.”

“Xem ra ông đã biết chúng tôi tìm ông có chuyện gì.” Lý Hoài Nhân nhìn người đối diện, tuyệt đối không khách sáo.

“Là chuyện về lão Lăng phải không?” Người kia đứng lên, thân hình rất khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết là quanh năm kiên trì tập luyện.

“Nói đi.” Du Kinh ngồi xuống, vắt chéo đôi chân dài, hai tay khoanh trước ngực, ngữ điệu thản nhiên.

Quản lý Quách cũng ngồi xuống đối diện hai người, Lý Hoài Nhân lấy bút ghi âm ra.

“Khi đọc được trên báo tin lão Lăng qua đời, tôi mới nhớ tới khoản tiền mỗi năm tôi gửi cho lão Lăng để ông ấy làm thí nghiệm. Về cuộc thí nghiệm này, từ khi lão Lăng còn là học sinh đã rất muốn thực hiện, có một lần ông ấy vô tình nhắc tới, nếu thí nghiệm thành công, nhất định cả thế giới sẽ phải khiếp sợ. Là cả thế giới đấy, tôi luôn mơ ước công ty do tôi và bạn học dốc hết tâm huyết thành lập này sẽ phát triển nổi danh khắp thế giới. Tôi bèn hỏi, vậy ông muốn làm thế nào?” Nói đến đây, quản lý Quách uống một ngụm nước, tiếp tục nói, “Ông ấy nói ông ấy cần rất nhiều tiền để thực hiện kế hoạch của ông ấy, cần tìm mấy đôi vợ chồng đang muốn nhận con nuôi để tiến hành kế hoạch.”

“Vậy... những vợ chồng đó không biết cuộc thí nghiệm này?” Lý Hoài Nhân đoán.

“Không biết, khi bọn họ được chọn, lão Lăng hỏi bọn họ muốn con mình tương lai trở thành một người thế nào, ông ấy sẽ có cách giúp bọn họ thực hiện, quan trọng là phải nghe theo một số phương pháp “giáo dục” của ông ấy. Có một đôi vợ chồng nói đùa, “tôi muốn con tôi thành một tên trộm, ông có làm được không”, lão Lăng nói, được. Sau này nghe nói đứa bé kia thật sự trở thành trộm cắp, thế nhưng đôi vợ chồng kia hối hận cũng không kịp rồi.”

“Vi sao đôi vợ chồng kia không công bố chuyện đó?” Du Kinh luôn nghi hoặc vì sao chuyện này có thể kéo dài lâu đến vậy, “Có phải trước khi thí nghiệm đã ký hiệp ước bảo mật không?”

Quản lý Quách nhìn Du Kinh một cách khen ngợi, “Đúng là vậy, ngoại trừ bảo mật còn cần thực hiện một thực hiện một vài cảnh tượng mà lão Lăng đưa cho bọn họ... những cảnh tượng làm trước mặt bọn trẻ. Nếu phá vỡ hợp đồng hoặc tiết lộ sẽ phải bồi thường với giá trên trời. Ngược lại, mỗi năm chúng tôi sẽ trả cho bọn họ chi phí thí nghiệm không nhiều không ít.”

“Sau đó, bởi vì công ty phát triển rất nhanh, tôi hoàn toàn vui đầu vào đây nên rất ít quan tâm tới chuyện đó, nếu chuyện về lão Lăng không đăng báo, có lẽ tôi đã quên mất chuyện này, bởi vì tài khoản tự động chuyển khoản, không cần tôi tự tay làm...”

“Vậy ông có biết Từ Hạo Minh, cũng chính là một đối tượng thí nghiệm, làm việc trong công ty của ông không?”

“Đương nhiên biết, bởi vì chuyện đó do tôi và lão Lăng sắp xếp, để tiện quan sát.”

“Vậy hiện giờ anh ta ở đâu?”

“Tôi cũng không biết, nói thế nào tôi cũng là quản lý, bình thường bận rất nhiều việc, biết anh ta vào công ty rồi cũng không quan tâm đến nữa.”

“Có thể nói chuyện với quản lý bộ phận của anh ta không?” Du Kinh đưa ra yêu cầu gấp gáp.

“Nói đến chuyện này tôi nhớ tới một việc từ mấy tháng trước.” Quản lý Quách cau mày trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đá Mèo

“Khoảng hai, ba tháng trước, phòng truyền thông, cũng chính là phòng mà chàng trai kia đang làm việc, quản lý của phòng đó đã qua đời, vừa mới thay quản lý mới.”

“Qua đời? Nghe cách ông nói thì sự việc không chỉ đơn giản như vậy?” Lý Hoài Nhân bắt được câu chữ.

“Bởi vì quản lý Lý chết trong phòng làm việc.” Quản lý Đồng kể lại, “Chết vì bệnh tiểu đường, không hạ đường huyết kịp thời, tai biến mà chết.”

“Lúc đó có báo cảnh sát không?” Du Kinh hỏi.

“Có, nhưng đó chỉ là ngoài ý muốn bình thường nên không tuyên bố ra ngoài.”

“Ngoài ý muốn, bình thường à?” Du Kinh nhắc lại từng chữ.

“Lẽ nào anh cho rằng đó là do có người cố ý gây ra?” Quản lý Quách hơi ngạc nhiên nhìn Du Kinh.

“Chúng ta tới phòng truyền thông một chuyến.”

“Vừa rồi ở bên ngoài hình như không nhìn thấy Từ Hạo Minh.” Lý Hoài Nhân nhìn một vòng, vào phòng làm việc rồi nói với Du Kinh.

“Cậu ta từ chức từ bao giờ?” Anh trực tiếp hỏi quản lý mới, quản lý mới nhìn ba người vừa bước vào, hai người trong số đó ông ta không biết, vẻ mặt nghiêm túc, người còn lại đương nhiên là tổng quản lý thường xuyên gặp mặt.

E ngại tổng quản lý còn đứng bên cạnh, ông ta đương nhiên phải trả lời.

“Sau khi tôi nhận chức một tuần cậu ta đã đưa đơn từ chức.”

Du Kinh cấp tốc đảo qua tất cả mốc thời gian trong đầu một lần, hai tháng trước, quản lý Lý chết trong phòng làm việc; hai tháng trước, tất cả tư liệu đã ngừng gửi đến chỗ giáo sư Lăng; mấy tuần trước, giáo sư Lăng bị giết; vài ngày trước, thị trường bị giết.

“Nhanh chóng tìm được Từ Hạo Minh, rất có khả năng hấn chính là hung thủ.” Du Kinh nói, “Bao gồm cả quản lý ở đây cũng bị hấn giết.”

“Cậu nói gì? Quản lý Lý bị giết ở đây? Không phải bệnh chết sao?” Quản lý mới sợ hãi kêu lên.

Du Kinh mặc kệ chuyện ở đây, đi ra ngoài nhìn quanh một vòng, thấy mấy người đang làm việc với máy tính bên ngoài đều ngẩng đầu nhìn anh, có chút kỳ quái, cũng có chút tò mò.

Anh đột nhiên mở miệng nói một câu, “Mọi người có biết quản lý của mọi người vì sao mà chết không?”

“Không phải bị tiểu đường dẫn đến tai biến à?” Một cô gái kỳ quái nhìn người đàn ông cao lớn đẹp trai ulla vào phòng như gió rồi lại đi ra này.

“Vậy sao?” Hai chữ tuôn ra từ miệng Du Kinh giống như lơ đãng, anh nhìn thấy ánh mắt của một chàng trai đeo kính, có vẻ là một thực tập sinh, không giống với người khác.

“Cậu làm việc ở đây bao lâu rồi?” Du Kinh đi tới hỏi.

“Hơn... Hơn ba tháng, vừa qua thời gian thử việc.”

“Vì sao cậu lại có biểu cảm đó?” Du Kinh chỉ vào mặt cậu ta, “Nhấn mày chứng tỏ cậu không đồng ý với ý kiến của đồng nghiệp; ánh mắt nhìn dưới đất chứng tỏ cậu nhớ lại một vài chuyện không vui.”

“Tôi luôn cảm thấy rất lạ.” Chàng trai đeo kính nói.

“Vào đây.” Du Kinh xoay người đi vào phòng làm việc.

Chàng trai đứng lên đi theo, về việc này, cậu ta luôn hy vọng có thể giải đáp nghi vấn của mình.

“Nói về cái nhìn của cậu đi.” Du Kinh dựa lên bàn nói.

“Cũng không phải cái nhìn gì, chỉ là cảm giác của cá nhân tôi thôi.” chàng trai vò tóc nói, “Bởi vì trước khi tới đây tôi từng tìm hiểu về quản lý Lý, ông ấy là một người cực kỳ để ý tới sức khỏe và cuộc sống của mình, tôi cảm thấy ông ấy mà quên chích thuốc thì thật sự kỳ quái.”

“Không, ông ấy có tiêm, có điều thứ ông ấy tiêm không phải insulin, mà là thứ gì đó đã bị người ta thay đổi, về phần người kia...” Du Kinh nhìn về mặt như chợt hiểu ra của chàng trai, nói, “Chính là Từ Hạo Minh ngồi ở đối diện cậu.”

“Anh Hạo Minh à? Anh ấy rất tốt, luôn rất hiền hòa với mọi người.”

“Cậu xác định chưa từng nhìn thấy hắn ta có biểu cảm kỳ quái à? Ví dụ như lảng lạng nhếch môi cười.”

“Hình như, anh nói vậy làm tôi nhớ đến một lần, cũng là một lần duy nhất.” chàng trai rất thành thật, cho dù trong lòng không thể tin nổi người từng nhiệt tình giúp đỡ mọi người lại là tội phạm giết người.

Du Kinh nhướn mày bảo cậu ta nói tiếp.

“Tình hình của quản lý Lý rất nóng nảy, có một lần một hạng mục của công ty bị tung ra trên mạng, quản lý Lý bị cấp trên gọi đi phê bình. Tôi nhớ hạng mục kia do anh Hạo Minh chịu trách nhiệm, vì thế quản lý Lý tức giận trở về gọi anh Hạo Minh vào phòng làm việc, tôi ở bên ngoài còn nghe được tiếng mắng bên trong. Khi anh Hạo Minh đi ra trên mặt có một vết xước, có lẽ vì quản lý Lý ở trong phòng ném tài liệu tạo thành, tôi hỏi anh Hạo Minh có sao không, anh ấy đột nhiên từ vẻ mặt vô cảm rồi nhếch môi cười, nói, “Không sao”. Một tuần sau, sáng sớm hôm đó chúng tôi đi làm đã thấy quản lý Lý vẫn ở trong phòng làm việc, chị Linh cảm thấy kỳ quái, à, chị Linh chính là thư ký của quản lý Lý, chị ấy đi vào mới phát hiện quản lý Lý đã tắt thở, bên báo cảnh sát.”

“Chỗ mọi người không phải có camera an ninh sao? Lẽ nào không quay được cái gì?” Lý Hoài Nhân ở bên cạnh nghe rồi hỏi.

“Từ Hạo Minh vốn là kỹ thuật viên của phòng truyền thông, lợi hại một chút là có thể bóp méo tần số hình ảnh, đối với hắn ta mà nói chuyện này chỉ là một bữa ăn sáng. Có lẽ ngày đó cảnh sát tới xem hình ảnh giám sát xong mới xác nhận từ vong vì lý do tự nhiên.” Du Kinh xoa chân mày nói.

Chàng trai kia rất ngạc nhiên vì Du Kinh đã đoán được hết, dùng sức gật đầu.

“Hiệu ứng đá mèo*, mà Từ Hạo Minh, chính là con mèo xui xẻo cuối cùng kia.” Du Kinh đứng lên, nhìn những người đang làm việc bên ngoài, ngày đó, điều gì khiến hắn ta hạ quyết tâm xử lý quản lý Lý?

*Hiệu ứng Đá Mèo: Trong tâm lý học có một hiệu ứng gọi là hiệu ứng “Đá con mèo”. Hiệu ứng này có thể được giải thích bằng câu chuyện sau:

Một vị chủ tịch có một cuộc họp quan trọng trong việc tái cơ cấu công ty, nhưng do mãi đọc báo nên ông đã quên mất thời gian. Để không bị trễ, ông đã phóng xe rất nhanh đến chỗ làm, kết quả là ông nhận được vé phạt của một người cảnh sát giao thông cầu kinh và tất nhiên là ông đã đến muộn. Ông trở lại văn phòng với tâm trạng tức giận, gọi một người quản lý bán hàng vào phòng và quát mắng anh ta thậm tệ. Người quản lý này giận dữ trở lại văn phòng của mình, và gọi cô thư ký vào chỉ trích về việc anh ta giao cho mà cô này chưa làm. Cô thư ký tức giận tìm đến người làm ăn thời vụ và trách móc anh ta rằng vì anh ta mà cô bị ăn chửi. Người nhân viên thời vụ này mang tâm trạng bực tức về nhà và quát mắng đứa con trai về một việc gì đó. Đứa con trai như bị oan, tức giận, đúng lúc có con mèo đi qua, cậu ta tung chân đá thẳng vào con mèo. Con mèo vô hại không hiểu chuyện gì xảy ra.

Câu chuyện này cho thấy sự oán giận và cảm xúc xấu của mọi người là sức mạnh tổng hợp của các thành phần trong chuỗi các mối quan hệ xã hội theo dạng kim tự tháp, được lan truyền từ trên xuống dưới và kẻ yếu ớt nhất sẽ là nạn nhân cuối cùng.

Đặt trường hợp vị chủ tịch kia đến công ty đúng giờ với một trò đùa hài hước, nói chuyện vui vẻ với cấp dưới thì sau đó niềm vui cuối cùng sẽ được truyền đến người con trai của nhân viên thời vụ và con mèo sẽ không bị ăn một cú đá thăm dò. Do đó, phản ứng dây chuyền luân quản như một hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ yên tĩnh. Các gợn sóng sẽ lan truyền và những cảm xúc sẽ được lây lan ra cả cộng đồng.

“Đại ca, cục cảnh sát gửi tin tới, nói chỉ có địa chỉ của bố mẹ nuôi của Từ Hạo Minh.”

“Đi, tới đó xem sao.” Du Kinh đã dự kiến trước.

“Vậy... Vậy chuyện của quản lý Lý...” Tổng quản lý Quách vội vàng hỏi.

“Chờ bắt được Từ Hạo Minh rồi nói sau.” Du Kinh nói một câu rồi đi ra ngoài.

“Từ Hạo Minh đã biết kế hoạch thí nghiệm” Ở trên xe, Du Kinh nói, “Vì vậy hiện giờ hắn ta nhất định đang trốn ở một nơi an toàn, không có camera an ninh, hắn ta hiểu rõ về internet nên đang quan sát tất cả những bình luận trên mạng.”

“Nếu là như vậy, tất cả giải thích sẽ hợp lý.” Du Kinh thì thào tự nói.

Đó chính là lý do hung thủ chọn những nhân vật đang gây tranh cãi trên mạng, bởi vì hắn quá quen thuộc với sức mạnh của internet, hoàn cảnh hù dọa khiến mọi người bộc lộ bản tính, hắn cũng cần những lời tán thưởng hư ảo này để thỏa mãn bản thân. Như vậy, mục tiêu kế tiếp của hắn nhất định cũng ở trên mạng!

“Gọi người cấp tốc tìm kiếm những người và việc đang được bàn luận sôi nổi trên mạng, tạo danh sách, mục tiêu kế tiếp... ở ngay trong đó.” Khi xuống xe, Du Kinh dặn dò Lý Hoài Nhân.

“Xin chào, các anh là?” Sau khi hai người gõ cửa, một người phụ nữ đi ra.

“Cảnh sát.” Lý Hoài Nhân cầm thẻ cảnh sát tiến lên một bước.

Người phụ nữ nửa ngạc nhiên nửa sợ hãi để hai người vào nhà.

“Con của bà đâu?”

“Hạo Minh à? Thằng bé nói công ty cử nó đi xuất ngoại học tập một năm, nó nói rất bận, cũng đã lâu tôi không liên lạc được với nó.”

“Không liên lạc được thì không tới công ty tìm à? Lẽ nào hai người không biết cậu ta đã từ chức?” Du Kinh gọn gàng dứt khoát đáp.

“Sao... Sao cậu biết?” Người phụ nữ kinh hoàng hỏi.

“Giáo sư Lăng đã chết, bà cảm thấy việc này còn có thể giấu được?” Lý Hoài Nhân thêm một mũi lửa.

“Chồng tôi, ông ấy biết dùng máy tính, ông ấy thường dùng máy tính trong phòng chúng tôi gõ chữ, gửi thư đi, gửi xong liền xóa.” Người phụ nữ không biết về máy tính, giải thích một cách đơn giản.

“Thế nhưng con trai bà đã khôi phục tất cả dữ liệu, cậu ta đã biết thí nghiệm của mấy người, và những hoàn cảnh được dàn dựng cho cậu ta.”

“Không... Không thể nào?” Lần này người phụ nữ thật sự ngạc nhiên há hốc miệng.

“Lần cuối cùng gửi tài liệu là lúc nào?”

“Hình như một tháng trước, tôi không nhớ rõ. Tôi không phải làm chuyện này. Nhưng hợp đồng viết một tháng chúng tôi phải gửi một lần.” Người phụ nữ bắt đầu nói năng lộn xộn.

Tất cả dấu hiệu đều biểu hiện Từ Hạo Minh đã biết mình là một phần của thí nghiệm. Có lẽ hòm thư của giáo sư Lăng cũng đã bị lén xâm nhập không biết bao nhiêu lần.

Hắn căm hận, hắn cười nhạo, hắn trả thù. Hắn cũng thương hại những người giống hắn.

Bắt đầu từ khi biết sự thật, những nhân tố bị kiểm chế trong lòng hắn ta đã bị quản lý Lý đổ dầu thiêu đốt.

Thời khắc quản lý Lý được phán tử vong vì lý do tự nhiên, trong lòng mây nhất định rất vui vẻ phải không? Mây đang nghĩ, ta mới là người có thể chi phối số phận người khác, đúng không?

Sau đó, mây nhìn thấy vụ án hút máu, người quan tâm đến tình hình của mọi người như mây sao có thể không biết bố mẹ Cố Vinh Đạt vô cớ bỏ đi vì mắc bệnh về máu? Mây nghĩ tất cả là lỗi của giáo sư Lăng, mây tuồn những tin tức bí mật đó lên internet, mây biết cơ hội của mây đã tới. Mây sẽ trở thành anh hùng trong mắt mọi người, tỏa sáng từ trong bóng đêm.

Nếu vậy, hiện giờ mây đang ở đâu? Mục tiêu kế tiếp của mây sẽ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thiếu Nữ Trên Trần Nhà

Sau khi tìm được tất cả đầu mối chỉ về phía người này, lúc này Từ Hạo Minh giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Hiện nay, sự kiện gây tranh cãi nhiều nhất trên internet là một vụ học sinh trung học đánh nhau, chuyện này bị người ta dùng điện thoại di động quay lại rồi phát lên mạng, mọi người xem xong đang mắng cô học sinh kia.

Trong đoạn video, người xuất hiện đầu tiên là một nữ sinh tóc dài tự xưng là đàn chị, mặc áo đồng phục ngắn tay và váy ngắn, hai tay khoanh trước ngực, cùng mấy nữ sinh xung quanh vây một cô bé nữ sinh tóc ngắn ở trong góc.

“Con khốn, cái mặt này nhìn được đấy nhì.” Nói xong, một tay bóp cằm của nữ sinh tóc ngắn, ép cô bé ngẩng đầu lên đối mặt với mình, lúc này nữ sinh tóc ngắn đã run rẩy không biết làm thế nào.

“Mấy người là ai, vì sao bắt tôi tới đây?” Nữ sinh cố nén sợ hãi hỏi.

“Ai nha, nhìn cái miệng kia, cũng to gan đấy, chẳng trách dám cướp bồ của chị mày.” Vị “đàn chị” kia nhỏ bả kẹo cao su trong miệng ra, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

“Bồ của chị... là ai?” Cô bé tóc ngắn tỏ ra khó hiểu một cách rõ ràng.

“Xem ra đúng là một con ấ thật.” Không có bất cứ giải thích gì, “đàn chị” hô một câu, “Các chị em, lên cho tao, chăm sóc nó cẩn thận.”

Sau đó “đàn chị” tách ra ngoài một khoảng quan sát trò cười này.

Mấy cô gái kia cởi hết quần áo của nữ sinh, nữ sinh giãy dụa hết lên, tay chân bị người ta giữ chặt, không cách nào che được cơ thể của mình, xấu hổ khóc nức lên, “Rốt cuộc là thế nào? Tôi không làm gì hết, mấy người điên à?”

Hình ảnh kéo gần đến từng bộ phận của cô bé, chậm rãi, giống như đang quay một bộ phim cấp ba, ngay cả nơi riêng tư nhất cũng không tha, cô bé vẫn luôn giãy dụa.

“Còn sức để giãy kìa, chúng mày.” Một câu nhẹ nhàng vang lên trong màn ảnh, là “đàn chị” kia.

Mấy cô gái còn lại bắt đầu thay phiên mỗi người tát cô bé kia hai bạt tai, sau khi được buông ra, cô bé kia cuộn tròn cơ thể, bị ép ngẩng đầu ăn bạt tai... ý thức có vẻ dần dần mờ hồ, gần như không còn sức lực, gục xuống nền gạch men của nhà vệ sinh.

Một đám con gái còn đá thêm mấy đá, sau đó, “đàn chị” xuất hiện trong tầm nhìn, trong tay còn cầm một điều thuốc hút dở, hít mạnh một hơi rồi hung hăng ấn tàn thuốc vào giữa trán cô bé kia.

“Cho mày làm Nhị Lang Thần, lần sau mở to mắt mà nhìn người, con ấ!”

Mặt cô bé kia đã sưng đỏ, không còn sức phản kháng, thế nhưng bị tàn thuốc lá làm bỏng quá đau nên dùng hết sức còn lại đẩy “đàn chị” kia ra...

“Đàn chị” vốn định dừng ở đây, thấy vậy nổi giận đá mấy đá, thấy cô bé kia không còn phản ứng nữa mới dẫn một đám người bỏ đi.

Ngay hôm đó, báo chí đưa tin tức này. Một công nhân dọn vệ sinh phát hiện một cô bé toàn thân bầm tím, không một mảnh vải nằm trong góc phòng, lập tức gọi cấp cứu rồi báo cảnh sát.

Khi cô bé được đưa vào bệnh viện, nội tạng có tình trạng xuất huyết, vết bạt tai trên mặt rất rõ ràng, ứ máu nghiêm trọng, về phần dấu tàn thuốc, bác sĩ xử lý xong cho biết không thể loại bỏ hoàn toàn vết sẹo, hoặc phải phẫu thuật thẩm mỹ.

Chuyện này sau khi lộ ra khiến cho xã hội rung động rất lớn.

Rốt cuộc dạy dỗ thế nào lại để học sinh gây chuyện như thế? Học sinh hiện giờ đều như vậy cả sao? Mấy vấn đề này vạng vọng trong lòng từng phụ huynh học sinh.

Trên mạng lại càng ồn ào, dân mạng đều tỏ vẻ cô gái kia quá ác, phạm tội nghiêm trọng, nên bỏ tù.

Lúc này lại có người kêu gọi “thái dương” ra dạy dỗ đám con gái này, bên dưới là từng đợt tiếng hô hào.

Du Kinh không hề nghi ngờ rằng “thái dương” Từ Hạo Minh sẽ xuất hiện, hơn nữa nhân vật chính của chuyện này sẽ là mục tiêu kế tiếp của hắn ta. Bởi vì, hắn ta đã tuyên chiến với anh.

“Phải người bảo vệ cô gái xuất hiện trong video, giữ an toàn cho cô ta.” Du Kinh ra lệnh một câu.

Trình Đan Đan nhìn “đàn chị” trong video mà căm giận, không ngờ một cô gái còn nhỏ tuổi mà đã độc ác như thế.

“Để Từ Hạo Minh giải quyết nó cho xong, loại người quá ác độc.” Trình Đan Đan nói chuyện thường xuyên không thông qua não.

“Nếu vậy thì không cần đến cảnh sát nữa rồi.” Du Kinh không nói gì, Lý Hoài Nhân phản bác một câu.

“Dùng máu để rửa máu, sẽ chỉ càng ngày càng bẩn.” Du Kinh nói vậy, “Tôi cùng đi với mọi người.”

Người nhà của “đàn chị” kia đã không dám ra ngoài. Sức mạnh của internet rất lớn, chỉ cần xuất hiện trên video, cô ta sẽ bị tìm ra.

Thậm chí có người còn ném pháo vào trong nhà cô ta, đe dọa cô ta.

Một đám thần kinh! Tiết Nhạc Đã hít một hơi thuốc lá, không sợ hãi chút nào. Những người thường xuyên ở trong quán bar, gặp quen kẻ ác không có cảm giác gì nhiều với những chuyện nhỏ nhỏ thế này.

Cốc cốc cốc...

Phiền chết được, không biết lại là thằng khốn nào tới quấy rầy. Ném điều thuốc, vò đầu vài cái, cô ta đi dép ra khỏi phòng.

Nhìn qua mắt mèo, phát hiện là mấy anh chàng nhìn bề ngoài không tệ lắm.

“Ai vậy?” Giọng nói hung dữ.

“Cảnh sát.” Lý Hoài Nhân ở bên ngoài nói, “Cô gặp nguy hiểm, chúng tôi tới bảo vệ cô.”

Cửa mở, Lý Hoài Nhân thấy là một cô bé không mặc nội y, chỉ mặc một chiếc áo hai dây mỏng, thật sự vẫn là một cô bé, chưa tới hai mươi tuổi, vẻ mặt lại không khác gì gái làng chơi.

“Trai đẹp, em gặp nguy hiểm gì cơ?” Tiết Nhạc Dã khiêu khích nói với Lý Hoài Nhân và đệ nhất soái ca.

Du Kinh đi lên theo cầu thang chật hẹp, dáng người 1m90 của anh có vẻ không hợp với không gian nhỏ bé này.

“Cô sẽ chết.” Ba chữ từ trong miệng Du Kinh phát ra.

Tiết Nhạc Dã cũng nhìn bóng người cao lớn có gương mặt rất khác biệt kia, luống cuống xuất thần trong giây lát.

“Ai ui, không ngờ cục cảnh sát còn có người thế này, tới bảo vệ em đi, em rất tình nguyện này.” Tiết Nhạc Dã huyt một tiếng sáo, hếch bộ ngực phát triển rất tốt.

Đáng tiếc người đứng trước mặt cô, một là trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, hai là rất lạnh nhạt. Mấy người đàn ông đứng đó không chút biểu cảm nhìn thẳng vào cô ta.

“Hừ, không thú vị chút nào hết, vào đi.” Cô ta xoay người vào nhà, “Nói thử xem tôi sẽ chết thế nào?”

“Rất nhiều kiểu, người muốn giết cô là “thái dương”, cô có quen hắn ta không?” Lý Hoài Nhân thả con tép bắt con tôm.

“Anh nói tên anh hùng giết hai người kia? Hắn ta thì anh hùng cái gì, cầu hùng thì có.” Cô ta lại châm một điếu thuốc, hai chân gác lên bàn, tùy tiện nói.

“Mọi người canh chừng, tôi về trước.” Du Kinh nhìn quanh một vòng, nói với mấy người.

Bọn họ gật đầu, nhưng Tiết Nhạc Dã không nghe.

“Trai đẹp, anh đi đâu thế, không bảo vệ em sao?”

“Không phải tôi, là bọn họ.” Du Kinh vô cảm xoay người trả lời.

“Nhưng em không muốn bọn họ, em muốn anh cơ.” Tiết Nhạc Dã gợi ý nói.

“Không muốn chết thì tự giải quyết cho tốt đi.” Du Kinh không để ý đến loại quyền rũ hạng xoàng này, nhớ tới La Bích đang ở cổng trường chờ anh đón bèn bỏ đi không quay đầu lại.

“Hừ, anh mới sắp chết.”

Lý Hoài Nhân không phải tình anh của đội cảnh sát, chỉ bảo đảm đệ nhất soái ca ở lại rồi cũng đi.

Bố mẹ Tiết Nhạc Dã trở về thấy ba người đàn ông ngồi trên sofa nhà mình lại càng hoảng sợ.

“Con gái hai người rất có thể sẽ là mục tiêu của “thái dương”, chúng tôi là cảnh sát, tới để bảo vệ con gái hai người.” Một câu nói giải thích tất cả, đệ nhất soái ca cũng không có bao nhiêu kiên nhẫn.

Hai vợ chồng có vẻ đã biết chuyện của con gái, ông bố mở miệng là mắng.

“Con khốn nạn đấy, sao lại biến thành thế này!”

“Anh cảnh sát, các anh nhất định phải bảo vệ con gái tôi.” Người mẹ thì bắt đầu cầu xin.

Mấy người chưa nói xong đã bị tiếng mở cửa ngắt lời.

“Các người đi ra ngoài cho tôi, tôi ở trong phòng không chết được.” Tiết Nhạc Dã ở trong phòng chơi điện thoại bị tiếng ồn ào bên ngoài làm phiền, đuổi thẳng bọn họ đi. Cô ta còn lâu mới sợ tên kia đến giết mình khi có cảnh sát ở đây.

“Không được, chỗ của cô không có camera an ninh, rất nguy hiểm.” Đệ nhất soái ca rất có trách nhiệm, kiên quyết nói.

“Tôi bảo mấy người ra ngoài, mấy người nào tàn à? Có tin tôi tố cáo các người không?” Há mồm là nói chuyện khó nghe.

Mấy cảnh sát không phải người thích bị khinh bỉ, mà người ta thì thật sự không mời được bảo vệ.

Hai ngày trôi qua, cảnh sát đổi nhóm coi chừng. Bọn họ đều không được vào nhà nên ở xung quanh đi lại quan sát. Bởi vì đều biết bề ngoài của Từ Hạo Minh nên bọn họ rất chú ý dáng dấp của người qua đường.

Buổi tối ngày thứ tư, Tiết Nhạc Dã vẫn ở trong nhà, trong nhà chỉ có một mình cô ta, bố mẹ cô ta đi làm chưa về.

Khi một nhóm cảnh sát mới đang thay ca, đệ nhất soái ca đứng lúc nhìn thấy một người phụ nữ, rất cao, tóc uốn xoắn sóng buông sau lưng, mặc quần áo đen đi giày da, tay cầm một cái túi xách to, hình tượng có chút kỳ quái. Nhưng anh không hoài nghi nhiều, bởi vì hiện nay rất nhiều phụ nữ ăn mặc như vậy.

Tiết Nhạc Dã nghe được tiếng đập cửa, cho rằng lại là mấy người cảnh sát rách việc kia, bực bội mở cửa mắng, “Mấy người có biết phiền là gì hay không?”

Nói xong câu đó, thấy dưới mái tóc dài kia là một gương mặt đàn ông, thế nhưng lúc này cô ta đã mất ý thức, trong mũi và miệng tràn ngập hơi gây mê. Trong một giây cuối cùng trước khi ngã xuống, cô ta nghĩ thầm, con mẹ nó, thì ra “thái dương” mặt mũi thế này à. Bà chị đây thật sự không muốn chết...

Đệ nhất soái ca ở bên dưới đi một vòng cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng không nói rõ được là không đúng chỗ nào. Cúi đầu đi vài bước, thấy người phụ nữ vừa tới hơn một tiếng lại đi ra.

Cúi đầu, sắc mặt vàng như nến, trang điểm rất đậm, đang nghe điện rồi vội vàng chạy đi.

Đệ nhất soái ca đột nhiên nhớ ra, mấy ngày nay chưa từng gặp người phụ nữ này, lập tức gọi điện cho hai người anh em khác, chính anh thì chạy tới gõ cửa.

Không ai đáp lời, rất yên lặng, nghe có tiếng nước chảy.

“Tiết Nhạc Dã, Tiết Nhạc Dã! Nghe thấy thì trả lời ngay!”

Hoàn toàn im ắng.

Đệ nhất soái ca không cách nào đá văng tấm cửa sắt, đành lập tức gọi điện cho bố mẹ Tiết Nhạc Dã về mở cửa.

Khi hai người đồng nghiệp khác tới thì người kia đã đi rất lâu rồi.

Đệ nhất soái ca gọi điện cho Tiết Nhạc Dã xong cũng gọi điện cho Du Kinh. Du Kinh đang ngủ luôn để chế độ rung để không đánh thức Tiểu Trà bên cạnh, vừa thấy tên hiển thị, nhận máy liền hỏi, “Xuất hiện rồi?”

“Tôi cũng không chắc lắm, nhưng hiện giờ tôi ở nhà của Tiết Nhạc Dã, không có chìa khóa để vào, gọi cũng không ai nghe.”

“Tôi tới ngay.” Du Kinh nhẹ giọng nói.

Hai vợ chồng vội vàng chạy về, run rẩy mở cửa dưới ánh mắt của mấy người đàn ông, đệ nhất soái ca vừa đi vào xem toàn thân đã khựng lại.

Đúng lúc Du Kinh và Lý Hoài Nhân chạy tới, đẩy mấy người ra, Du Kinh đi vào.

Tiết Nhạc Dã đã tắt thở, bị dây thừng thắt cổ, dây thừng dài vắt qua chiếc quạt trần cũ kỹ nhưng chắc chắn, hai đầu dây buộc chặt trên quạt, chiếc thang gấp còn để giữa phòng, quạt mở mức mạnh nhất.

“Gọi pháp y đến, cô ta đã chết.” Du Kinh trầm giọng nói.

“Hiện giờ hấn nhất định đang ở một nơi nào đó quan sát chúng ta.” Du kinh âm thầm suy tư. “Một nơi hấn có thể thấy quá trình chúng ta cố gắng cứu cô gái này.”

Nói xong, anh lùi lại phía sau, “Đừng đi vào vội.”

Một mình Du Kinh quan sát những con đường nhỏ tối tăm có thể để hung thủ ẩn thân.

Thấy được... bóng lưng của tên kia. Du Kinh chạy tới, người kia có vẻ đã phát hiện, xoay người lại, thấy là anh, bắt đầu lui về phía sau.

“Hi!” Người kia nhếch môi cười

Du Kinh không nói gì, chỉ nhìn hấn.

“Không tệ lắm đâu, Du Kinh.” Từ Hạo Minh nhấn mạnh từng từ.

Đột nhiên Du Kinh hành động, nhanh chóng kéo gần khoảng cách đá trước một cái, đá trúng Từ Hạo Minh còn đang bận kiêu căng chưa kịp phản ứng. Từ Hạo Minh hoàn toàn không nghĩ tới Du Kinh còn có thể công kích hấn.

Du Kinh vươn một tay tới, Từ Hạo Minh ngã ngồi dưới đất đột nhiên nở nụ cười. Du Kinh mơ hồ nghe thấy tiếng ô tô nổ máy.

“Mây thật sự cho rằng tao sẽ không tính đường lui à?” Nói xong, hắn ta nghiêng người ra phía sau, giọng nói rất sáng khoái, “Mười hai giờ, vừa đẹp.”

Du Kinh đi tới bên cạnh xem, là một chiếc xe rác, phía trên chất đầy rác. Người như Du Kinh tuyệt đối sẽ không tiếp tục đuổi theo, anh gọi một cuộc điện thoại.

“Biển số xe EW387, hung thủ ở trên xe.”

“Tao sẽ nhớ mày! Woohoo...” Đứng giữa đồng rác chông chênh, Từ Hạo Minh đắc ý tuyên chiến, Du Kinh nhìn thôi đã cảm thấy toàn thân hắn ta đầy mùi thối.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lúc Gặp Đừng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Giác Mơ Bị Đánh Thức

Khi Du Kinh trở về căn phòng nhỏ thì về mặt đã bình tĩnh lại, anh cau mày nhìn cô gái còn bị treo trên trần nhà.

“Tôi đỡ cô ta xuống đi.” Du Kinh hít vào một hơi.

Lâm Giai đã tới, trước khi thi thể được hạ xuống.

Tiết Nhạc Dã ngạt thở mà chết. Du Kinh nhìn sợi dây thừng bị xoắn thành bánh quẩy vì quạt quay tròn, sợi dây càng ngày càng căng siết vào cổ Tiết Nhạc Dã khiến cô ta ngạt thở mà chết.

Khi thi thể được hạ xuống, bởi vì sợi dây siết quá chặt nên hiện lên một vết đỏ, sắc mặt Tiết Nhạc Dã đã biến thành tím tái.

“Trước khi chết đã hít vào một lượng thuốc mê rất lớn dẫn tới hôn mê.” Lâm Giai đứng lên, “Những thứ khác không cần em nói nữa chứ?”

“Ừ.” Du Kinh lạnh lùng đáp lại một câu.

“Gần đây vợ anh thế nào rồi?” Lâm Giai kiêu ngạo khoanh tay trước ngực hỏi một câu.

“Rất khỏe, có điều vẫn còn nôn nghén.” Du Kinh nghe câu hỏi của cô, cả khuôn mặt lập tức dụi xuống.

“Được rồi, có thời gian rảnh em sẽ tới chơi với cô ấy.” Lâm Giai kiêu kỳ bỏ lại một câu rồi cầm dụng cụ đi trước.

Du Kinh hiểu đó là cách chung đụng của cô ấy, vừa rồi cô ấy nói vậy nghĩa là cô ấy sẽ đi thăm, giúp đỡ điều trị. Đây cũng là lý do vì sao trong số nữ sinh rất đông, Du Kinh lại chỉ tương đối quen thân với cô ấy. Làm việc gì trước nay đều không dài dòng. Cầm lên được thì cũng buông xuống được.

“Du Kinh, chúng tôi dừng xe rác lại ở chỗ đèn xanh đèn đỏ thì phía trên đã không một bóng người.” Người cảnh sát đuổi theo xe rác gọi điện tới báo cáo.

“Tôi đã biết.” Du Kinh cũng hiểu, vậy còn không trốn thoát chính anh cũng sẽ khinh thường người tự xưng là “thái dương” này.

Người của truyền thông vốn nhìn chằm chằm vào từng hành động của cục cảnh sát, vừa thấy cảnh sát xuất động là biết có tin tức. Vì thế, trời vừa sáng, tin tức mới nhất đã xuất hiện.

Cho dù cảnh sát đề phòng rất tốt, thế nhưng vẫn có ký giả chụp được hình ảnh Tiết Nhạc Dã từ vong.

Báo chí vừa phát hành, khắp nơi ồ lên một tiếng, hầu hết mọi người biết cô gái này bắt nạt những cô bé khác, cho dù mọi người công khai lên án cô gái này ở trên mạng, nhưng khi sự việc xảy ra, rất nhiều người đã đổi giọng bắt đầu chỉ trích “thái dương” kia hủy hoại tương lai của một cô gái.

“Tuy cô gái kia làm vậy là không tốt, nhưng cô ấy còn rất nhiều thời gian để thay đổi!”

“Thái dương thật ra là một tên lạm sát!”

“Thái dương vì dân trừ hại!”

...

Dù loại bình luận xuất hiện trong tầm mắt của đại chúng, mới một ngày, tất cả tiếng gió bắt đầu đổi chiều.

“Đại ca, anh có ý phải không?” Lý Hoài Nhân ngồi ở đại sảnh tầng một của Bích Hải ăn sáng, xem điện thoại, nhìn người nào đó ngồi ở kia cầm cốc uống trà, ánh mắt lại vẫn nhìn ra cửa.

“Ừ.”

“Thế nhưng, như vậy... sẽ là chúng ta gián tiếp hại chết...” Lý Hoài Nhân có chút khó hiểu.

Du Kinh nhíu mày, “Ban đầu tôi thật sự không ngờ Tiết Nhạc Dã sẽ chết.” Anh vốn cho rằng mấy cảnh sát tuần tra là có thể phát hiện có người cải trang. Trước khi bắt đầu công việc, Du Kinh đã từng dặn dò bọn họ.

“Hung thủ có thể sẽ cải trang thành các kiểu người khác nhau, mọi người nhớ kỹ dáng dấp hần ta, đừng bỏ qua.”

“Được.” Đệ nhất soái ca vỗ ngực hứa hẹn. Thế nhưng qua vài ngày, anh ta đã lơ lửng một chút.

Hơn nữa, đệ nhất soái ca không thể ngờ rằng hung thủ lại giấu gương mặt mình dưới lớp trang điểm của một bác gái, khi anh liên hệ được đến thời gian xuất hiện của người kia, anh cảm thấy bản thân đã cố hết sức, không phải ai cũng liệu sự như thần giống Du Kinh.

“Vi sao đại ca biết quần chúng sẽ đốt lửa tới đâu?”

“Tiết Nhạc Dã cũng là nữ sinh, một người vừa trưởng thành, trong nhận thức của phần lớn quần chúng thì cô ta vẫn thuộc về quần thể yếu. Hơn nữa, hầu hết dân mạng hiện nay là 8x và 9x, mọi người rất dễ tưởng tượng bản thân là nhân vật trong đó.” Du Kinh thấy Tiểu Trà nhà mình còn chưa tới, kiên nhẫn giải thích cho Lý Hoài Nhân, “Khác với hành vi của giáo sư Lăng và thị trưởng, trong lòng bọn họ sẽ cảm thấy người có tuổi đời lớn hơn mình không nên làm chuyện đó. Thật ra tất cả đều như nhau cả thôi.” Một câu cuối cùng nói ra tất cả chân tướng.

Ánh mắt Du Kinh đột nhiên sáng lên, anh đứng dậy bước đi.

Là La Bích vừa đi thang máy xuống. Cô vừa tỉnh ngủ, đôi mắt hơi sưng, khi Du Kinh đi tới cô còn ngáp một cái.

“Ngủ không ngon à?” Du Kinh ôm eo cô đi tới bàn ăn.

“Năm mơ thấy ác mộng, giật mình thức dậy.” La Bích nói thật, “Nửa đêm anh phải ra ngoài, anh mới càng mệt, lát nữa về ngủ bù một lát đi nhé?”

“Được.” Tuy Du Kinh không có thói quen sinh hoạt này, thế nhưng vợ yêu yêu cầu, làm sao anh có thể không đồng ý được?

“Đúng rồi, vừa thức dậy đã thấy tin tức, làm sao hần ta lại chạy thoát được? Có điều hiện giờ hần ta đã không còn là “thái dương” sáng rực của mọi người nữa rồi. Bây giờ ở trên mạng hần ta đang bị ném đá tới tấp.” La Bích tự nhiên nói.

“Còn nữa.” La Bích vừa ngồi xuống liền nói, “Không phải anh cố ý đẩy chứ?”

Cùng một vấn đề, Lý Hoài Nhân hưng phấn, “Đàn em, không ngờ em mang thai mà chỉ số thông minh không giảm tẹo nào.”

Hai vợ chồng đồng loạt liếc anh một cái, Lý Hoài Nhân lập tức im miệng.

“Thái dương hưởng thụ cảm giác được người ta khen ngợi ngưỡng mộ nhất, ở hiện trường cái chết của thị trưởng, hần ta để lại lời nhắn tuyên chiến với anh, sự tự tin mà hần ta đánh mất hơn hai mươi năm cấp tốc tăng lên, hần xuất hiện để ra oai với chúng ta, với cảnh sát, vì thế bất kể là ai, hần ta đều sẽ lựa chọn ra tay. Vừa khéo chuyện của Tiết Nhạc Dã vừa mới trở thành chủ đề nổi bật nhất, vì thế... cuối cùng biến thành như vậy.”

Một chiếc ghế bên cạnh bị kéo ra, là Lâm Giai.

“Sao cứ như âm hồn không tan thế?” Lý Hoài Nhân là người đầu tiên lên tiếng.

“Nghe nói bữa sáng ở đây không tệ, có người mời, sao lại không đi?” Lâm Giai cười nói, cô nhận được tin mời của Du Kinh mới đến, tuy cô biết vì sao Du Kinh gửi tin nhắn đến, có điều cô đã không còn đề ý nữa, nên được mời thì đến.

Nhìn La Bích đã ra dáng bà bầu, vẻ mặt mệt mỏi.

“Người ta có thai, cô cũng có thai, sao sắc mặt lại tệ thế kia?” Không khách khí chút nào.

“Sinh đôi.” Du Kinh nói ra chuyện thực.

Biểu cảm của Lý Hoài Nhân và Lâm Giai như ăn nhảm con ruồi, bên này Du Kinh đã giúp La Bích nhận lấy bữa sáng, bắt đầu ăn mặc kệ người ngoài.

“Lúc nào cô có thời gian rảnh?” Lâm Giai ăn một đĩa chân giò hun khói.

“Chị định làm gì?” La Bích cũng không khách sáo, cô gái này hoàn toàn là một con cọp giấy.

“Thấy cô buồn chán, muốn đi dạo phố với cô.” Lâm Giai tỏ vẻ tốt bụng nói.

La Bích vốn định từ chối, có điều nghĩ tới mình đã lâu không đi dạo phố, gần đây Du Kinh vì vụ án của Từ Hạo Minh nên không rảnh rồi. Cô cũng muốn mua vài món đồ cho phụ nữ có thai, hơn nữa sau giấc mơ ngày hôm nay... cô còn muốn mua vài thứ.

“Được, có điều hai ngày này em không rảnh, ngày kia không phải đi học, chị tới đón em” La Bích không khách sáo nữa.

Lâm Giai: ... Cô đúng là không khách sáo chút nào.

Sáng sớm, La Bích bị giấc mơ làm cho bưng tỉnh. Cô vội vàng sờ cái bụng hơi tròn lên của mình, yên tâm lại, rồi mới phát hiện Du Kinh đã đi.

Cô mở điện thoại đọc tin tức, quả nhiên lại là Từ Hạo Minh.

Cô nhớ tới bóng người trong mơ, và cả đứa bé đã mất của mình.

Trong mơ, cô ở bên ngoài bị Từ Hạo Minh không biết từ đâu xuất hiện bắt cóc. Chỉ có hai người bọn họ đứng trong bóng tối, dao để lên cổ, trong mơ La Bích cũng không nhận nổi muốn chửi bậy, lần trước bị dí súng, lần này bị dí dao.

Đột nhiên, Từ Hạo Minh đẩy cô xuống đất. Một con dao đâm từ dưới người truyền đến, rất nhiều máu nhuộm đỏ quần. Cô khóc đến bất tỉnh nhân sự.

Cảnh tiếp theo cô ở trong bệnh viện, một bác sĩ vẻ mặt nghiêm túc nói với cô, đứa bé đã mất. Là một đôi song sinh một trai một gái. La Bích rất đau lòng, nước mắt chảy không ngừng.

Khi đó, cô lại thấy Từ Hạo Minh cầm dao đi ra từ phía sau bác sĩ, đi về phía cô, khi con dao đâm tới, cô giật mình tỉnh giấc.

Từ Hạo Minh chết tiệt. La Bích chửi thầm trong lòng. Khi ăn sáng cô không nói cho Du Kinh, sợ anh lo lắng, chỉ im lặng hỏi vài chuyện khác của anh rồi ăn sáng, đi học.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bước Chân Ma Quỷ

Thứ sáu cuối tuần đã hẹn Lâm Giai, La Bích không quên, bởi vì tối hôm trước Lâm Giai còn cẩn thận gửi tin nhắn cho cô.

Nội dung tin nhắn như sau:

Đồng chí La Bích, hai giờ chiều ngày mai, trước cửa Bích Hải, không gặp không về. Đồng chí Lâm Giai thân gửi.

La Bích nhìn mà mặt sa sầm xuống, cô nàng này... nói như giữa hai người có gì mờ ám ấy.

Du Kinh ra ngoài từ sáng sớm, nói là đã tìm được tung tích của Từ Hạo Minh, muốn đi xem.

La Bích ngủ trưa dậy, thay một bộ quần áo rộng, đi giày đế bằng, cầm túi xách chuẩn bị ra ngoài thì King đột nhiên chạy ra từ trong phòng nó, cắn ống quần La Bích.

La Bích cảm thấy kỳ quái, bèn vỗ đầu nó, “Ngoan, chị phải ra ngoài rồi.”

Thế nhưng King vẫn không buông ra, La Bích có chút bất đắc dĩ, nhìn đồng hồ một cái, đã hai giờ. Tức khắc, điện thoại của La Bích vang lên.

“A lô.” Giọng nói của La Bích có chút bất đắc dĩ.

“Cô nàng nói không giữ lời, muộn giờ rồi.” Lâm Giai khinh bỉ.

“King cứ cắn ống quần em, không biết vì sao, lẽ nào phải dẫn nó đi cùng?”

“Vậy thì dẫn đi, nhìn cũng bất đắc dĩ.” Tư duy của Lâm Giai khác hẳn với người thường.

La Bích: ...

“Đi thôi, King.” La Bích bất đắc dĩ tìm dây xích, đeo vào cho nó rồi kéo nó ra ngoài.

King còn chưa lên xe đã sửa về phía Lâm Giai, bởi vì nó ngửi thấy mùi của người khác.

“Thằng nhóc thôi này, tính tình vẫn tệ như thế.” Lâm Giai chỉ vào một con chó, nói chuyện với nó.

La Bích không để ý tới nó làm loạn ở đây, trực tiếp mở cửa sau lên xe, cô biết chỉ cần cô lên xe King nhất định sẽ đi theo.

Quả nhiên, thấy cô chủ ngồi xuống, King đang sửa hăng say bỗng nhảy lên xe, La Bích đóng cửa, nói với cô nàng kỳ quái ở phía trước, “Đi thôi.”

“Thời buổi này, ngay cả chó cũng nhận người rồi, aizz...” Nói xong, Lâm Giai nổ máy.

Ngồi trên xe, hai người nói chuyện phiếm.

“Ông trời ơi, khi nào ông mới ban cho tôi một người đàn ông?” Lâm Giai gào thét.

“Chị mới bao nhiêu tuổi mà đã thèm thường đàn ông như thế?” La Bích không biết nói sao.

“Tôi 25, 25 rồi đây! Vậy mà ngay cả bạn trai cũng không có, hiếm hoi lắm mới để mắt một người thì lại im hơi lặng tiếng biến thành có chủ. Thôi đòi gì không biết!”

La Bích: ...

“Nói xem, hai người không sợ...” Lâm Giai không nói hết, La Bích tự nhiên hiểu.

“Ừm, chiếc xương sườn thứ ba.” La Bích nói chuyện không đầu không đuôi, Lâm Giai nghe lại hiểu.

Cô nói, cô là chiếc xương sườn thứ ba của anh, có cô mới hoàn chỉnh, bẻ gãy sẽ rất đau. Cô cũng tương tự.

Đu loại hâm mộ, ghen tị... a... Trong lòng Lâm Giai thiêu đốt một ngọn lửa, ý chí chiến đấu sục sôi.

“Cắm vật nuôi, làm sao bây giờ?” La Bích nhìn cô nàng nửa giờ trước đã bảo cô dẫn cả King đi.

“King rất thông minh, cô cứ thả nó đi chơi, nó ngửi thấy mùi của cô sẽ quay về tìm. Cô cho rằng Du Kinh chưa từng huấn luyện nó à?” Lâm Giai hoàn toàn không để vấn đề này trong lòng.

“Chị xác định chứ?” La Bích nửa tin nửa ngờ.

“Thật.” Lâm Giai hiếm khi nào nghiêm túc, tự mình ngồi xổm xuống muốn cời dây xích, bị King sửa một tràng, không biết nói sao.

La Bích đành phải cời dây ra, vỗ đầu King ý bảo nó đi chơi.

King vẫy đuôi như tỏ vẻ đã hiểu.

Ngoan quá nhỉ... Lâm Giai nghĩ thầm, nhưng mà không nghe lời mình, không ngoan, không ngoan.

Hai người đi vào trung tâm thương mại, Lâm Giai rất có trách nhiệm, vừa đi vừa nói cho La Bích một số tri thức về phương diện dinh dưỡng, để cô tiếp thu.

Khi đi tới một cửa hàng quần áo cho trẻ con và phụ nữ có thai, hai mắt Lâm Giai tỏa sáng, đi vào quét một vòng, thấy cái này đẹp là mua, cái kia đẹp cũng mua, cuối cùng cô ấy còn quẹt thẻ của mình.

“Làm sao bây giờ, ở đây nhiều quần áo đáng yêu quá.” Lâm Giai nhìn bụng La Bích, “Đột nhiên tôi cũng muốn có con.”

“Người yêu còn chưa có, mơ mộng hão huyền cái gì.” La Bích tuyệt đối không ngăn cản hành động của cô ấy, dù sao đều sẽ cho cô. Cô đi qua Lâm Giai, vào một cửa hàng đồ dùng trẻ em.

“Cô nàng này chẳng đáng yêu chút nào.” Lâm Giai ngửa đầu nhìn bầu trời.

Lâm Giai đang định xách túi lớn túi nhỏ đi theo thì một đứa bé trai khoảng mười tuổi vừa hô to vừa chạy qua, phía sau là một đứa bé tuổi tương tự, hai đứa bé đụng phải Lâm Giai đang đứng như trời chồng, đồ trên tay rơi hết xuống đất.

Lâm Giai rất muốn khóc, cứ như bị thế giới bài xích ấy.

Ngồi xổm xuống nhặt đồ, một bàn tay trắng nõn vươn tới, Lâm Giai theo bàn tay này nhìn về phía chủ nhân của nó.

“Cô không sao chứ? Ở đây thường xuyên có trẻ con chơi đùa.” Giọng nói mang theo chút ý cười.

Người đàn ông mặc một bộ tây trang vừa vặn, tóc tự nhiên hơi rủ xuống, khi nhìn anh ta, Lâm Giai cảm thấy có chút... có chút rung động.

La Bích phát hiện phía sau không còn Lâm Giai hô to gọi nhỏ, quay đầu lại nhìn, không thấy đâu nữa.

La Bích quay về đường cũ, đúng lúc thấy Lâm Giai đã xách hết túi lên tay.

“La Bích?” Người khiến Lâm Giai có chút rung động nhìn thấy La Bích, tỏ vẻ ngạc nhiên vui mừng.

“Tín Nhiên.” La Bích gật đầu, “Thật trùng hợp.”

Lâm Tín Nhiên đương nhiên nhìn thấy cái bụng tròn của cô, “Xem ra anh phải nói một câu chúc mừng.” Không có bất cứ ẩn ý nào khác, bắt đầu từ ngày đó, Lâm Tín Nhiên đã hoàn toàn quên đi ý nghĩ đó. Anh không làm được người phá hoại hạnh phúc của người khác, đặc biệt người kia còn là người từng giúp đỡ anh.

“Hai người quen nhau à?” Lâm Giai cảm thấy đây tuyệt đối là một cơ hội tốt.

“Đúng vậy.” Lâm Tín Nhiên nở nụ cười với Lâm Giai, Lâm Giai cảm thấy vận may của mình tới rồi.

“À à, La Bích, cô chẳng có nghĩa khí gì cả.” Lâm Giai nhìn La Bích với vẻ mặt bồn chồn, La Bích trợn mắt, nhận ra ý đồ của Lâm Giai.

“Quên không giới thiệu, đây là Lâm Giai, là pháp y mới từ nước ngoài trở về không lâu.” La Bích thỏa mãn cho Lâm Giai, “Đây là Lâm Tín Nhiên, con trai bạn của bố em.”

Lâm Giai nhận cơ hội vươn tay, “Chào anh.”

“Chào em. Hai người đang đi dạo phố à?”

“Đúng vậy, Du Kinh lo lắng La Bích có bầu còn một mình chạy lung tung, nên em phải đi cùng cô ấy.” Lâm Giai dùng vẻ mặt vô hại tùy tiện bịa chuyện.

“Đúng rồi, hai người kết hôn từ khi nào vậy?” Lâm Tín Nhiên cảm thấy hơi nhanh.

“Bọn em mới đăng ký thôi, không định cử hành hôn lễ, quá phiền phức.” La Bích giải thích ý định ban đầu của cô, hai người đều không định làm tiệc rượu, muốn đi du lịch kết hôn, sau đó... vụ án tới, nhóc con cũng tới.

“Thì ra là vậy.”

“Cùng nhau đi uống cái gì đi.” Lâm Giai đề nghị, cũng tức khắc đi về phía quán cà phê dưới tầng một.

“Cho em một cốc nước lọc là được rồi.” La Bích không muốn uống đồ uống có chất phụ gia nhưng vẫn đi theo xuống lầu, Lâm Tín Nhiên từ trước đến nay rất tốt tính, cũng cười cười đi theo cô nằng lòi nói và hành động đều nhanh như nhau kia.

La Bích có chút lo lắng cho King, vì thế nói với Lâm Giai và Lâm Tín Nhiên một câu rồi ra ngoài xem, để lại hai người ở đó lấy đồ uống, cô thì đi ra ngoài.

Hơn bốn giờ chiều, trời hơi tối, xem ra sắp mưa. Người đi đường vội vã, mọi người đang vội vàng trở về. Trong phạm vi tầm nhìn không thấy King đã chạy đi đâu.

La Bích đã đi hơi xa, định trở về theo đường cũ.

Cô cảm thấy phía sau có người đi theo, trong tiếng bước chân của rất nhiều người cô lại nghe thấy tiếng bước chân cùng một nhịp với bước chân của cô. Cô đi chậm lại.

“Đại ca, tin tức báo rằng Từ Hạo Minh xuất hiện ở đây.” Lý Hoài Nhân nói với người trên xe, ánh mắt Du Kinh nhanh chóng quan sát khắp nơi.

“Những người khác đâu?”

“Sắp đến rồi.”

Khi La Bích sắp đi tới cửa, vô tình liếc nhìn về phía bãi đỗ xe, đúng lúc Du Kinh từ trong xe đi ra.

La Bích rất ngạc nhiên, đứng đó chờ Du Kinh nhìn sang, quên mất bước chân phía sau.

Du Kinh từ bên trái nhìn sang, nhìn thấy người khả nghi. Mặc áo khoác có mũ, tay hình như cầm cái gì. Hắn ta đang đi về phía một người, một người anh quen thuộc không gì sánh được, một người đang nở nụ cười với anh.

La Bích cảm thấy phía sau có người tới gần, đang định xoay người thì người phía sau cầm một con dao nhỏ sắc bén, từ phía sau vòng tới trước cổ cô, kim loại lạnh giá đặt lên làn da ấm áp của cô.

Người đi đường nhìn thấy ánh sáng bạc lóe lên, con dao gác lên cổ một cô gái, hét lên bỏ chạy.

“Hi, La Bích. Vợ yêu của Du Kinh.” Giọng nói không ra nam không ra nữ của người đàn ông phía sau vang lên, “Lần đầu gặp mặt.”

Nếu quên đi con dao trên cổ, La Bích nghĩ đây là một cuộc gặp mặt rất tốt. La Bích không lên tiếng, nhìn Du Kinh chạy tới từ phía trước

“Mau dừng lại đi, tao sợ mày càng tới gần dao của tao sẽ cắt càng sâu đấy.” Từ Hạo Minh cười nói với Du Kinh.

Xung quanh đã có người xem vừa sợ hãi vừa tò mò vây quanh, Du Kinh dứt hai tay vào túi áo khoác, quay trở lại thành một Du Kinh bình tĩnh, lẳng lặng nhìn hấn ta.

La Bích có vẻ không sợ hãi chút nào, cô không biết vì sao, vì tình cảnh này đã nhìn thấy một lần ở trong mơ, hay vì người đứng đối diện là Du Kinh.

Từ trước đến giờ cô không ngờ rằng giấc mơ thật sự có thể báo trước một chuyện gì đó. Thế nhưng, sau đó... cô phải làm sao? Cô nhớ tới cảnh tượng kia, cần thận đưa tay bảo vệ bụng.

“Nhìn mày có vẻ sống cũng không tệ nhì.” Du Kinh mở miệng châm chọc Từ Hạo Minh, quàng mắt thâm và màu da tái nhợt chứng minh rõ ràng tình trạng cực kỳ kém của đối phương.

Lâm Giai và Lâm Tín Nhiên chú ý tới đám đông tụ tập, Lâm Tín Nhiên làm người quản lý đương nhiên phải đi xem có chuyện gì, còn Lâm Giai thì nghĩ tới La Bích có bầu đang ở bên ngoài.

Thế nhưng bọn họ không ngờ rằng con tin lại là La Bích. Lâm Giai cũng nhìn thấy Du Kinh, trong lòng vô cùng hối hận và lo lắng.

“Tao sống không tốt cũng là nhờ mày.” Từ Hạo Minh nhìn về mặt ngằn năm bất biến kia, có chút căm hận.

Hắn nhớ tới danh tiếng xuống dốc không phanh của mình. Từ đối tượng được quần chúng ngưỡng mộ biến thành chuột chạy qua đường người người hô đánh. Đây là hiện thực, một giây trước mày vẫn là anh hùng, một giây sau mày đã biến thành cẩu hùng.

Từ Hạo Minh hấn rất muốn nhìn thấy Du Kinh cũng sẽ như thế.

Thế nhưng Du Kinh không hề phản ứng. Lẽ nào thật ra hấn không thích con bé này? Hấn ta hơi nghi hoặc, căn cứ vào điều tra của hấn, trước kia Du Kinh không thích qua lại với phụ nữ, chỉ có cô ta. Hấn ta phải đợi rất lâu mới có cơ hội này.

“Bỏ dao của mày xuống, có lẽ mày sẽ được sống tốt hơn trong bốn bức tường nhà giam.” Du Kinh lại nói một câu về kết cục của hấn ta.

Từ Hạo Minh cười phá lên, “Mày nghĩ tao sẽ làm thế à?”

“Cả đời tao bị kẻ khác điều khiển, vì sao tao phải mặc lên bộ đồng phục bị khống chế cho tương lai của tao nữa? Tao đàn lăm à?” Khi Từ Hạo Minh nói chuyện, La Bích nhẹ nhàng hé môi nói một chữ với Du Kinh.

Lúc này, cảnh sát chìa súng chỉ vào Từ Hạo Minh, nhưng Từ Hạo Minh không cao hơn La Bích nhiều lắm, cho nên những bộ phận trọng yếu trên người đều ở phía sau La Bích, rất khó nhắm trúng.

Du Kinh đột nhiên đặt hai ngón tay lên môi, huýt sáo một tiếng thật vang.

King không biết từ đâu chui ra, phóng nhanh về phía Từ Hạo Minh.

Tay của Từ Hạo Minh rõ ràng đang run lên, siết chặt lấy La Bích, La Bích hơi đau, hai tay cô vẫn kiên quyết bảo vệ bụng của mình, cô không muốn đi vào vết xe đổ của con ác mộng kia.

Cô đã đọc những tư liệu điều tra trước đó. Trong quá trình trưởng thành của Từ Hạo Minh có một cảnh tượng rất quan trọng, chính là bố mẹ nuôi của hấn ta từng nhốt hấn chung với chó và bọn chó tạo ra những âm thanh chơi tai rất hung dữ, lâu dài khiến hấn ta rất sợ chó, chuyện này tương tự thí nghiệm với cậu bé Albert, trở thành nguyên nhân khiến hấn luôn sợ chó.

Cô nhớ ra hôm nay King cũng đi cùng, tuy không biết nó đã đi đâu, nhưng cô nghĩ King đã theo Du Kinh nhiều năm, nhất định Du Kinh sẽ có biện pháp gọi nó ra.

Cho nên, cô nói với Du Kinh từ “chó”.

Du Kinh biết ảnh hưởng của những con chó tới Từ Hạo Minh thế nào. Giờ Tiểu Trà lại nói từ chó với anh, chứng tỏ anh có thể điều khiển nó, nói cách khác, King đang ở gần đây.

Cho nên, anh thổi tiếng huýt sáo đã huấn luyện cho King.

Từ Hạo Minh ở phía sau rất sợ chó, đặc biệt là những con chó nhìn có vẻ hung dữ. Trong lòng hấn ta căm hận giáo sư Lăng đã biến hấn thành như vậy, đáng tiếc ông ta đã bị hấn giết chết, thi thể đã hỏa táng. Nếu không lúc này hấn sẽ đào xác ông ta ra, dùng roi quất nát.

Tốc độ cực nhanh, những suy nghĩ này mới chỉ kịp lóe lên trong đầu bọn họ, King đã chạy tới bên cạnh La Bích, há miệng cắn vào chân Từ Hạo Minh, cắn thật mạnh.

Từ Hạo Minh không chống cự được nỗi sợ hãi trong lòng, trước khi Kình cắn hấn, tay hấn đã run rẩy không cầm nổi dao đặt trên cổ La Bích. Vì sợ hãi và đau đớn, hấn hoảng sợ hét lên.

La Bích nhanh chóng chạy thoát, Du Kinh đi nhanh về phía trước, cảnh sát cũng lập tức bao vây.

Du Kinh ôm lấy La Bích đang hoảng sợ, Lâm Giai cũng chạy tới.

“Không sao.” Du Kinh ôm La Bích thật chặt. La Bích thật sự sợ hãi, hai tay ôm chặt lấy eo Du Kinh, vùi đầu vào ngực anh khẽ nói, “Em chỉ sợ con chúng ta bị thương.”

Thật ra Du Kinh biết Từ Hạo Minh sẽ không để La Bích nguy hiểm tính mạng, bởi chính hấn cũng biết, một khi ra tay, tất cả những gì hấn khát vọng sẽ hóa thành bọt biển. Thế nhưng anh không thể đảm bảo Từ Hạo Minh có làm cô bị thương hay không, cho nên một giây ngay sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia, dây thần kinh trong đầu anh luôn căng cứng.

“Rất giống với giấc mơ hôm qua của em” La Bích nói.

“Hôm qua em mơ thấy chuyện này?” Du Kinh cau mày, nghĩ tới sáng nay sắc mặt cô thật sự khó coi.

“Vâng, mơ thấy hấn ta bắt cóc em, làm cho chúng ta mất bọn trẻ, bác sĩ nói với em...” La Bích nghĩ tới chuyện này, không biết giấc mơ có hoàn toàn chính xác hay không.

“Nói với em cái gì?” Du Kinh nhẹ giọng hỏi.

“Bọn trẻ là sinh đôi một trai một gái.”

“Thế nào cũng được, quan trọng nhất là không sao.” Du Kinh không tin về giấc mơ tiên đoán, chỉ an ủi La Bích như vậy. Nhưng cảnh tượng quá giống nhau làm cho suy nghĩ này mọc rễ trong đầu cô.

Bên kia, Từ Hạo Minh đã bị khống chế. Hấn ta gào thét ôm cái chân bị Kình cắn, không hề giống hung thủ giết người không chớp mắt chút nào.

Bọn họ đều là người bị hại, La Bích nghĩ thầm.

Lâm Giai xấu hổ đứng đó, lặng lẽ mở miệng, “Xin lỗi.”

Du Kinh nghĩ tới chuyện hôm nay Lâm Giai cùng Tiểu Trà tới trung tâm thương mại, khi xảy ra chuyện lại không thấy Lâm Giai đâu, trong lòng không khỏi có chút trách cứ.

Lâm Giai đã quá quen với tính cách của Du Kinh, cho nên về mặt anh chính là lời tuyên án rõ ràng nhất với cô.

“Không sao, điều gì phải tới rồi sẽ tới.” La Bích sống sót sau tai nạn, ngược lại còn an ủi mọi người.

“Hu hu, chẳng may em có chuyện gì, chị là kẻ có tội.” Lâm Giai tiến lên ôm lấy La Bích, chảy nước mắt.

Này... vì sao người an ủi lại biến thành cô rồi? La Bích bất đắc dĩ vỗ vai Lâm Giai.

Lâm Tín Nhiên đang cùng cảnh sát xử lý chuyện này, sau đó còn rất nhiều việc phải làm, chỉ tới hỏi thăm tình hình của La Bích và an ủi vài câu, dặn cô phải nghỉ ngơi rồi vội vàng đi làm việc của mình.

“Nói đi nói lại vẫn là lỗi của chị.” Lâm Giai nhìn bóng lưng Lâm Tín Nhiên, nghĩ tới vì chính mình có cảm tình với anh mới gây ra chuyện về sau, trong lòng cực kỳ xấu hổ.

“Chị đủ rồi đấy, không chơi với chị nữa.” La Bích ghét bỏ cô.

Sau đó kéo tay Du Kinh, hai người cùng nhau bỏ đi, tới cục cảnh sát lấy khẩu cung.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sinh Đôi

“Em vẫn cảm thấy sẽ là một trai một gái.” Trên đường đi, La Bích nói.

Lúc này La Bích đã có bầu hơn sáu tháng, bụng lớn hơn bà bầu sáu tháng bình thường rất nhiều, đi đường rất vất vả.

“Sinh ra rồi sẽ biết thôi.” Du Kinh hôn đôi môi đang bủ lên của La Bích.

“Rõ ràng anh không tin giấc mơ của em.” La Bích đẩy Du Kinh ra.

Bà bầu quả là treu không nổi. . . Du Kinh nghĩ thầm, vội vàng sửa miệng, “Đương nhiên anh tin, vậy nhất định là một trai một gái rồi.”

La Bích biết thật ra anh không tin, nhưng không tranh luận với anh.

“Anh bảo này, anh làm bố nuôi được không?” Lý Hoài Nhân lặng lẽ đề nghị.

“Cũng được, tã bím anh bao hết.” La Bích không tha cho một cơ hội xin tí huyết nào.

Lý Hoài Nhân cắn môi, làm bố nuôi của con đại ca đấy nhé!

“Bao thì bao!”

“Đúng rồi, đây là gia đình cuối cùng phải không?” La Bích hỏi.

“Ừ, tới nhà này xong, vụ này hoàn toàn kết thúc.” Du Kinh trả lời.

Bọn họ đang tới sáu gia đình còn lại thuộc đối tượng thí nghiệm, mấy tháng trước đã tới năm nhà, hôm nay là gia đình cuối cùng.

Mục đích của bọn họ là muốn chuyện này, cuộc thí nghiệm này vĩnh viễn biến mất. Năm gia đình trước, sau khi biết tin giáo sư Lăng đã chết bọn họ đã hiểu ra là thế nào.

Thật ra, bọn họ nuôi con đến bây giờ, tuy trước nay chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng ngay từ đầu cuộc sống của bọn họ đã bị ấn định sẵn, cho nên phải thuyết phục để từ nay về sau bọn họ trở lại với cuộc sống bình thường. Không còn kinh phí thí nghiệm hàng năm của giáo sư Lăng, tổng quản lý Quách đề nghị, nếu gia đình nào gặp khó khăn, ông ta có thể giúp đỡ sinh hoạt phí. Nhưng vì đối tượng thí nghiệm của năm gia đình trước đã trưởng thành, ít nhất có thể nuôi sống bản thân, cho nên bố mẹ bọn họ đều từ chối số tiền bố thí này.

Thế nhưng, gia đình cuối cùng, đối tượng thí nghiệm trở thành một tên trộm quanh năm làm bạn với nhà giam.

Bố mẹ của anh ta đều không có việc làm đáng hoàng, có vẻ không có phản ứng gì với chuyện đứa bé mà mình nhận nuôi trở thành trộm cắp, sau khi biết giáo sư Lăng đã chết, tiền sinh hoạt không còn nên có chút bất mãn.

“Chúng tôi có thể tìm cho hai người một công việc ổn định, có thu nhập ổn định, tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ để trang trải cuộc sống của hai người, còn con trai hai người, sau khi ra tù, chúng tôi cũng sẽ tìm một công việc nghiêm chỉnh cho anh ta.” Lý Hoài Nhân nói một cách khách quan.

Sau khi được khuyên bảo, cuối cùng hai người cũng đồng ý.

Vì sao không để tổng quản lý Quách giúp đỡ? Bởi Du Kinh biết, lòng tham của những người thế này sẽ ngày một nhiều, cho nên anh bảo Lý Hoài Nhân ngay từ đầu không được nhắc tới cách giải quyết này, chỉ để bọn họ kiếm tiền bằng lao động.

Chuyện giải quyết xong, Lý Hoài Nhân cảm thấy một năm nay vô cùng phong phú.

Theo Du Kinh, anh học được rất nhiều thứ, tuy thường xuyên bị ghét bỏ. Hơn nữa, anh còn dẫn mối thành công cho một cuộc nhân duyên tốt, ngắm lại đã cảm thấy vui vẻ.

Về phần anh và Tiểu Mạt, bởi vừa giành lại sự sống từ tay tử thần, Tiểu Mạt phải tới Lam Thiên điều trị tâm lý lần nữa. Khi gặp La Bích còn chân thành chúc phúc, cô ấy đã thích ứng rất tốt với vị trí em gái của Du Kinh. Cộng thêm sự tiếp cận của anh làm cho nhiệt độ giữa hai người ấm lên nhanh chóng.

Bên kia, Lâm Giai luôn thích cãi nhau cùng anh, gần đây cũng ngày càng rạn vỡ.

Bởi vì gần đây cô và Lâm Tín Nhiên rất thân thiết, ngay cả lời trào phúng của Lý Hoài Nhân cũng trở nên cực kỳ dễ nghe.

Còn tính tình La Bích thì ngày một nóng nảy, vậy mà Du Kinh vẫn ngày ngày sung sướng theo sau, chỉ sợ ba bảo bối nhà mình té ngã, bị lạnh, bị đói.

Tới tháng mười hai, La Bích vào bệnh viện trước ngày dự sinh, bởi bụng cô đã lớn đến mức không cách nào sinh hoạt bình thường.

“Bác sĩ đề nghị sinh mổ, sau khi sinh thai đầu rất có thể em sẽ không còn sức, đến lúc đó lại phiền toái.” Y tá đi tới giải thích cho La Bích.

Du Kinh nắm chặt tay La Bích, nhìn cô.

Anh sẽ ủng hộ mọi quyết định của em. Câu đối thoại trong im lặng.

“Em muốn sinh thường.” La Bích kiên quyết, “Như vậy tốt cho cả em lẫn bọn trẻ, em sẽ kiên trì, chị nói với bác sĩ đi.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Y tá liếc nhìn Du Kinh, do dự mở cửa đi ra.

“CÓ SỢ KHÔNG?” Du Kinh ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt La Bích.

“SỢ, EM SỢ ĐAU.” La Bích bắt đầu thấy căng thẳng, bởi vì gần đây cô đã cảm thấy bụng là lạ.

“ĐÊM NAY ANH Ở LẠI VỚI EM.”

Ban đêm, hơn mười hai giờ, Du Kinh nằm nghỉ trên chiếc giường đối với anh mà nói là rất ngắn, ở ngay bên cạnh, La Bích nằm trên giường rất muốn đi vệ sinh.

Chạy tới chạy lui WC vài lần, nằm xuống cảm thấy bụng nhói đau, một lát sau lại bình thường, La Bích không nghĩ nhiều, cố gắng ngủ tiếp, nhưng chỉ một chốc là bụng lại đau.

Cô nhìn đồng hồ, cách nhau chưa tới nửa tiếng. Sau đó, cảm giác đau bụng ngày càng nhiều, La Bích chịu đựng không lên tiếng, nhắm hai mắt nghỉ ngơi, Du Kinh nhạy cảm nghe được.

“LÀM SAO VẬY?”

“ĐAU, MAU GỌI NGƯỜI ĐI.” La Bích thì thầm, sắc mặt trắng bệch ôm bụng.

Bác sĩ vào kiểm tra, “Đã mở một phần.”

Quá trình chờ mở mười phân rất đau khổ, La Bích nhăn nhó toàn thân run run, vịn cánh tay Du Kinh chậm rãi đi lại trên hành lang, đầu toát mồ hôi lạnh.

Du Kinh nhìn mà vô cùng đau lòng, thế nhưng anh biết, anh càng nói ra miệng sẽ càng khiến La Bích căng thẳng. Cho nên anh chỉ có thể chậm rãi ở bên an ủi.

“ĐI LẠI MẤY BƯỚC SẼ CẢM THẤY KHÁ HON.”

“SẮP SINH RỒI, CÓ THỂ VÀO PHÒNG SINH.” Một tiếng sau, bác sĩ kiểm tra lại một lần rồi nói.

Lúc này mọi người đã tới đông đủ, ngồi chờ bên ngoài phòng sinh.

Không nghe thấy tiếng từ bên trong, chỉ có Du Kinh vào cùng, mọi người ở bên ngoài căng thẳng đi tới đi lui.

Khoảng một tiếng sau, ông La dường như nghe được tiếng khóc vang dội giữa đêm khuya.

“CÓ PHẢI SINH RỒI KHÔNG?” Ông La căng thẳng hỏi.

“HẢ? TÔI CÓ NGHE THẤY GÌ ĐÂU?” Bà Du cũng nóng ruột trả lời.

“HÌNH NHƯ CÓ NGHE THẤY.” Ông Du cũng nghi hoặc.

Lại một tiếng khóc lanh lảnh vang lên, mấy người ngoài cửa cuối cùng cũng xác định được đứa bé đã chào đời.

Bên trong thì không khác gì chiến trường, các y tá và Du Kinh đều đang khích lệ La Bích sắp không còn sức lực.

“BÉ ĐẦU TIÊN RA RỒI, LÀ MỘT BÉ TRAI!” Một y tá vui mừng nói, “Cực kỳ xinh đẹp.”

“TIỂU TRÀ, EM NGHE THẤY KHÔNG, LÀ MỘT BÉ TRAI.” Du Kinh cũng không nhịn được cười to, anh lo lắng cho Tiểu Trà hơn nên không đi xem đứa bé.

“CÓ LÊN, ĐỨA BÉ THỨ HAI SẮP RA RỒI!” Một y tá đỡ đẻ kích động nói.

La Bích cảm thấy phía dưới mình đã mất cảm giác, chỉ biết chết lặng dùng hết sức.

“RA RỒI, RA RỒI!” Y tá đón lấy đứa bé, La Bích cảm thấy bụng như trống rỗng.

“LÀ MỘT BÉ GÁI! SINH ĐÔI MỘT TRAI MỘT GÁI!” Các y tá rất yêu thích nhìn hai đứa bé nhỏ nhắn.

Hai y tá mỗi người ôm một đứa bé đưa tới gần mặt La Bích, trong nháy mắt đó, La Bích rất muốn khóc, vì cảm giác thân thiết, cảm giác bảo bối quan trọng nhất của mình ở gần trong gang tấc.

Du Kinh cũng nhìn gương mặt của hai đứa bé, hai đứa bé đều đã được tắm sạch sẽ, ngủ rất ngoan.

“BỌN TRẺ RẤT XINH ĐẸP, CẢM ƠN EM, TIỂU TRÀ.” Du Kinh cúi đầu hôn lên hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người.

“EM ĐÃ NÓI MÀ.” La Bích dùng chút sức lực cuối cùng để nói, “LÀ MỘT TRAI MỘT GÁI.”

Du Kinh nở nụ cười, “Ừ, Tiểu Trà lợi hại nhất.”

La Bích cười cười, chậm rãi nhắm mắt ngủ thiếp đi vì mất sức.

Đến khi cô tỉnh lại, sức lực toàn thân đã khôi phục rất nhiều. Hai chiếc giường trẻ con để hai bên giường, cô rất muốn ngồi dậy xem hai đứa bé.

Bà Du thấy cô tỉnh lại, vội vàng đỡ cô ngồi dậy.

“Con vất vả rồi, Tiểu Trà.” Bà Du nhìn hai đứa bé, từ ái nói.

La Bích cười khẽ, nhìn gương mặt ngủ yên bình của hai đứa bé mà cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Trước đây La Bích kiên trì vận động, thân thể vốn rất khỏe mạnh, cho nên khả năng phục hồi cũng nhanh, khi Du Kinh cầm quần áo quay lại thì La Bích đã có thể tự ngồi dậy. Sau đó, có rất nhiều người ở cục cảnh sát tới tặng bím sữa, đặc biệt là Lý Hoài Nhân bao toàn bộ bím tã. Và rất nhiều quà tặng khác chất đầy phòng.

Còn Lâm Giai thì mang về mặt vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn hai đứa bé, khó khăn lắm cô mới nhận được xúc động muốn nhéo bọn trẻ con cái, bởi vì ánh mắt La Bích đang nhìn chăm chăm vào cô, La Bích đã biết cô là một đối tượng nguy hiểm.

Hai ngày sau, La Bích có thể tự mình đi vệ sinh, khi bọn trẻ khóc cũng có thể tự ôm lên cho bú.

Xế chiều, La Bích đang ngủ trưa trong phòng, Du Kinh ra ngoài làm thủ tục xuất viện.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, La Bích bị đánh thức. Từ khi sinh hai đứa nhỏ, tiếng động rất nhỏ cũng có thể khiến La Bích tỉnh lại.

Đó là một người phụ nữ mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn chăm chăm giường của bọn trẻ. Cô ta bước tới.

“Cô là ai?” La Bích cảnh giác hỏi.

“Tôi là ai?” Cô ta hỏi lại.

La Bích biết tinh thần của người phụ nữ này không bình thường, nhưng bây giờ cô không dám kích động, bởi bọn trẻ đều ở đây.

Người phụ nữ đột nhiên vươn tay vào trong giường bọn trẻ, ôm lấy đứa lớn. La Bích rất nóng ruột, hiện giờ tuy cô khôi phục tốt nhưng cơ thể còn chưa theo kịp suy nghĩ. Cô lặng lẽ ôm lấy đứa nhỏ.

Đứa lớn có vẻ ngại được mùi người lạ, bắt đầu khóc lên.

“Con của mẹ, đừng khóc, mẹ ở ngay đây thôi...” Cô ta ôm lấy thằng bé nhẹ nhàng dỗ dành, bàn tay giống như đang ôm một bảo bối.

Đứa lớn thật sự yên tĩnh lại rất nhanh, “Đúng là con trai ngoan của mẹ...” Người phụ nữ thì thào.

La Bích rất sợ cô ta tinh thần không ổn định sẽ đột nhiên ném thằng bé xuống đất.

“Con của cô ra đời lúc nào?” La Bích thử dò xét.

“Con tôi à, mới tuần trước thôi.” Người phụ nữ đứng đưa đứa bé trong tay, “Rất đáng yêu đúng không?”

Lúc này, Du Kinh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cảnh này, La Bích ra hiệu bằng mắt, Du Kinh dường như hiểu được mọi chuyện trong giây lát.

“Đứa bé rất đáng yêu.” Du Kinh nhìn con mình nằm trong tay người khác, bình tĩnh nói.

“Đương nhiên rồi, con tôi mà.”

Con tôi làm sao có thể không đáng yêu được? Du Kinh nghĩ thầm, anh nghe thấy tiếng bước chân vội vàng ở bên ngoài, đoán rằng đã có người phát hiện người phụ nữ này xông vào đây.

“Có thể cho tôi ôm một cái không?” Du Kinh tỏ vẻ rất khát vọng, “Đứa bé này nhìn đáng yêu quá.”

Cô ta rõ ràng không muốn, nhưng Du Kinh nói một câu với giọng điệu vô cùng đau đớn, “Con tôi đã... đã...”

Có vẻ người phụ nữ nghĩ rằng con anh bị làm sao, ánh mắt biến thành thương hại.

“Nào, nào, để chú ấy ôm một cái.” Nói rồi đưa đứa bé cho Du Kinh, Du Kinh thuận tức ôm lấy con mình. Hai ngày học cách bế trẻ con, giờ anh đã có thể ôm hai đứa bé một cách thoải mái.

“Ngủ say quá.” Du Kinh nhìn con trai nhà mình nói, tay kia thì mở cửa, nhân lúc người phụ nữ đang nhìn thằng bé trong lòng mình không đề phòng, dùng

một tay đẩy cô ta ra, nhanh chóng khóa cửa lại.

Du Kinh thay đổi về mặt, “Ngay cả bệnh viện cũng không an toàn.” Nói rồi đưa cả đứa lớn cho La Bích bế, La Bích mỗi tay bế một bé, Du Kinh nhìn cảnh này mà... trong lòng vui sướng.

“Anh đi giải quyết chuyện bên ngoài trước.” Du Kinh cúi đầu hôn lên trán La Bích.

“Vâng, đi nhanh về nhanh.”

Bên ngoài có rất nhiều người đang chờ, khi Du Kinh đẩy người phụ nữ ra, cô ta gào lên dẫn bọn họ tới, nhanh chóng bắt được cô ta.

“Đây là con tôi! Là con tôi!” Khi bị bắt đi cô ta vẫn còn kêu khóc.

“Cô ta làm sao vậy?” Du Kinh hỏi một nhân viên y tế nữ.

Bình thường làm gì có chuyện người ta sẽ nói cho người ngoài biết chuyện này. Nhưng Du Kinh ra tay, có chuyện gì không thể biết? Chỉ cần lộ mặt, phụ nữ bên cạnh nhìn thấy sẽ nói tuốt tuồn tuột.

“Một tuần trước người phụ nữ này mới sinh con, nhưng vì đứa bé kia sinh non, lại dị tật bẩm sinh, đặt trong lồng kính đã chết hai ngày trước, cô ấy không chịu nổi nên mắc phải chứng trầm cảm nghiêm trọng. Vừa rồi nhân lúc y tá đi lấy thuốc lên chạy ra ngoài, cho nên...”

“Chẳng may cô ta làm gì con tôi, các cô định chịu trách nhiệm thế nào?” Du Kinh lạnh lùng nói, “Bệnh viện của các cô vì một sơ sẩy mà khiến một gia đình đau khổ, các cô có bồi thường nổi không?”

Du Kinh nói xong quay đầu bỏ đi, để lại y tá đứng ngẩn ở đó.

Con anh... Con... Ông bố trẻ đẹp trai... Là người nhà...

Sau khi về nhà, không biết từ lúc nào Du Kinh đã cải tạo lại các phòng một lần, thiết kế một phòng trẻ con, bên trong đầy đủ đồ dùng cho trẻ.

Du Kinh vào phòng trước, kéo hết rèm cửa ra, căn phòng sáng hẳn lên. Hai người mỗi người ôm một đứa bé trong tay, từ góc độ của La Bích nhìn lên, Du Kinh ôm con đón lấy ánh nắng mùa đông, tỏa ra hơi ấm. Từ chỗ Du Kinh, đáng La Bích ôm con tràn đầy tình yêu.

Du Kinh đi tới, một tay ôm con, một tay ôm vòng eo tạm thời còn chưa lấy lại phong độ của La Bích, cúi đầu nhìn hai đứa trẻ.

“Mấy tháng nữa để ba mẹ trông bọn trẻ, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi.”

“Nhưng...” La Bích có chút luyến tiếc.

Du Kinh nhướng mày.

“Hình như không ổn lắm.”

Du Kinh thở dài.

“Nhưng em thích.”

Du Kinh chậm rãi nở nụ cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn La Bích. Ở nơi này, không gian chỉ thuộc về bọn họ, có thêm sự tồn tại của hai đứa trẻ, ánh mặt trời chiếu lên một nhà bốn người, khung cảnh trở nên vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Đúng Lúc Gặp Đúng Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.